

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KÖTÜ ÇOCUKLAR

“SOLUK SOLUĞA”

Embish & Elysion
webcanavari.net

M. LEIGHTON

Eşime

Tüm bu çılgın yolculuk boyunca benden sevgini ve desteğini esirgemediğin gibi hayatımın en muhteşem anlarını benimle birlikte kutladın. Yanımda olduğun için teşekkür ederim. Benimle olduğun için mutluyum.

Courtney Cole'a

Eleştiri partnerim ve bir kızın sahip olmak isteyebileceği en iyi arkadaşlardan biri. Seni seviyorum bebek ve yanımdaki eve taşınmanı istiyorum. Hallet şu işi. Teşekkürler.

Indie Hellcats'e

Sizin tavsiyeleriniz olmaksızın bu proje, şu anki muhteşem haline bürünmezdi. Sevginiz ve desteğiniz sonsuz, harika ve alçak gönüllülüğe teşvik eder nitelikte. Beni sizinle tanıştırdığı için Georgia Gates'e sonsuza dek minnettar kalacağım.

Hepinize sevgilerimi sunuyorum.

Ve her zamanki gibi, özellikle de Tanrı'ya.

Sen her şeysin. Hepsi bu.

BİR Olivia

Başım hafiften keyifli bir şekilde dönüyor. Shawna'nın bizim için sipariş edip durduğu içkilerin adlarını bile hatırlayamıyorum. Sadece lezzetli olduklarını biliyorum. Ve öyle sertler ki! İnanılmaz!

"Striptizci ne zaman geliyor? Oynaşmaya hazırım!" diye bağırıyor Ginger. Salt Springs, Georgia'da birlikte çalıştığımız Tad's Sports Bar and Grill'in çatlak, dobra, erkek avcısı barmaidi o. Doğal ortamında bile yeterince vahşiyken bir de Atlanta gibi tuhaf bir şehirde, yeni bir ortama sokulduğunda tam bir kaplana dönüşüyor. *Gırrrr!*

Bana bakıp pis pis sırtıyor. Boyalı saçları loş ışıkta asit sarısı gözüküyor ve uçuk mavi gözleri şeytani parlıklar yayıyor.

Anında işkilleniyorum.

"Ne?" diye soruyorum şaşkın şaşkın.

“Müdürle önceden konuştum. Shawna’nın, striptizin giyeceği şu can sıkıcı kıyafetleri çıkarmaya yardım etmek zorunda kalması için gereken yapılacak.” Deli gibi kıkırdıyor. Gülmeden edemiyorum. Arızalı bu kadın.

“Bekarlığa veda partisi olsun olmasın, başka bir adamın kıyafetlerini çıkarırsa Ryan onu öldürür.”

“Hiçbir zaman haberi olmayacak ki. VIP odada kalan VIP odada olur,” diye geveliyor ağzında.

“VIP odada *olan* VIP odada *kalır*, demek istedin herhalde?”

“Ben de öyle dedim.”

Kıs kıs gülüyorum. “Ah, pekâlâ.”

Nörotoksik¹ içkisinden bir yudum daha almasını izlerken kıkırdıyorum. Tercihimi içki yerine suyumdan yana kullanıyorum. Birimizin zihnini biraz olsun berrak tutması gerekiyor. O, ben olayım bari. Hem bu gecenin tek amacı Shawna. Onu, yapılabilecek en iyi partiyle evlilik hayatına uğurlamak istiyorum. Bunun, onun beni eve taşımak ya da ayakkabılarından kustumuk temizlemek zorunda kalmasını içerdiğinden şüpheliyim.

Vip kapısının çalınmasıyla hepimiz başlarımızı o yöne doğru çeviriyoruz. Kızlar anında gülmeye, bağır-maya ve ıslık çalmaya başlıyor.

Ey Tanrım, umarım bu gelen polis falan değil de striptizcidir.

Kapı açılıyor ve içeri şimdiye dek gördüklerimin en yakışıklısı olduğunu düşündüğüm bir adam giriyor. Yirmili yaşlarının başlarında gibi gözüküyor, çok uzun

boyu ve sanki bir futbol oyuncusunun vücuduna sahip – geniş bir göğsü ve omuzları, güçlü kolları ve bacakları, ince bir beli var. Tepeden tırnağa siyah giyinmiş. Ama tüm bunların içinde en etkileyici yeri yüzü.

Öyle muhteşem ki!

Kısa saçları açık kumral ve biçimli yüzü, tam bir mükemmellik örneği. Bakışları odayı tararken gözlerinin ne renk olduklarını söyleyemiyorum ama koyu olduklarını görebiliyorum. Nihayet bakışları bana ulaştığında konuşmak üzere aralıyor ağzını. Gözleri gözlerime kenetleniyor ve bakışları sabitleniyor.

Tamamen büyülenmiş durumdayım. O gözlerle baktıkça, hala ne renk olduklarında karar kılamıyorum ama neredeyse siyah görünüyorlar. Arkasındaki kapıdan sızan ışıktaki bile mürekkep havuzlarına benziyorlar. Beni izler gibi yana eğiyor başını azıcık.

Beni tedirgin ediyor bu hareketi. Heyecanlandırıyor da. Nedenini bilmiyorum. Tedirgin ya da heyecanlı olmak için bir sebebim yok. Ama öyleyim. Gergin hissetmememe neden oluyor. Kıvranır gibi. Hararetili.

Ginger, ayağa kalkıp adamın arkasındaki kapıyı hızla kapatıyor ve onu odanın ortasına sürüklerken hala birbirimize bakıyoruz.

“Hadi bakalım, Shawna. Gel de bekârlığın kışına tekmeyle usulüne göre bas!”

Diğer kızlar bağışmaya ve tezahürata başlıyorlar. Shawna gülümsüyor ama başını sallayarak reddediyor. “Hayatta olmaz! Yapamam ben böyle bir şey.” Gitgide daha ısrarcı bir hal alan nedimelerden ikisi onu ellerinden tutup çekerek ayağa kaldırmaya çalışıyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Shawna, başını şiddetle iki yana sallayıp geriye doğru yaslanarak onlardan kaçıyor. "Hayır, hayır, hayır! İstemiyorum. Sizden biri yapsın."

Kendini kurtarmak için kollarını kımıldatmaya başlıyor ama kızlar bileklerini öyle bir kuvvetle kavramışlar ki. Bana baktığında iri iri açılmış kahverengi gözleri bilmem gereken her şeyi söylüyor. Böyle bir şeyi yapma düşüncesiyle büsbütün korkmuş durumda.

"Liv, yardım et!" *Ne yapmamı istiyorsun?* der gibi bir hareketle kaldırıyorum ellerimi. Başıyla, Ginger'ın arkasındaki iriyarı, seksi yarattığı işaret ediyor. "Sen yap!"

"Kafayı mı yedin sen? Bir striptizciyi soymam ben!"

"N'olur! Biliyorsun ki ben senin için yapardım bunu."

Ve yapardı da. Lanet olsun.

Nasıl oluyor da dünyanın en beceriksiz ve utangaç kızı böyle şeyler yapmaya itiliyor ki?

Sık sık yaptığım gibi kendi kendime veriyorum cevabı.

Çünkü Olivia enayinin *teki!*

Derin bir nefes alıp doğruluyor ve çenemi inadına biraz daha yukarı kaldırarak seksi striptizci çocuğa yöneliyorum. Hala o dumanlı, kömür gözlerle izliyor beni.

Ona doğru adımımı attığımda kaşlarından birini çok yavaşça kaldırıyor.

Bir ısı dalgası beni yalayıp geçiyor.

Şu tehlikeli içkiler yüzünden olmalı, diye düşünüyordum. Öyle Bir Fakir Adam - <https://rantey.org>

Kızarmış ve biraz da soluksuz kalmış hissediyorum kendimi ama yine de bir adım daha atıyorum.

Seksi Striptizci Çocuk, geriye çekilerek uzaklaşıyor Ginger'dan. Ve tamamen bana dönüyor. Kollarını göğsünde birleştiriyor ve tek kaşı hala merakla havaya kalkmış vaziyette bekliyor. Bu işi kolaylaştırmayacağı belli. Tıpkı Ginger'ın istediği gibi tüm işi bana bırakıyor.

Planlanmış gibi tam da o anda, tüm gece boyunca odayı dolduran müzik daha da yükseliyor. Basları ağır, seksi bir şarkı. Bu müzik insanları havaya sokmaya yarıyor hiç şüphesiz. O kadifemsi gözlere yaklaştıkça, kalbimin her atışını hisseder gibi bir hali var.

Önünde durduğumda yukarıya bakmak zorunda kalıyorum. 1.65'lik boyum onun upuzun bedeninden neredeyse 30 santim kısa.

Daha yakından bakma imkanım olduğundan gözlerinin kahverengi olduklarını görüyorum. Koyu, çok koyu kahverengi. Neredeyse siyah.

Günahkar.

Kızlar onun tişörtünü çıkarmam için tezahürata başladıkları sırada neden aklıma özellikle bu kelimenin geldiğinin merakıyla donup kalıyorum. Kızların heyecanlı yüzlerine, sonra tekrar ona bakıyorum tereddütle. Kollarını aheste aheste açıp yanlara doğru uzatarak vücudundan uzaklaştırıyor.

Ağzının bir köşesi seğiriyor. Yüz ifadesi ve beden dili, meydan okumayla dolu. Bunu yapacağıma ihtimal vermediğinin farkına varıyorum. Muhtemelen kimse

Ve işte tam da bu yüzden yapacağım.

Müziğin temposunun gergin kaslarımı gevşetmesine izin verip Seksi Striptizci Çocuk'un tişörtünü pantolonunun kemerinden kurtarmak için ileri uzanırken bir gülümseme yerleştiriyorum yüzüme.

Embish & ElySION

webcanavari.net

İKİ Cash

Vay canına, ne güzel kız!

Bu kızın siyah saçlarına; muhtemelen yeşil, parlak gözlerine; çekici, küçük bedenine ve hafiften utangaç duruşuna baktıkça, keşke şu odada yalnız olsaydık diyorum.

Tişörtümü kemerimden kurtarmaya çalışan elleri belimde dolaşırken, gülümsemesi dudaklarından silinmiyor. Tişörtü kurtarmayı başarıp yukarı doğru çekmeye başlıyor.

Ama sonra duraklıyor. Bir an için tereddüt ettiği ni görüyorum. Yapmakta olduğu şeyden ve kendinden emin olmadığını belli etmemeye çalışıyor.

Bakışlarımı o berrak gözlere dikiyorum. Durmasını istemiyorum. Ellerini tenimde hissetmek istiyorum. Bu yüzden de derinlerde bir yerde gömülü olduğuna dair bahse gireceğim o vahşi kediyi yemlemek umuduyla sataşıyorum ona.

“Ah, hadi ama. Bütün marifetin bu mu?” diyorum fısıldayarak.

Gözleri, gözlerimi delip geçiyor ve ben hangimizin kazanacağını görmek için nefesimi tutmuş bekliyorum. Güç dengesinin yer değiştirmesiyle ve bu değişim onun gözlerine yansırken, büyülenmiş vaziyette izliyorum onu. Biraz daha parlak, biraz daha cüretkar bir hal alı-

yor gözleri. Cesaretini bu kadar çabuk toplayan birini daha görmemiştim. Azim işte. Pes etmeyi, geri adım atmayı reddeden bir yönü var bu kızın. Zorluklara pabuç bırakmıyor. Ve bu tavrı, deli gibi seksi.

Tişörtümü yukarı doğru sıyırmaya başladığı esnada gözlerini benimkilerden ayırmıyor. Daha da yakınlashınca parfümünün kokusunu alıyorum. Tatlı, misk içeren bir koku. Seksi. Tıpkı kendisi gibi.

Tişörtümü başımın üzerinden çekip çıkarmak için vücudunu benimkine yapıştırıp parmak uçlarında yükselmek zorunda kalıyor. Memelerinin göğsüme baskı yaptığını hissedebiliyorum. Bu işi onun için kolaylaştırabilirdim. Ama yapmıyorum. Bana sürtünmesinin verdiği his hoşuma gidiyor. Bunu hayatta mahvetmem.

Tişörtümü çıkarır çıkarmaz geri çekilip gözlerini üzerimde gezdiriyor. Bundan utanıyor. O kadarı belli. Bakmak istiyor gibi ama biraz da çekiniyor ki her nasılsa bakışlarını daha bir tahrik edici kulan da bu. Eminim şu odadaki her bir göz beni, bizi izliyor ama benim hissedebildiğim yalnızca onunkiler. Tenimi yalayıp geçen alevden dudaklar gibi. Yakıcı ve somutlar. Ya da en azından bana böyle hissettiriyorlar.

Derin bir soluk alıyorum ve gözleri karnıma iniyor. Sonra biraz daha aşağıda titreşiyor. Bakması gereken daha uzun sürüyor belki ama benim ondan bakmasını istediğim kadar uzun değil.

Sertleşmeye başlıyorum.

Gözleri irileşiyor ve dilini dışarı çıkarıp ıslatmaya yetecek kadar aralanıyor dudakları. Onu kendime çekip

o tatlı, küçük ağzını öpmekten kendimi alıkoymak için dişlerimi sıkarak zorunda kalıyorum.

Sonra odaya ışık doluyor. Bu da büyüyü bozmaya yetiyor.

Bir adamın sesini duyuyorum. Gerçekten tepesi atmış bir adamın sesini.

“Hey, ne oluyor burada?” Jason bu. Neden öfkeli olduğunu biliyorum.

Gözlerimi kızın gözlerinden ayırmak kolay değil. Onu nereye kadar zorlayabileceğimi görmek istememe neden olan utanç, tereddütlü bir heyecan var içlerinde. Ama yapmıyorum. Onu daha fazla zorlamıyorum yani. Bunun yerine önce Jason’a, sonra da ağzı sulanan kadınlar güruhuna bir göz gezdirmek için kafamı çevirerek bakışlarımı kaçırıyorum. Oyun bitti.

Kahretsin. Öylesine bir aldatmaca için gayet yolundaydı işler.

Bana çevrilmiş bir grup yüzün arasında gülümsüyorum. “Hanımlar, bu Jason. Bu gece sizi o eğlendirecek.”

Jason kapıyı kapatıp etrafımdan dolarken tüm gözler ona çevriliyor. Tişörtümü tutan kıza bakıyorum. Kafası karışmış. Ve haklı da.

“Bizi eğlendirecek derken?” diye soruyor, şaşkın bakışlarını bana çevirerek.

Hemen cevap vermiyorum ona. Biliyorum ki pek yakında çözecek meseleyi. Az evvel olan şeye dair parçaları birleştirmeye çalışarak Jason’ı süzüyor.

“şimdi, siz güzel bayanlardan hangisi gelin olacak?”
diye soruyor Jason.

O ani kavrayışı seziyorum. Gözleri yine irileşiyor ve
yanaklarının kızardığını loş ışıkta bile görüyorum.

Tekrar bana bakıp kaşlarını çatıyor.

“O striptizciyse sen kimsin o halde?”

“Ben Cash Davenport. Kulübün sahibiyim.”

ÜÇ Olivia

Kulübün sahibine ağzım açık halde gözümü dikip bakmaktan alamıyorum kendimi. Emekleyerek altına girebileceğim bir masa arama dürtüsüyle mücadele ediyorum. Hayatım boyunca bundan daha çok mahcup olduğumu hatırlamıyorum.

Kızların Jason'a ciyakladıklarını duyuyorum ama bu benim zihin odağıma zar zor nüfuz ediyor. Beynimin her bir hücresi doğrudan doğruya, önümde duran adama yoğunlaşmış.

Ve sonra kafam bozuluyor.

“Neden bunu yapmama müsaade ettin? Neden bir şey söylemedin ya da kendini tanıtmadın?”

Gülümsüyor. *Gülümsüyor*, kahrolası! Bu baş döndürücü gülümseme bir anlığına etkisi altına alıyor beni ama sonra utancım geri dönüp bu etkiyi gölgeliyor.

“Beni soymana müsaade etmek çok daha eğlenceliyken neden yapacaktım ki bunu?”

“Şey, çünkü bu, meslek ahlakına düpedüz aykırı bir kere.” “Peki ya şu nasıl? Siz hanımlar bir striptizci istediniz. Kimi gönderdiğimin bir önemi var mı?”

“Mesele o değil. Kasten kandırıyordun.”

Kıs kıs gülüyor. *Kıs kıs gülüyor*, kahrolası! Yüzsüz. “Size *namuslu* bir striptizci göndermeyi kabul ettiğimi hatırlamıyorum. Bu işe gönüllü biri olacaktı sadece.”

Dudaklarımı sımsıkı kapatıyorum. Çok sinir bozucu biri.

Sanki üzerinde tişört olmaksızın önümde durmuyormuşçasına lakayt bir tavırla kollarını göğsünde birleştiriyor. Bu hareket dikkatimi mükemmel biçimde yularlak göğüs kaslarına ve göğsünün bir tarafını komple kaplayan dövmesine çekiyor. Bunun tam olarak ne olduğunu çıkaramıyorum ama bir kısmı uzun, sivri uçlu parmaklar gibi uzanıp sol omuzunu sarıyor.

Boğazını temizleyince gözlerim yüzüne kayıyor aniden. Daha da genişleyen gülümseyişini görünce, yüz ifademın kaş çatmaya döndüğünü hissediyorum. Onunla burada, bu şekilde dikilirken sağlıklı düşünemiyorum. Üzerinde tişörtü yokken çok fazla rahatsız edici.

"Hiç değilse giyinmen gerektiğini düşünmüyor musun?"

"Madem öyle, hiç değilse tişörtümü bana geri vermen gerektiğini düşünmüyor musun?"

Aşağı baktığımda yumruk yapılmış elimde sıkı sıkı tuttuğum şeyin sahiden de onun siyah tişörtü olduğunu görüyorum. Hışımın ona fırlatıyorum. Ve yakalıyor.

Kahretsin!

Tuhaf olansa, öfkeden kuduruyorken bile, kızgın olduğumdan emin olamayışım. Ama tek bildiğim kızgın olduğum.. Tek bildiğim kızgın olduğum.

"Yanıp tuttuğun kesin! Belki de kendi tişörtümü geri almak yerine seninkini de çıkartmalıydım," diyor tişörtünü başından geçirirken.

“Ne fark edecekti ki?”

Yaklaşık on katı daha fazla utanç verici olmanın haricinde hiçbir şey.

Durup sırtıyor bana; etkisinde kalmak istemediğim, ukala, seksi bir sırtış bu ama görünüşe göre kendime engel olamıyorum. “Öyle yapsaydım şu an kızgın olmazdın herhalde.”

Bahsettiği imajın zihnimde bir belirip bir kaybolan ve titreşen görüntüsüyle ağzım kupkuru oluyor – tişörtümü başımın üzerinden kolayca çekip çıkarışının hayaliyle, tenimde dolaşan elleri, vücuduma bastırıldığı vücudu, dudakları öyle yakın ve gerçekçi geliyor ki bana, tadını hissediyorum sanki. Tüm bunlar öfkemi unutmaya itiyor beni.

Tişörtünü pantolonuna geri sıkıştırırken ağzım açık halde –yine– ona bakakalıyorum. İşini bitirdiğinde bir adım daha yaklaşıyor bana. Sırtışı, dizlerimi tuhaf hissetmememe neden olan iç gıcıklayıcı dudaklarının kıvrılışıyla yok. Kulağıma fısıldamak için eğilirken, tamamen büyülenmiş halde utanç verici bir şekilde tahrir oluyorum..

“Şeytana uyup da dudaklarını öpüp, sana seni sahiden azdıracak bir şey vermeden önce o dudakları kapatsan iyi edersin.”

Bir nefes çekiyorum içime. Afalladım. Ama onun sözlerinden değil. Tam da bunu yapmasını istiyorum diye; bunu düşünmek bile midemin kasılmasına neden oluyor. Nedenini bilmiyorum ama dudaklarımı kapatıveriyorum.

Ve hareketimi fark ediyor.

Kahretsin!

Hayal kırıklığının yüzünde titrediğini görüyorum. Ve bu bana sapıkça bir keyif veriyor.

"Belki bir dahaki sefere," diyor göz kırparak. Boğazını temizleyerek geri çekiliyor ve sol tarafına bakıyor. "Hanımlar," diyor diğer kızlara ve Jason'ın üst kısmı çıplak bırakılmış vücuduyla Shawna'ya sataşmasını izlerken kendisine hiç kulak vermeyen kızlara başıyla selam veriyor. Tekrar bana bakıyor ve Güneyli olduğu şüphesiz bir aksanla "Han'fendi," diyor.

Önce başıyla selam veriyor, sonra dönüyor, kapıyı açıp çıkarak arkasından usulca kapatıyor.

Daha önce birinin peşine düşmek hiç böylesine cazip gelmemiştir.

Tamamen kafama bıçaklar saplanması bekler halde birazcık aralıyorum göz kapaklarımı. Ama eylülün pencereden dökülen ilk ışıklarının aydınlığı hiç de acı verici değil. Akşamdan kalmışlığa dair daha evvel hiç başıma gelmeyen garip bir durumdayım. Ve bunun için şükrediyorum.

Gelgelelim asıl acı verici olan, dün gece yaşadığım utancı hatırlamak. Tıpkı kulüp sahibi Cash'in hayali gibi, aniden dönüyor bana o utanç. Yuvarlanıp yüzümü yastığa gömüyorum, sanki detaylar zihnimden kayıp gidecekmiş gibi - uzun, güçlü bir vücut; kusursuz, yakışıklı bir yüz. Uğruna ölünecek bir gülümseme.

Off Tanrım, acayip atesliydi!

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Şimdi bile, keşke beni öpseydi, diyorum. Saçma ama tüm bu felaketi biraz daha az... tahrip edici bir hale getirebilirdi tek bir öpücük.

Kendimi azarlayarak sırt üstü dönüp tavana dikiyorum gözlerimi. Tek gerçek zayıflığıma meylettirmeye başladığımda, bunun farkına varacak kadar akıllıyım. Sırf bu yüzden bile –bana onu soyma cesareti veren o koyu renk gözleri düşündüğümde nabzım hızlanıyor ve dudaklarını dudaklarımda hayal ettiğimde hararet basıyor diye– onu bir daha hiç görmeyeceğim için *memnun olmalıyım*. O, hayatta isteyeceğim en son şeyin somut bir örneği – kötü çocukla ikinci bir aşk ilişkisinin.

Ne zaman başarısız ilişkileri düşünsem aklıma Gabe geliyor. Cash, bana onu çok hatırlatıyor. Kendini beğenmiş, seksi, büyüleyici, vahşi, asi.

Kalp kıran.

Dişlerimi sıkarak kendimi çarşafların arasından çekip banyoya doğru yol alıyorum. Gabe’i kafamdan atıyor, o hıyara hayatımdan bir saniyeyi daha vermeyi reddediyorum.

Suratıma bir dereceye kadar insan gibi hissetmeme yetecek miktarda soğuk su çarptıktan sonra yalpalayarak mutfağa doğru ilerliyorum. Salondan geçerken lüks tasarımlı mobilyalarla mükemmel bir biçimde yerleştirilmiş sanat eserlerine çok az dikkatimi veriyorum. Ev arkadaşım ayrılalı ve ben zengin kuzenim Marissa’yla aynı eve taşınmak zorunda kalalı neredeyse iki hafta oluyor. Dünyanın diğer yarısının nasıl yaşadığını görmeye inhayet anıştım.

Yani, bir bakıma, diye düşünüyorum duvardaki bu-bün-dolarlık saate bakmak için durduğum sırada.

Neredeyse on bir. Boş günümün büyük bir kısmını uyuyarak geçirdiğim için biraz öfkeliyim kendime, bu yüzden de mutfaga girdiğimde asabi ve homurdanır vaziyetteyim. Ama tezgaha oturmuş vaziyette, bir tabureye tünemiş bir adama doğru uzun, çıplak bacaklarıyla bacak bacak üstüne atmış Marissa'yı görmenin de durumuma pek faydası dokunmuyor.

Keten giymiş geniş omuzlar ve açık kumral bir kafanın ardından bakıyorum. Bir an için üzerimde-kilerle -sört biçiminde bir külotla atlet- karmakarışık sıyah saçları, uyuklu yeşil gözler ve üstüne üstlük akımsı maskarayla nasıl göründüğümü düşünüyorum. Doğruca odama mı dönersin diye geçiriyorum aklımdan ama Marissa bana seslenince bu seçenek ortadan kaldırılmış oluyor.

"İşte buradasın, Uyuyan Güzel!" Benden tarafa doğru ucacağı gülümsüyor.

Aminde tedirgin oluyorum.

Özellikle, Marissa bana asla iyi davranmaz. Hiç anlam da. O bir sıyah köle - şımarık, züppe, art niyetli. Benim uyukacak bir canı elde etmek için başka bir seçeneğim olsaydı, kesinlikle onu tercih ederdim. Minnettar olmadığım kadar değil. Çünkü öyleyim. Ve bu minnettarlığımı da Marissa'nın o hiç ödemediği kirada beşerisi alıyor, payına düşen kısmını onu uykusunda uyuyatırken ölüyor. Bu da oldukça cömert olduğumu gösteriyor. Benim de oldukça cömert olduğumu gösteriyor. Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Çatallaşmış sesimle, "Günaydın?" diyorum. Tereddüt ederek.

Marissa'nın önünde duran geniş omuzlar hareket ediyor ve açık kumral kafa bana doğru dönüyor. O baktan çıkaran koyu kahverengi gözler şaşkınlıktır. Demeyip kalmama neden oluyor. Ve soluğumu kesiyor.

Cash bu. Dün geceki kulüp sahibi.

Ağzımın açık kaldığını, midemin ağzıma geldiğini hissediyorum. Şaşkınım ve utanç içindeyim ama tüm bunların ötesinde onun gündüz gözleriyle çok daha çekici görünmesinin etkisindeyim. Dün gece ona verdiğim tepkinin, bir bakıma onu soyuyor olduğunu gerçeği ile alkolün birleşiminin ürünü olsa gerek diye düşünmüştüm içten içe.

Açıkça görülüyor ki uzaktan yakından ilgisi yokmuş.

"Ne işin var senin burada?" diye soruyorum şaşkınlıkla.

Alnının kıışığını görüyorum. "Efendim?"

Marissa'ya, sonra tekrar bana bakıyor.

"Bekle bir dakika. Nash, tanıyor musun onu?" diye soruyor Marissa, o sıcak tavırları tuhaf bir şekilde yok şimdi.

Nash? Marissa'nın erkek arkadaşı mı yani bu Nash?

Ne desem bilemiyorum. Bulanık zihnim yapbozun parçalarını yerlerine oturtmakta sıkıntı çekiyor.

"Bildğim kadarıyla hayır," diyor Nash/Cash, boş bir ifadeyle.

Neler döndüğünün farkına varır varmaz kafa karışıklığımla utancım; öfke ve gücenikliğe bırakıyor yerini. Bir hilekardan daha çok nefret ettiğim bir şey daha varsa o da bir yalancı olmasıdır. Yalancılar tiksindirir, çileden çıkartır beni.

Refleksle dizginliyorum öfkemi. Ömür boyu duygularımı bir yana bırakmanın sonucu olarak kendime hakim olmak biraz çaba gerektiriyor şu an. “Ah, böyle mi oluyor yani? Seni kısmen soyan hatunları hep böyle işine geldiği gibi unuttur musun?”

Bir şey yapıp sönüyor gözlerinde. Bu... keyif mi bu?

“İnan bana, böyle bir şeyi hatırlardım sanıyorum.”

Marissa, adanın üzerinden sıçrayarak iniyor ve yumruk yapıp kalçalarının üzerine koyduğu elleriyle kavgacı bir tavır takınıyor. “Neler oluyor burada?”

Çiftler arasına fesat sokan biri olmamıştım hiç. Birbirlerine neyi söyleyip söylemedikleri onları ilgilendirir. Ama bu kez durum farklı. Neden bilmiyorum ama öyle işte.

Belki de Marissa kuzenim olduğu içindir.

Kendime böyle söylüyorum ama biliyorum ki Marissa ve ben birbirimizden pek hazzetmeyiz. Başka bir düşünce süzülüyor kafamda -onu düşünerek uykumdan uyanığım bir adam tarafından öyle kayıtsızca unutulmaya bozulduğumu söyleyen bir düşünce- ama bunu “saçma” olarak etiketleyip tamamen göz ardı ederek devam ediyorum yoluma.

Marissa’ya hitap ediyorum önce. “Diyorum ki bu Nash, dün gece kendisini kulübün sâhibi Cash diye yut-

turmaya çalışarak Shawna'nın bekarlığa veda partisinde boy gösterdi." Sonra söz konusu sahtekara dönüyorum. Ne kadar çabalasam da ses tonumdaki alayı gizleyemiyorum. "Ve sen. Yok artık? Cash ve Nash ha? Biraz daha yaratıcı olabilirdin diye düşünmüyor musun? Nesin sen, dört yaşında falan mı?"

Marissa'nın tepesinin sahiden atmasını ve Cash/Nash'in derhal pişman olmasını bekliyorum. Hatta Nash'in, yalan söyleyerek kendini yaptığı şeyden aklamaya çalışmasını. Ama elime geçen, aklıma en son gelen şey oluyor.

Her ikisi de başlıyor gülmeye.

Ben şaşkına dönmüş halde ikisini seyrederken görünüşe bakılırsa bu yalnızca onların neşelerini daha da arttırmaya yarıyor. Öfkemin bir anda kabarmasına sebep oluyorlar.

İlk konuşan Cash/Nash oluyor.

"Sanırım Marissa bir ikiz kardeşim olduğundan bahsetmedi, değil mi?"

DÖRT Nash

Duyguların her türlüşünün bu kızın güzel yüzünde oynaşmasını izliyorum. Şaşkınlık, öfke, güceniklik, memnuniyet, sonra yine şaşkınlık. Nihayet inanmazlığa bürünüyor yüz hatları.

“Şaka yapıyorsun.”

“Kesinlikle hayır. Kim zahmet edip de böyle bir hikaye uydurur ki?”

Şaşkın bakışlarla izliyor beni hala. “Yani sen Nash’sin.”

Başım la onaylıyorum. “Doğru.”

“Ve Cash adında bir ikiz kardeşin var.”

“Doğru.”

“Cash ve Nash.”

Omuz silkiyorum. “Annemin country müziğ² e zaafı vardı.”

“Ve Cash, şu Dual denilen kulübün sâhibi.”

“Doğru.”

“Bu durumda sen de avukat olansın.”

“Şey, teknik olarak değilim. Yani henüz değilim. Ama evet.”

“Ve benimle kafa bulmuyorsun.”

Gülüyorum. “Hayır, seninle kafa bulmuyorum.”

2 Adı country müzikle birlikte anılan en önemli isimlerden Johnny Cash'e ve yine bu müziğin doğuşundan itibaren merkezi kabul edilen Nashville, Tennessee söz PDF Kütüphanesi - <https://rantey.org>

Tüm bunları hazmederken dudaklarının iç kısmını çiğniyor. Nasıl da seksi ve tapılası olduğuna dair en ufak bir fikrinin dahi olduğunu sanmıyorum.

Her şey yerine otururken derin bir soluk alıyor ve soruyor, "Baştan alabilir miyim?"

Sırıttıyorum. "Tabii."

Islıl ıslıl bir gülümseme beliriyor dudaklarında hemen ve uzatıyor elini. "Sen Nash olmalısın, şu erkek arkadaş. Ben de Olivia, Marissa'nın nispeten sıkıcı kuzeni."

Sırıttıyorum. "Tanıştığımıza memnun oldum, Olivia, Marissa'nın nispeten sıkıcı kuzeni."

Sana dair tek bir sıkıcı şeyin bile varlığından şüphe duyarım.

Başını memnuniyetle sallıyor ve kahve makinesine gitmek üzere dönüyor. Elimden, onu seyretmemek için çaba harcamak geliyor yalnızca. Tüm dikkatimi önümde duran şu güzel sarışına *vermeliyim*. Marissa'ya her baktığımda; zarif, heykel gibi, muhteşem bir kadın görmüşümdür. Ama bu sabah, keşke Marissa bunun yerine sevimli, darmadağınık, ateşli bir esmer olsaydı, derken buluyorum kendimi.

Hay aksi! Hiç iyi değil bu.

BEŞ Olivia

"Aman Tanrım! Ciddi olamazsın!" diye geveliyor Shawna, bir ağız dolusu düğün pastasının arasından.

Dudaklarından fırlayan kırıntılara gülmek geliyor içimden. Onunla pasta tatmaya gelmek, bekarlığa veda partisi düzenlemekten sonraki en eğlenceli şey.

"Keşke şaka yapıyor olsaydım ama yapmıyorum. Korkunçtu!" Nash'le olanların üzerinden geçmenin hatırlattığı utançla yüzümün kızardığını hissediyorum.

"Neyse, en azından karşılaştığın, resmen taciz ettiğin değil de onun kardeşiydi."

Bir şaplak atıyorum Shawna'nın koluna. "Ben onu taciz falan etmedim!"

"Hayır, ama istedin bunu."

"Ben, kati surette—"

"Sakin yalan söyleme bana, seni sürtük! Çok iyi tanıyorum seni. Tüm o kötü çocuk cazibesi var onda. Onu hemen oracıkta, bacaklarınla, dudaklarınla ve diğer her şeyinle sarmadığına şaşırdım."

"Tanrım, Shawna, sanki hafifmeşrep bir kadın mıyım gibi konuşuyorsun."

"Hafifmeşrep mi? Sahi mi?" Şüpheli bir tavırla süzüyor beni.

Kıkır kıkır gülüyoruz ikimiz de. Shawna'nın dişlerine yapışmış, kırmızı renkte pasta kaplama şekerini görünce dolu dolu bir kahkahaya dönüyor benimki.

"Kapa çeneni. Tracey-vari bir laf bu," diye açıklıyorum, anneme atfederek. Bayan Dikkatli ve Kuralcı'ydı o. *Orospu*, *kaltak* gibi kelimelerin onun lügatında yeri dahi yoktu. Yine de *boşanma* ve *terk etmenin* yeri vardı belli ki.

"Hiç başlatma şimdi ondan. Dilim dilim doğrarım hepinizi!"

"Biliyor musun, şu an sen söyleyince biraz korkutucu oluyor doğrusu. Dişlerin, az evvel birinin karaciğerini yemişsin gibi duruyor." Ağzındaki kırmızı renkte gıda boyası kan gibi gözüküyor.

Çıkarabildiği en iyi Hannibal Lecter³ sesiyle; "Yedim. Hem de iyi bir Chianti⁴ ve biraz da baklayla ağzıma layıktı," diyor, sonrasında tuhaf bir emme sesi çıkararak.

Kasıntı dükkan görevlisinin onaylamaz bakışlarını üzerimize çekerek gülmeye başlıyoruz ikimiz de.

"Çeneni kapasan iyi edersin. Düğününden bir ay önce düğün pastası dükkanından kovulmanın kötü şans olduğundan adım gibi eminim."

Shawna, görevliye sözde mahcup bir tavırla gülümüyor, benimle konuşurken dudakları belli belirsiz hareket ediyor. "Bir parça kömürümüz olsaydı, şu hatunu yere mıhlar, kömürü poposuna sokar ve birkaç gün içerisinde gelip şöyle kocaman bir elmas alabilirdik."

3 ABD'li yazar Thomas Harris'in kaleme aldığı Hannibal Lecter Serisinin; *The Silence of the Lambs*, *Red Dragon* ve *Hannibal* adlı beyazperde uyarlamalarında Anthony Hopkins'in canlandırdığı karakterin adı. Zeki bir psikiyatrik ve kanibalist bir katildir. Kendisini sınamaya çalışan bir görevlinin karaciğerini Chianti ve bakla ile yediğini söylemiştir. (ç.n.)

4 İtalya'nın Tonkana Bölgesine bir yerleşim yeri ve buraya özgü bir tür şarabın da adı. (ç.n.)

"Kömürün elmasa dönüşmesi için birkaç günden daha uzun bir zaman gerektiğinden oldukça eminim, Shawna."

"Onunki kadar gergin bir popoda gerekmez, orası kesin."

Çatık çehreli kadına yandan bir bakış atıp fikrimi değiştiriyorum. "Haklı olabilirsin."

"Ee, hazır şu zihin açan şekerli yiyecekler damarlarımızda dolaşırken haydi Nash'i Marissadan çalman için bir tezgah kuralım. O kendini beğenmiş orospunun yüzündeki ifadeyi görmenin gelmiş geçmiş en iyi düğün hediyesi olacağından adım gibi eminim."

"Ne? Kafayı mı sıyırdın? Kimseyi kimseden çalmam ben!"

"İyi de neden? Bu herif, senin hayatın boyunca istediğin her şeymiş gibi geldi bana."

İç geçiriyorum. "Farkındayım." Nash gerçekten öyle biri zaten. İnanılmaz derecede yakışıklı, çekici, akıllı olduğu besbelli, başarılı, ayakları yere sağlam basan, sorumluluk sahibi -annemin, çocukluğumdan beri kafama sokmuş olduğu her şey onda var. Ve yine annemin, babamda olmadığını düşündüğü her şey var Nash'te. Hem o kötü çocuk da değil; ki en iyi yönü de bu. Pek çok konuda annemle hemfikir olmayabilirim ama benim gözümü diktiğim turde adamlarla ilgili onun haklı olduğunun da farkındayım. Haklı olduğunu tekrar tekrar ve tekrar kanıtladım ben. Belki Nash gibi biri benim serseri gönlümü hizaya sokma meselesine çare olabilir. Şimdiye dek yanlış adama gönlümü kaptırmaya mahkum gibiydim sanki.

“Eee madem öyle sorun ne? Git al onu.”

“O kadar basit değil. Ben o tür biri değilim bir kere.”

Shawna, çatalını düşürüp hiddetle bakıyor bana. “Peki, o tür ne tür oluyor tam olarak? Arzularının peşinden giden tür mü? Kendisi için bir hayat kuran tür mü? Mutluluğu bulmak adına elinden geleni yapan tür mü? Ah, hayır. Hiç de öyle biri değilsin. Sen bir kurban-sın. Daha fazla risk almak istemediği için hayatın ya-nından geçip gitmesine izin verecek türde birisin sen.”

“Babama yardımcı olmak için kullanabileceğim bir diploma istemek beni kurban yapmaz.”

“Hayır, ama küçük bir kasabaya dönebilmek için hayatının diğer her alanından feragat etmen seni kur-ban yapar.”

“Babamın hayatında onu terk eden bir kadın ol-muştu zaten. Ben de ikincisi olmayı reddediyorum.” Sesimdeki o tiz tona engel olamıyorum. Shawna, öfke-mi körüklüyor.

“Hayatını yaşamak, onu terk etmek anlamına gel-mez, Liv.”

“Annem de harfiyen böyle demişti.”

İşte buna gıkı çıkmıyor Shawna’nın.

Tüm temel muhasebe derslerimi üniversitede-ki ilk iki yılımda almak dahiyane bir hareketti bana kalırsa. Kolay derslerin yorucu olmayan programı-yla da olsa kendimi bugün hala yorgun hissediyorum. Cuma akşamındayız ve hafta sonu daha yeni başlıyor.

Ve daha şimdiden berbat.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Bunun, bütün hafta sonunu çalışarak geçirmek için eve dönüyor olmanın berbatlığından olduğunu düşünmek isterdim ama bundan biraz daha fazlasının söz konusu olduğunu biliyorum. Shawna'yla pasta tadarken yaptığımız o aptal konuşma yüzünden hep.

Bu herif, senin hayatın boyunca istediğin her şeymiş gibi geldi de bana.

İç geçiriyorum. Her geçen gün daha da netleşiyor bu.

Nash, geçtiğimiz hafta her gece ziyaret etti Marissa'yı. Onun konuştuğunu daha çok duymak, güldüğünü daha çok görmek, tavırlarını daha çok gözlemlemek ve daha çok, keşke arzularının peşinden merhametsizce koşan biri olsaydım, demekti bu.

Ama öyle biri değilim işte. O işi tekelinde tutan Marissa. Şey, Marissa ve annem.

Bir gün hırsız olursam eğer, çalacağım ilk şey Nash olacak.

Marissa'yla konuşurken çıkarttığı boğuk sesini duyabiliyorum. Hiç şüphesiz heyecan verici planları var bu gece için. Onların sosyetik hayatları, peri masalı zimbirtularından yapılma. Maalesef ki benim hayatım hiç de peri masalı gibi değil.

Gözlerimi yaşartan kuvvetli ve ani bir çekişle atkuyruğumu sıkılaştırıyorum. Aynada kendimi inceliyorum. Marissa'nın iş üniforması bin dolarlık takım elbise ve Jimmy Choo ayakkabılardan oluşuyor. Benimkiyse *Tad'de biraz daha takılsana* diyen siyah şort ve siyah tişörtten. Benim gibi bir kızın onlarınki gibi bir hayatı olmayacak hiçbir zaman.

Ön kapının kapandığını duyunca seviniyorum buna. Hiç değilse çıkış yolumda o enerjik ikiliyi atlatmak zorunda değilim artık. Daha şimdiden baktan bir hafta sonu ve daha yeni başladı. İhtiyacım olan son şey, onları birbirlerinin üzerine salya akıtırken görmek.

Kol çantamı ve anahtarlarımı kapıp, ufak seyahat çantamı omzuma asarak kapıya yönelmeden önce onlara gitmeleri için birkaç dakika veriyorum. Başımı kaldırıp da Nash'i parlak siyah arabasının üzerinde oturmuş telefonda konuşurken görünce çıkmadan evvel tuvaleti kullanmalıydım diye düşünüyorum kendi kendime. Nereye gittiğime bakmayarak kaldırımdan inmeyi unutup düşünüyorum neticede.

İçi doldurulmuş seyahat çantamla yüklü olmasaydım dengemi sağlamam mümkün olurdu muhtemelen. Çanta bir kez yanlış yöne saptı mı onu ya da beni durdurmanın imkanı yok.

Tepetaklak düşünüyorum park yerinde. Kendimi, havayı döven kollarım ve bacaklarımla komik bir şekilde yanlamasına takla atarken buluyorum.

Hah işte, kendimi aptal durumuna düşürdüm. Yine. Tam da Nash'in önünde.

Benim bu adam karşısındaki utancımın bir sonu yok mu?

Mümkün olduğunca çabuk doğrulmaya çalışırken bunu düşünüyorum. Ne var ki kol çantamla spor çantamın kayışlarından kendimi kurtaramadan kuvvetli eller kollarımı kavrayıp ayaklarımın üzerine dikeyiyor beni.

Nash'le burun burunayım. Koyu ikolata rengi göz-
leri endişe yüklü; üzerinde pahalı bir parfümün kokusu
var hafiften, şöyle miskimsi bir şey. Gizemli. Seksi.

“İyi misin?”

Sersemlemiş halde; “Altıma işemediğime sevinio-
rum,” diye kaçırıyorum ağzımdan. Ağzının gayriihtiya-
rı birazcık aralandığını görüyor ve yanaklarımın alev
alev yandığını hissediyorum.

Ey güzel Tanrım, ne dedim ben öyle?

Ve sonra gülüyor. O mükemmel ağzı, aynı derece
mükemmel dişlerini ortaya çıkaran geniş bir gülümse-
meyle açılıyor. Muhteşem yüzü basbayağı nefes kesici
bir hale bürünüyor. Ve o ses –o tok, derin ve tenimin
zerinden saten gibi kayan ses.

Aval aval baktığının farkındayım ama dudakla-
rı öyle yakınımda ki gözlerimi alamıyorum dudakla-
rından. Kardeşinininkine öyle benziyor ki dudakları.
Öylesine tatlı, öylesine yasak ki. Ve bunu yapmamam
için o kadar çok neden olduğı halde beni pmesini öyle
Çok istiyorum ki.

Derdim ne benim?

“Ben de.”

Beynim karmakarışık.

“Ne?” diye soruyorum, afallamış ve kafası karışmış
halde.

“Ben de,” diye tekrarlıyor.

“Sen de ne?”

“Ben de altına işemediğime seviniyorum.”

Ha evet, şu mesele.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Bu adamın karşısında elime geçen her fırsatta kendimi aptal durumuna düşürmem doğanın kanunu herhalde. Hadi şuna bir de kardeşini ekleyelim!

Düşünebileyim diye ondan uzaklaşıyor, mahcup mahcup gülümseyip başımı sağa sola sallıyorum. "Ah, Tanrım! Özür dilerim. Ben, cee, çıkmadan önce tuvaleti kullanmalıydım diye düşünüyordum. Suyu çok içtim de bugün."

Huzursuzca gülüyorum. Keyifle izlemeye devam ediyor beni. Korkunç bir şey bu.

"Nereye gidiyorsun?"

"İşe."

"Ya! Peki, nerede bu iş?" diye soruyor, uzun bir soh-bete hazırlanır gibi ellerini ceplerine sokarak.

"Şey, Salt Springs'teki Tad's Bar and Grill'de."

"Salt Springs ha?" Kaşlarını çatıyor. "Oranın buraya uzaklığı bir saatten fazla değil mi?"

"Evet, işte bu yüzden yola koyulmam gerek."

Daha da fazla utanç verici bir şey olmadan ondan uzaklaşmam lazım. Elimi uzatıp da o pahalı gömleğinin altından görülebilen o yuvarlak göğüs kaslarına dokunmam gibi mesela.

"Haklısın. Peki, dikkatli sür."

Başını onaylar gibi sallayıp yüzüne kibar bir gülümseme yerleştirerek dönüyor ve birkaç metre ötede motoru usulca hırıldayan arabasına gidiyor.

Adeta koşuyorum hurdaya çıkmış Honda Civic'ime. Bu araba beni hiç bundan daha sıcak karşılamamıştı sanki. Ya da hiç bundan daha fazla benzememişti o

uzay gemilerindeki kaçış kapsüllerine. Rahat bir nefes alıyor, arabaya atlayıp kapıyı çarparak kapatıyorum.

Ama sonra kontak anahtarını çevirip de yalnızca cansız bir mırıltı duyunca öyle bir hüsrana uğruyorum ki. Motor çalışmıyor.

Yakıt göstergesine bakıyorum. Yarı yarıya dolu. Demek mesele boş depo değil. Gösterge tablosu ışıklarını kontrol ediyorum. Gayet düzgün ve parlak görünüyorlar. Akü de bitmemiş öyleyse. Bunların dışında kontrol etmem gereken şeyleri biliyorsam ne olayım.

Direksiyonun başında, sorunu nasıl çözeceğimi merak ederek çaresizce otururken Nash'in arabamın önünden dolaştığını ve benden taraftaki cama yaklaştığını görüyorum. Camı indiriyorum.

Ağlamaklı olduğum halde gülmeye çalışıyorum.

“Çalışmıyor mu araban?” diye soruyor.

“İ-h.”

“Sorun ne?”

“Bilmem ki. Yumurtalıklarım var benim; dolayısıyla da makineli olan hiçbir şeyle iyi geçinemem.”

Usluca gülüyor. “Benzinini-doldur-yağını-değiştir-ve-hepsi-bu-kadar gibisinden, ha?”

“Üç aşağı beş yukarı.”

Kollarını dirseklerine doğru sıvayarak, “Hadi bir bakalım. Kaputu kaldırabilir misin?” diye soruyor.

Hey Tanrım, kolları bile seksi!

Sol alt tarafa bakıyorum. Kaputu gösteren küçük sembolü görüyorum. Hiç değilse *kaput kaldırma kolunun* nerede olduğunu bildiğim için şükrediyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Kolu çekiyorum.

Dışarı mı çıkmalıyım yoksa olduğum yerde kalmalı mıyım bilemiyorum. Kendimi koruma arzusu gibi sebeplerden ötürü olduğum yerde kalmaya devam ediyorum. Arabada oturup Nash'ten uzakta kalmak, aptalca bir şey yapma ya da söyleme ihtimalimi katbekat daha aza indiriyor. Her daim iyi bir şey bu tabii.

Motor kaputunun menteşeleri açılınca oluşan aralıktan Nash'in hortumları ve telleri çekiştirip bir şeyleri sıkıştırmak gibi birtakım işlerle uğraştığını görebiliyorum. Sonra da ellerini çırparak silkelediğini ve kaputu indirdiğini görüyorum.

Benden taraftaki cama geri dönüyor. "Belirgin bir arıza görmüyorum ama ben de tamirci değilim sonuçta. Bu araba bir süreliğine hiçbir yere gitmeyecek gibi duruyor. Çekiciyi aramamı ister misin?"

Yaşadığım hüsrarla derin derin iç çekmekten alamıyorum kendimi. "Yok, sorun yok. İş yerime haber verdikten sonra çekiciyi de arayabilirim."

"Emin misin?"

Becerebildiğim en parlak, ama neticede pek de parlak olmadığından emin olduğum gülümsemeyi yerleştiriyorum yüzüme. "Tabii, eminim. Teşekkür ederim yine de."

"Seninle beklememi ister misin?"

Tatsız tatsız gülüyorum. "Sorun yok. Senin için de sakıncası yoksa fırça yerken mahremiyetimin olmasını tercih ederim."

Alın kısıyor. "Basın derde girecek mi?"

Umursamaz bir tavırla sallıyorum elimi. "Ah, her zamankinden daha fazla değil."

Başını aşağı yukarı sallayıp uzaklaşmaya başlıyor ama duraklıyor. Saatine bir göz atıp ardından başını kaldırdığını görüyorum, düşünür gibi bir hali var. Zihnindeki çarklar dönüyor belli ki.

"Seni işe bıraksam olmaz mı?"

"Olmaz öyle şey! Marissa'yla planların var ve orası senin yolunun üzeri değil. Salt Springs *kimsenin* yolunun üzeri değildir."

"İş arkadaşlarımızdan birkaçıyla takılmaya gidecektik. Biraz geç kalsam sorun olmaz. Önemli bir şey değil."

"Bence önemli bir şey ama. Başımın çaresine bakarım ben. Teklifin için müteşekkirim ama reddetmek zorundayım."

"Reddedeceksin ha?" diyor gözleri muzipçe parıldayarak. "Peki ya ısrar edersem?"

"İstedğin kadar ısrar et. Cevabım değişmeyecek."

Nash, gözlerini kısarak bakıyor bana ve dudaklarının köşeleri kıvrılıyor. Aheste aheste pencereme gelip, öne eğiliyor ve kollarını açık camımın çerçevesine dayıyor. Yüzüyle yüzüm arasında birkaç santim var.

"Her zaman değiştirebilirim sana cevabını."

Bunu söylemiş biçimi gizemli, edepsiz ve son derece zevkli geliyor kulağa. Tek düşünebildiğim, bana böyle bir şey yaptırmasını nasıl da istediğim.

Böyle durumlar için edepsiz bir tabir vardır – hani bir adamın bir kızı seksle ilgili bir şeyleri yapmaya zor-

lmasına dair. Ama neydi o laf? Gönül rızası varsa teca-vüz yoktur. Ve ben de razı olurdum. Yaa, hem de nasıl razı olurdum.

Ağzım öyle kuru ki dilim damağıma yapışıyor. Yalnızca, başımı sağa sola sallamak geliyor elimden.

Nash, adeta yıldırım hızıyla içeri uzanıp anahtarla-rı kontaktan çekip alveriyor. Doğrulup yolcu tarafına yürürken kendini beğenmiş bir gülümseme yerleştiriyor yüzüne. Kapıyı açıp, küçük seyahat çantamla kol çantamı alıyor koltuktan. Kapıyı kapatmadan evvel; "Ya benimle gelirsin ya da çalışmayan arabanın içinde pineklersin. Seçim senin," diyor.

Bunu söyledikten sonra da kapıyı çarparak kapatıp lakayt bir tavırla yürüyerek eşyalarımı kendi arabası-na taşıyor ve arabasının arka koltuğına atıyor. Sürücü kapısına yaslanıp kollarını göğsünde birleştirerek beni izliyor. Basbayağı meydan okuyor işte.

Eğer onunla gitmeyi gerçekten istemiyor olsam on-dan kurtulmanın bir yolunu bulacak kadar da inatçı olduğumu biliyorum. Ama sorun şu ki onunla gitme-yi *istiyorum*. Marissa ortalarda yokken onunla birazcık daha fazla vakit geçirmek bile cennetteymişim gibi geli-yor bana. Bu demek değil ki onu çalmaya dair herhangi bir planım var. Ya da onu çalmayı başarabilirim demek de değil. Marissa dört dörtlük bir paket. Gerçi mızımız bir kaltak ama yine de göz kamaştırıyor, zengin, başarılı ve Atlanta hukuk camiasında bayağı iyi bağlantıları var.

Sonra bir de bana bakın. Muhasebe öğrencisi-ti-re-barmaid-tire-ciftçi-kızıyım. Evet, böyle bir şeye te-

şebbüs edecek karakterde biri olsaydım bile Nash'i çalmak gibi bir durum söz konusu değil benim için.

Bereket versin ki bu durum, onunla araba yolculuğumuzu olduğundan daha masum kılıyor.

Pencereyi kapattıktan sonra arabadan iniyor ve gidip Nash'in BMW'sinin konforlu, serin ortamına dahil olmadan önce kapıları kilitliyorum. Yanına gelip oturduğumda suratına takındığı o hoşnut gülümsemeye sesimi çıkarmıyorum. Kazandığını düşünsün daha iyi.

"Ee, çok mu sert oldu bu?"

Taşkınlığımı bastırarak gülümsememin bir dereceye kadar müsamahakar olmasına çalışıyorum. "Sanmam. Sıkı pazarlık ediyorsun."

"Öyle derler."

"Eminim öyle diyorlardır," diye homurdanıyorum. Nash, başını benden tarafa çevirdiğinde ise masum masum gülümsüyorum. "Ne?"

Şüpheli görünüyör. "Bir şey dedin sandım da."

"Yoo. Bir şey demedim."

Nash, park alanından geri geri çıkarken sırtışımı bastırıyorum.

ALTI Nash

Arabayı eyaletler arası otoyola doğru sürerken göz ucuyla Olivia'yı izliyorum. Bu kızla biraz daha fazla zaman geçirebilmek adına böyle bir yola başvurup belaya davetiye çıkardığının da farkındayım.

Benzer bir durumdaki herhangi bir kadına yardımcı olmazdım gibi bir şey değil bu. Ama bu kadar ileri gider miydim? Muhtemelen hayır. Peki, böyle bir şeyi yapmakta ısrar eder miydim? Kesinlikle hayır.

Neden bir çekici araç çıkıp gelene kadar onunla bekleyip sonra da kendi yoluna gidemedin sanki?

Cevabını bilmiyorum ama sanırım buna Olivia'yla ilgili bir şey neden oldu...

Pek de benim tipim olmasa bile harika görünüyor, orası kesin. Fiziksel ya da başka açıdan, resmen her yönden Marissa'nın tamamen zıddı bu kız. Ve Marissa hayatımdaki her şeyle mükemmel bir şekilde uyum içerisinde olsa bile bu kıza hissettiğim kadar yakın hissetmiyorum kendimi ona.

Hiç de iyi değil.

Ve ben de bu gerçeğin farkındayım.

Yine de buradayım işte. Onu işe bırakayım diye eyaletin öbür ucuna direksiyon sallıyorum. Hem de kız arkadaşım beni beklerken.

Hay aksi! Marissa!

Otoyol girişinde gaza yüklenirken Olivia'ya dönüyorum. "Marissa'ya haber versem bir sakıncası olur mu senin için?"

Gülümseyip başıyla reddediyor.

Bluetooth fonksiyonunu kapatmak için kontrol panelindeki bir dizi tuşa basıyorum. Marissa'yla yapacağım konuşmayı duymasını istemiyorum Olivia'nın.

"Neredesin sen?" diye cevap veriyor Marissa telefona.

"Olivia'nın arabası çalışmadı. Onu işe bırakıp sonra da oraya geliyorum."

"Olivia? Kuzenim Olivia mı?"

"Tabii. Başka kim olacaktı ki?"

"Sen de onu taa iş yerine kadar bırakıyorsun? Salt Springs'e?"

"Evet."

Sessizlik merhaba diyor bana. Başkalarına karşı nasıl biri olduğumu biliyorum Marissa'nın. Beni düşünerek bastırıldığı tüm o eleştirel yorumlar ve öfke krizinin tamamen farkındayım. Özenle yaratılmış o sahte yüzünü muhafaza etmekte de gayet başarılı. Öyle yapmasa, ilişkimizin ilişki olmaktan çıkacağını biliyor. Bu yüzden de kendi öfkesini kontrol altına alana kadar sesini çıkarmıyor.

"Ona yardım etmek için böyle bir şey yapman son derece hoş bir davranış. Ama bil ki bunu yapmanı beklemezdim. O benim akrabam ama senden asla böyle bir zahmete girmeni istemezdim."

"İstemezdin, biliyorum. Benim için sorun yok. Samimi söylüyorum."

Başka bir duraksama.

"Pekâlâ. Birkaç saat içerisinde görüşürüz diye tahmin ediyorum o zaman."

"Görüşmek üzere."

Telefonumu yerine koyduğum sırada Olivia'nın beni izlediğini görüyorum.

"Bir sorun mu var?" diye soruyorum.

"Ben de aynı şeyi merak ediyordum. Kızdı mı?"

"Yo. Niye kızsın?"

"Kiminle çıktığından *haber*in var mı senin?"

Gülmeden edemiyorum. "O kadar da kötü biri değil. Sorun etmedi bunu."

"Hımm."

"Belli ki birbirinizden pek hoşlanmıyorsunuz. Madem öyle niye onunla yaşıyorsunuz?"

Olivia'ya şöyle bir bakıyor ve perişan bir ifade görüyorum yüzünde.

"Nankör bir cadı gibi konuşuyorum, değil mi? Hem o, senin kız arkadaşın. Çok özür dilerim!"

Kahretsin, üzdüm onu.

"Özür dileme lütfen. Niyetim seni üzmemek değildi. İşlerin nasıl bu hale geldiğini merak ediyordum, hepsi bu."

"Marissa anlatmadı mı sana?"

"Hayır. Pek sözünü etmiyor bunun."

"Belli," diye mırıldanıyor. Duymazlıktan geliyorum onu. Ama gülümseme hissi uyandırıyor bu bende. "Eh,

son iki yılımı birlikte geçirdiğim oda arkadaşım bana haber vermeden ayrılıp erkek arkadaşının peşinden Colorado'ya gitti. Kira kontratını yenileme vakti gelmişti ama kendi başıma devam etmek için yeterli param yoktu, bu yüzden de başka ayarlamalar yapmak zorundaydım. En iyi arkadaşım bana evinde kalacak bir yer teklif etti ama o da önümüzdeki ay evleniyor, yani o işin de oluru yoktu. Durum böyle olunca da öğrenci yurtlarında kalmam gerekti. Ta ki Marissa'nın babası bana, Marissa'yla kalmamı teklif edene kadar. Kaldığım ev, okula yemek ve oda için ödemek zorunda olduğum kadar büyük ödemeler yüklemiyor bana, en iyi yanı da bu çünkü o kadar çok para ödemek gerçekten büyük bir sorun olurdu benim için. Tad barmaidlik için bana bayağı iyi ödeme yapıyor ama oldukça kısıtlı bir bütçem var." Bana bakıp anlayışla sallıyor başını. "Kulağa öyle gelmiyor ama sahiden minnettarım. Kötü bir hafta geçirdim sadece."

"Barmaidlik yapıyorsun demek?"

"Evet."

"Şehirde seni işe alacak belki de düzinelerce bar varken neden o kadar uzağa direksiyon sallıyorsun sorabilir miyim?"

"Tad, kontrol ettiğim mekanların hepsinden daha iyi ödeme yapıyor. Bayan çalışanlarının çoğu hafta sonu vardiyalarını değiştirmek istiyor, bu yüzden de her hafta sonu çalışmam için bana fazladan ödeme yapıyor. İki yıldır orada çalışıyorum ve çok eskiden beri tanıyorum Tad'i. Onu yüzüstü bırakmayacağımı bilir."

“Öyleyse işe bırakmama izin vermen için seni zorlamamın iyi bir şey olduğu sonucunu çıkarabilirim bundan.”

Gülümsüyor. Onu öpmek istememe neden olan minik, sevimli bir gülümseme bu.

Ve bu hiç de iyi bir şey değil.

“Sana borçlandım galiba.”

“Borcunu ödemek için yapabileceğin bir şeyler düşünürüm.”

Şimdi de flört mü ediyorsun? *Pes yani...*

Söylediklerim kendi kulaklarıma bile müstehcen geliyor. Asıl acıklı olansa bunun gerçekten de o anlama geliyor olması. Abartısız bir düzine şey var onun benim için yapmasmdan mest olacağım. Ya da bizzat bana yapmasından. Ya da benim ona yapmama müsaade etmesinden.

Gülümsemesi genişleyerek yayılıyor yüzüne. “Bir şeyler düşündüğünde bana da haber ver bari.”

Süper! Şimdi de o flört ediyor!

Bunu sakıncalı bulmam ve buna karşı olmam gerek. Ama olamıyorum. Hem de hiç!

Konuyu değiştirmem lazım. “Şimdi, kardeşimin ne kadar ödediğini bilmiyorum ama maaş konusunda diğerlerine rakip olabileceğinden de eminim. Cash'e senden bahsetsem olmaz mı? Bir eleman açığı olabilir.”

Ani bir dehşet görüyorum yüzünde. “Hayır!”

“Tamam,” diyorum verdiği tepkiye şaşırmsı şekilde. “Neden diye sorabilir miyim?”

İç çekip gözlerini yumarak başını koltuk başlığına yaslıyor. "Biraz uzun ve bayağı da utanç verici bir hikâye."

"Onun kıyafetlerini çıkarmanı da içeriyor mu?"

Başını koltuk başlığından aniden kaldırıp iri iri açılmış gözlerle bana dönüyor. "Bir şey mi dedi bu konuda?"

"Yo, tanıştığımız sabah sen bahsetmiştin bundan, hatırlamıyor musun?"

Yüz ifadesi duruluyor. "Ha, evet. Doğru."

"Yani sırf böyle küçük bir olay yüzünden evine daha yakın ve muhtemelen de cebine daha çok para girecek bir iş teklifini reddedeceksin?"

"Eh, cebimde-daha-çok-para meselesi henüz belirsizliğini koruyor. Ne kadar ödediğini bilmiyorsun."

"Emeğinin karşılığını alabileceğin kadar ödeyeceğini garanti edebilirim. Kulübü bayağı büyük."

"Hımm," diye cevaplıyor yine.

"Bir düşünmen lazım hiç değilse. Seni yine zorlamamı istemiyorsan tabii. Seni oraya sürükleyebilirim, biliyorsun."

Bana şöyle bir bakıp gülümsüyor. Ve o an hiçbir şeyi, arabayı kenara, onu da kucağıma çekmekten daha fazla isteniyorum.

"Düşündüm de, beni, seni zorlamaya mecbur etmeni tercih ediyorumdur belki."

Ne halt ediyorsun sen be adamım?

Başını koltuk başlığından kaldırıp bir yana eğiyor.

"Benimle flört mü ediyorsun?"

Omuz silkiyorum. Çok açık sözlü. Hoşuma gitti.

“Flört ediyor olsaydım bir sakıncası olur muydu senin için?”

“Marissa benim kuzenim, biliyorsun.”

“Ama ona zar zor tahammül ediyorsun.”

“Mesele o değil. Ben *o karakterde* bir kız değilim.”

Ona bakıyorum. Ve bir anlığına bile şüphe duymuyorum ondan. Marissa’nın duygusuz bir kaltak olduğunu düşünüyor olabilir ama onu incitecek herhangi bir şeyi kasten yapmaz.

“İster inan ister inanma, *o karakterde* bir kız olmadığını biliyorum. İnsan sarrafıyumdır ve senin *o karakterde* bir kız olmadığından hiç şüphem yok.”

Alnını kırıştırıyor. “O zaman niye flört ediyorsun benimle?”

Ciddi ciddi soruyor bunu. Gülümsemiyor ya da muziplik etmiyor ama beni yargılamıyor da. Merak ediyor sadece.

Onun büyüüne kapılıyor ve bir an için tamamen dürüst davranıyorum ona.

“Kendime engel olamıyorum galiba.”

YEDİ Olivia

Nasıl oldu da beni böyle bir şeye ikna etmesine izin verdim?

Dual'ın ana kapısının önünde dikiliyorum. Uzun uzun ve dikkatle bakıyorum isim tabelasına. Gülümsememek elimde değil. Dual. İkili. İki. İkiz. Cash, hayatının her alanında arsızmış meğer. Ve cin fi-kirli.

Kahretsin.

Gün ortasındayız ve park yeri boş. Yapmaya hazırlandığım şeyle ilgili ciddi çekincelerim var. Babamın beni eve bıraktığı Pazar gecesinden beri bana kulüpte bir iş bulmasına izin vermem için başımın etini yemişti Nash.

Cash ve Nash birbirleriyle pek de iyi geçinemiyor gibi görünseler de Nash, beni bizzat getirip kardeşiyle resmi olarak tanıştırmayı teklif etti. Bu işi göz önünde bulundurmaya dahi reddettiğim için inatçı bir ahmak olmalıyım. Ama şimdi, hafta sonu yaklaşıyor ve Tad'de çalışmak üzere Salt Springs'e kadar tüm o yolu gerisin geri gitmek beni ürkütüyor, Cash'le çalışma konusuna daha iyimser yaklaşıyorum. Maalesef Nash, yine şehir dışına çıkmak zorunda kaldı, bu yüzden de şimdi içeri yalnız başıma girmek zorundayım. Ve bununla ilgili tereddütlerim var. Özellikle de hafta sonları şehirde

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

kalmanın benim için kesinlikle yasak bölge olan Nash'i daha çok görmek demek olduğundan bayağı tedirginim.

Ne aptalsın ya! Belayla flört etmekten dem vuruyorsun!

Ne yapacağımı düşünürken iç çekip ağırlığımı bir ayağımdan diğerine geçiriyorum. Dönüp arabama, pazar günü ben daha eve dönmeden Nash'in gelip bir bakması ve sorunu düzeltmesi için bir tamirci getirdiği arabama bakıyorum özlemle. Bujiyle ilgili basit bir şeymiş anlaşılan, demişti sanırım. Ama sonuçta... tamir ettirmişti.

İç çekiyorum.

Nash'i, tesadüfen geçerken beni kontrol etmek için uğradığında daha çok görme ihtimali kapıya doğru itiyor beni.

Kapıyı açıp içerinin karanlığına adım atıyorum. Küçük, yüksek pencerelerden gün ortasında bile çok az ışık sızıyor içeri.

Renkli ışıklar ve duvardan duvara insan kalabalığı olmadan tamamen farklı gözüküyor bar. Yüksek masalar temiz ve boş, siyah yer döşemesi cilalanıp parlatılmış, enstrumental türde bir müzik usulca yayılıyor hoparlörlerden ve tüm odadaki tek ışıklandırma, barın gerisindeki arkadan aydınlatmalı alkollü içecek vitrinleri.

Cash'in bütün gün burada olacağını söylemişti Nash ama şimdi buraya gelmek için Cash'ten bir zaman belirlemesini mi isteseydim diye düşünmeye başlıyorum. Onu nerede arayacağıma dair hiçbir fikrim yok.

Barın içlerine doğru ilerlerken parmak arası terliklerim topuklarımda hafif bir çarpma sesi çıkarıyor. Kapı açık olduğuna göre, Cash mekana göz kulak oluyordur diye umarak bara yürüyüp oturmak için bir tabure çekiyorum.

Cash, barın arkasından pat diye ortaya çıkınca az daha dilimi yutacak gibi oluyorum. "Sen Olivia'sın herhalde."

Hızlı hızlı çarpan kalbimi sakinleştirmek için elimle göğsümü kavrayarak, "Yuh artık ya!" diyorum.

Gülüyor. "Öyle bir ağızla buraya çok iyi uyum sağlayacaksınız."

Bu kadar şaşırmamış olsaydım eğer, bu yoruma itiraz ederdim büyük ihtimalle. Ama itiraz edecek yerde gülüyorum.

"İçimdeki kötülüğü ortaya çıkardın. Ne diyebilirim ki?"

Göğsünün sol tarafını süsleyen o ilginç dövmeyle, kaslı kollarını mükemmel biçimde sergileyen siyah bir atlet giyiyor. Ağız sulandırdığını düşünmemeye çalışıyorum ama kafamda dönüp duran tabir de bu.

Kahretsin!

Dirseklerini barın üzerine yerleştirerek bana doğru eğiliyor. "Bana, içindeki cevheri ortaya çıkartma şansı vermedin diye böyle oldu."

Sesi boğuk ve sakin. Bir kaşı, tıpkı o ilk geceki gibi – imalı bir meydan okumayla – yukarı kalkmış. Nabzımın hızlandığını hissediyorum.

Off Tanrım, hatırladığımdan daha seksi!

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Her nasılsa, kendimi onun Nash kadar çekici olmadığına ikna etmeyi başarmıştım çünkü bu ikili arasında kötü çocuk olan Cash'ti ve daha az cazipti. Hay aksi, yanılmışım!

Bu sefer aklıma mukayyet olup daha iyi bir intiba bırakmaya çabalıyorum umutsuzca. Biliyorum ki kendimi temize çıkarmak için yalnızca bir şansım olacak.

Kibarca gülümseyip yanıt veriyorum. "Eh, senin için çalışmaya başlamam problem teşkil etmeyecek, değil mi?"

Geri çekilip çarpık bir gülümseme yerleştiriyor yüzüne. "Daha şimdiden cinsel taciz davasıyla mı tehdit ediyorsun?"

"Hayır, ben... ne münasebet! Ben... ben öyle demek... asıl söylemek istediğim..." Kafamın içinde, gökyüzünden son sürat düşen sonra da dağın birine gürültülü bir patlamayla çarpan bir uçağın sesini duyuyorum.

Kapa çeneni, Olivia! Ne olur kapa çeneni!

"Susmasaydın! Daha yeni yeni ilginçleşmeye başlıyorsun."

Nefesimi veriyorum. Hem rahatlamış hem de biraz rahatsız olmuş gibi tuhaf bir haldeyim.

Alay ediyor benimle!

"Hep böyle kötü müsündür?"

"Kötü mü?" diye soruyor masum bir ifadeyle. "Ben mi? Hayır."

Sırıtarak ellerini barın üzerine yerleştirip kendini kollarının üzerinde yukarı kaldırıyor, bacaklarını barın

üzerinden geçirerek tam yanıma zıplıyor. Pürüzsüz cildini geren pazılarının ve arka kol kaslarının görüntüsü zihnime kalıcı olarak kazınmaz umuduyla gözlerimi sahidten sınıksı yumuyorum bir anlığına. Yine de çok geç kaldım galiba, çünkü göz kapaklarımın ardında tek görebildiğimi bunlar.

Kahretsin!

"Nash senin barmaidlik yaptığını söylüyor, doğru mu?"

Gözlerimi açıyorum. Bana bakıyor, öyle yakınımda ki, siyah gözbebeklerinin bitip de siyah irislerinin başladığı o belirsiz hattı görebiliyorum. Ne harika gözler bunlar!

Kaşlarını kaldırması beni kendime getiriyor.

"Affedersin?" diye soruyorum.

"Yok bir şey. Yaptığın işin bir öneminin olduğunu bile sanmıyorum. Hep böyle tapılacak kadar seksiysen içkilerini ne kadar hızlı getirdiğin kimsenin umurunda olmayacaktır."

Sözleri yüzümü kızartıyor biraz. Beni memnun etmemeli bu sözler. Ama ediyorlar. Hem de çok

"Sorun olmaz."

"Ne sorun olmaz? Tapılacak kadar seksi olman mı? Yo, o kadarı belli."

"Onu demek istemedim. Son iki yıldır Salt Springs'in en yoğun kulüplerinden birinde çalışıyorum. Senin barında da aynen böyle devam edebilirim."

Kollarını göğsünde birleştirip pis pis sırtıyor bana. "Öyle mi dersin?"

Omurgamın dikleştığını hissediyorum "Öyle olduğunu biliyorum."

"Buraya gelen insanlar hizmet gördükleri kadar eğlenmek de isterler. Bununla da başa çıkabilir misin?"

Kendi kendime, bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyorum ki, diye düşünürken ağzım çoktan harekete geçti bile.

"Sorun değil."

"O zaman bir... yetenek sınavı yapsam senin için sakıncası olmaz, herhalde."

Duraksaması, omurgamdan aşağı hızla inen küçük bir ürperti yaratıyor bende.

Boğazını temizliyor ve derinde bir yerlerdeki cesaretime erişmeye çalışıyorum. "Yetenek sınavı derken? Ne geçiyor aklından?"

Birkaç saniye boyunca cevap vermiyor. Beni kıvrandırmak için yeterli bir süre bu. Yetenek sınavlarının, birkaçı beni tahrik eden, bin bir çeşidini düşünmem için de yeterli.

Açık saçık şeyler düşünmeyi bırak, Liv! Yasak bölge o!

Gülüyor. "Çok da yaratıcı bir şey değil. Şansımı cinsel tacizle zorlamak istemiyorum. Henüz."

"Beni korkutup kaçırmaya mı çalışıyorsun sen?"

"Ah, hadi ama. Hiç cazibene kapılan biriyle çalışmadığını söyleyemezsin bana. Eminim ki senin gibi bir kızın başına sürekli geliyordur bu."

Dudaklarımı çekiştiren o komik sırtısa direniyorum. Beni çekici bulduğunu itiraf edilişini duymanın
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

beni memnun ettiğini görmesine izin veremem; özellikle de bu memnuniyet, öyle heyecanlıyım ki zar zor nefes alıyorum.

"Benim gibi bir kız mı?" diye soruyorum en sakın halimle.

"Evet, senin gibi bir kız." Cash'in göz kapakları, bakışlarına yoğun, davetkar bir görünüm vererek gözlerinin üzerine iniyor biraz ve sesi, onun üzerlerinde yatıttığı gözümde canlandırabildiğim ipek çarşaflar gibi. "Dehşet derecede cesur, seksi, göz kamaştırıcı. Serçe parmağında oynatamadığım bir adanla hiç tanışmamışsındır kesin."

Beni, tam da olduğumuz yerde -hafif müzik ve loş ışık eşliğinde, boş bir barda- soymak ister gibi izliyor. Ve küçük bir parçanı, bana tam da bunu yapmasını arzuluyor.

Burnumdan soluk vererek gülüyorum.

Aman Tanrım, *burnumdan ses çıkarttım!* "Hiç de bile."

"Öyle dersin tabii ama ben, istediğin her adama, istediğin her şeyi yaptırabileceğinden adım gibi eminim." Başımı bir yana eğiyor beni ölçüp biçer gibi. Beni tarttığı, bana değer biçtiği hissine kapılıyorum. "Ama belki de farkında bile değilsindir bunun."

"Be... be... ben, ne demek istediğini bilmiyorum," derken, sesimin nefes nefese çıkmasından nefret ediyorum. Üzerimde nasıl bir etki bıraktığını öğrenmesini asla istemiyorum Cash'in.

Tek söylediği, "Humm," oluyor. Beni çözmeye çalıştığımdan başka, sarıyenin ardından gürülüyor.

Tekrar iş konuşmaya başladığını gösteren nazik bir gülümseme bu. Eh, en azından şimdiye kadar konuştuğu gibi.

"Peki, seni test edelim o zaman. Yarın geceki vardıyaya gelebilir misin?"

Bunu bildirmek için Tad'e telefon etmek canımı sıkıyor ama burada işe alındığımdan emin olana kadar oradaki işimden ayrılmak da istemiyorum. Durum böyleyken ya Tad'e işten ayrıldığımı bildireceğim ya da bu test edilme işinden kaytaracağım. Pek fazla seçeneğim yok.

"Tabii. Kaçta burada olayım?"

"Yedide gel. Ki kapılar dokuzda açılmadan evvel Taryn sana çalışma düzenini öğretebilsin."

"Bana uyar," diyorum, başımla onaylayarak. Sessizlik aramızda uzayıp gidiyor ve ben ne yapacağımı bilmez haldeyim. "Eh, bıraksam da işinin başına dönsen daha iyi olur galiba."

"Para konusunu sormayacak mısın? Nash, öyle bir meseleden bahsetmişti."

Hay aksi! Öyle fena afallanmışım ki ödemeyi sormayı bile unuttum!

Yanaklarımın ısındığını hissediyorum. Ve bunu fark edip de benim para meselelerini konuşmaktan rahatsız olduğum sonucunu çıkarır düşüncesiyle içerisinin, karanlık olması için dua ediyorum.

"Evet, bir de o var."

"Mevcut işverenin ödediği miktarın saat başı iki dolar daha fazlasına ne dersin?"

Ağzımın bir karış açık kalma tehlikesi var. "Bu miktarın ne olduğunu bilmek bile istemiyor musun?"

Suratını buruşturuyor. "Gerek yok. Senin bunu hak edeceğine dair bir hisse kapıldım."

"Hiç psikolojik baskı yok ha," diye geveliyorum ağzımda.

Tekrar gülüyor. "Ah, bol miktarda baskı olacak. Bu seni endişelendirmiyor mu? Hafta sonları felaket olur bu mekan."

Buraya gelmişim diye hatırlatmak istiyorum ama kıyafetlerini çıkardığım anı düşünmesini istemiyorum.

Çok geç.

"Ve sen sadece üst katı gördün," diyor göz kırparak.

O konu hiç açılmaksızın buradan çıkamayacağımı bilmem gerekirdi.

"Böyle bir şeyin yaşandığını öylece unutup gidemez miyiz?"

Şeytani bir gülümseme yerleşiyor yüzüne. "Hayatta olmaz." Geri geri giderek benden ve çıkıştan uzaklaşıyor. "Yarın gece görüşürüz. Saat yedide."

"Özel bir şeyler giymem gerekiyor mu? Yoksa..."

"Evine bir şeyler yollarım. Altı beden, doğru mu?"

Nedendir bilinmez, beni bedenimi tahmin edebilecek kadar yakından incelediğini bilmek, hararet basması gereken türlü türlü yerlerime hararet basmış hissi veriyor.

"Evet."

Yine göz kırıyor, sonra arkasına dönüp barın ardındaki zar zor görünen kapıdan geçerek gözden kayboluyor.

SEKİZ

Cash

Kapının Olivia'nın arkasından çarpılıp kapandığını duyuyor ve gülümsüyorum. Gitti.

Görüşmeyi kısa kesmek zorunda kalmış olmam canımı çok sıkıyor ama bu kızın bana çılgınca, aptalca şeyler yaptırıp söyletmeyi başaracağını daha şimdiden görebiliyorum. Bir bakıma hoşlanıyorum bundan. Ondan hoşlanıyorum.

Tam bir muamma. Bana kapılmış olduğu halde kapılmamaya çalıştığının farkındayım. Biraz utangaç olduğunun ama bunu belli etmemeye çalıştığının da farkındayım. Ve Olivia'yı o cesur ifadeyi takınırken izlemek, zorluklar karşısında yılmayıp görmek öyle tahrik edici bir şey ki! Onu kıskırtmaya, ne kadar ileri gideceğini anlamaya itiyor beni.

Kulağa sapıkça geldiğini biliyorum ama doğru işte. Sataşmalarına tepki veriş kanımı kaynatıyor nedense. Tek bildiğim, bu kızın ortalarda dolaşp durmasının hafta sonlarının bayağı ilginç geçmesine sebep olacağı!

Üniformalarının tümünü tedarik eden dükkanın sahibi Marie'ye e-posta yazmak üzere masamın başına oturuyorum. Düşük bel siyah kot pantolon ve vücudu saran siyah atlet içinde nasıl görüneceğini düşünmeden edemiyorum Olivia'nın. Barmaidlerimin fahişe gibi görümlerini istemem ama biraz ten ve birazcık da gö-

ğüs dekoltesi sergilemelerinin bir mahsuru yok benim için. Daha fazla içki sattırıyor. Ve Olivia söz konusu olduğundaysa bayağı bir zevk verecek bu bana.

Yarın geceyi iple çekiyorum resmen. Zaten sevimli ve seksi bir kız. Onu, kanatlarını biraz olsun açtırmaya odaklanabileceğim bir ortama sokmak uzun zamandır eğlenmediğim kadar çok eğlendirecek beni. Şu “yetenek sınavı” için ondan ne yapmasını istesem diye düşünüyorum şimdiden.

DOKUZ

Olivia

Cep telefonumun çalışı uyandırıyor beni. Bir gözü-mü uykulu uykulu açıp başucumdaki saate bakıyorum. Altıyı dört geçiyor. Sabahın altısını. Kim beni bu kadar uygunsuz bir saatte arar ki?

Telefonumun aydınlanmış ekranına bakıyorum. Numarayı tanımıyorum ve cevap vermesem mi diye düşünüyorum. *Saatin* bu kadar erken olması beni böyle davranmaya itiyor. Telefonum alışılmadık biçimde erken ya da geç saatlerde çaldığında kendimi biraz telaşlanmış hissedirim hep.

"Alo?" derken sesim kendi kulaklarıma bile atalaşmış geliyor.

"Olivia?"

Bir titreme omurgamdan aşağı hızla iniyor. Cash bu. Sesi; yakışıklı yüzünün, o kendini beğenmiş gülümsemesinin ve seksi göğsünün suretini gözümde canlandırmama neden oluyor. Daha o an tamamen erimiş hissediyorum kendimi.

"Olivia?" diyor tekrar.

Yo, Cash olamaz bu. Nash olmalı. Bir kulüp sahibinin uyanmış olması için çok erken. Maalesef gözümde canlanan o görüntülerle Nash'in aradığı varsayımı da aynı ölçüde heyecanlandırıyor beni.

Fark ettiğimden çok daha beter çıkmışım yoldan!

"Evet?"

Tok, kuvvetli bir kahkaha.

Çok ama çok seksi!

"Nash ben. Bu kadar erken saatte aradığım için özür dilerim ama günün çoğunu dışarıda geçireceğim ve kulüpte işler nasıl gitti diye bir sormak istedim. İşi aldın mı?"

"Sıkıntı yok. Gerçekten. Sorduğun için minnettarım. Şey, aslında bu gece 'yetenek sınavı'm var. O da ne demekse işte."

"Ahhh," diyor bilmiş bilmiş. "Cash, çalışanlarının eğlendirmeye hevesli olmalarını ister."

İlk defa, o striptizciyi ayarlayanın Cash olduğunu hatırlıyorum ve ciddi ciddi korku basıyor.

Tanrım, ben soyunamam!

Yataktan fırlayıp oturuyorum. "Yok artık! Benden soyunmamı beklemez, değil mi?"

Başka bir kahkaha.

"Yok. Sen soyunmak istemedikçe tabii."

"Tanrım, hayır!"

"Ben öyle düşünmüyorum, hele de Dual'daki ilk tecrübenden sonra."

Gülümsediğini sesinden hissediyorum.

Cash ona söylemiş! Kahretsin!

Konuyu değiştirmenin zamanıdır diye düşünüyorum. "Ee, o ne demek o zaman, 'eğlendirmek' yani?"

"Diyelim ki kalabalık önünde utangaç olmaman gerekecek. Sorun olur mu bu senin için?"

Evet, biraz utangaç olma eğilimim var ama beni zayıf düşürecek bir hal almıyor bu. Ve açıkçası öyle olduğunu ima ediyor olabileceği için biraz gücendim.

“İnan bana Nash, diğer kızlardan herhangi birinin yapabileceği her şeyi yapabilirim, sorun değil.”

Şey, bu tamamen doğru olmayabilir. Ama bunu itiraf edersem ne olayım!

“Hiçbir problem yaşamayacaksın o zaman. Sende o görüntü ve karakter varken ezip geçersin onları.”

Yorumu memnun ediyor beni. Nasıl göründüğümü fark etmesi gerekmiyor olsa bile. Ama fark ettiği için de çok mutluyum. Bana karşı tepkisiz olmadığı anlamına geliyor ki aslında kötü bir şey bu ama, benim karakterimde birine, o kadar da yalnız olmadığımı hissettiren bir şey. Yine de hiçbir şey olacağı yok. Sahibi var onun.

Kahretsin!

Boğuk bir bip sesi duyuyorum, sanki Nash, başka bir çağrı alıyor gibi.

“İti an, çomağı hazırla. Cash arıyor şu an,” diyor. Sonra da neredeyse dalgın bir şekilde mırıldanıyor. “Bu kadar erken saatte kalkmış ne yapıyor acaba?” Ne tuhaf ki aynı şeyi ben de merak ediyorum. Birkaç saniye sonra boğazını temizliyor ve devam ediyor. “Eh, neyse, bu gece için iyi şanslar. Söylemek istediğim tek şey buydu gerçekten. Yatağa dön. Güzellik uykunu al. İhtiyacın olmayacak ama olsun.”

Aptal aptal gülümserken buluyorum kendimi. Kıkırdayacak gibiyim ama bastırıyorum bu dürtüyü. “Teşekkürler. Öyle yapacağım.”

"İyi uykular, Olivia."

Telefonu kapattıktan sonra kollarımın ve göğsümün derisi, üşümüşüm gibi büzüşüyor. Adımı söyleyişini seviyorum.

Nasil oldu da aldı benim numaramı? diye düşünüyorum tesadüf eseri. Tavana boş boş bakıp Nash'i düşünerek uzun bir süre uzanıyorum yatağımda. O her neredeyse artık, yatakta, onun yanında uzanırken kendi tavanımı değil de onunkini izliyor olsam nasıl olurdu diye merak ediyorum. Yatakta yuvarlanıp vücudumu vücuduyla örtüşünü, kalçalarının bacaklarımın arasına yerleştirmesini hissetmeyi düşünürken göz kapaklarım usulca kapanıyor.

Beni uykuma geri götüren düşünceler bunlar oluyor.

Dual, dünkü haliyle neredeyse aynı görünüyor; yalnızca bu gece biraz daha fazla ışıktandırma ve ses var. O seslerden aslında iki tane var ve biri inkâr edilemez bir öfkeyle yükseliyor.

"Bir çaylağı eğitmeye mahkumum yani? Saçmalığın daniskası bu! Buranın en kademlisi benim. Cash, en azından bana bir sormalıydı."

O sesin sahibinin kim olduğunu görebiliyorum – uzun sarı rastaları olan, tek kolu tamamen dövmelele kaplı ufak tefek bir kız. Hiç de telaşlı olmadığı anlaşılan genç bir adama bağırıp çağırarak ellerini öfkeli hareketlerle sallıyor.

"Sakin ol, ruh hastası," diyor adam, sevecen bir tavırla. Koyu renk saçlı kafasının arkasını görebiliyorum sadece ama gülümsediğini hissedebiliyorum. Sesinden anlayabiliyorum bunu. Aslına bakılırsa kahkaha atmamaya çalışır gibi konuşuyor. "Tecrübesi olduğunu söyledi ya. O kadar da fazla eğitime ihtiyacı olmayacak muhtemelen."

"Benimle çalışacaksa eğer, ya en iyisi olur ya da onunla çalışmam."

"Ne kadar da tatlı, uysal bir beer wench'sin⁵ sen, biliyor musun, Taryn?"

Barın ardından bir şey doldurmak üzere arkasını dönen kız, Taryn, adama doğru öyle bir hızla dönüyor ki rastalarının adamın suratına çarptığını duyabiliyorum.

"Ne dedin sen bana bakayım?"

Adam, başını geriye doğru yatırıp bir kahkaha atıyor. Hem de kuvvetli bir kahkaha. Kızın, adamın gözlerini oymasını bekler haldeyim ama bunun yerine beni şaşırtarak sırtıyor. Ve işte böylece de son buluyor her şey.

"İşten izin almaya çalışıp benimle konsere gelecek misin?" diye soruyor cana yakın bir tavırla.

Sesleri, net bir şekilde duyamadığım ama dinlediğim için kendimi suçlu hissetmemle birlikte, daha çok sohbet eder bir tonda alçalıyor. Vakit, ya buradan ce-

5 Avustralya'da yaygın olarak kullanılan bir argo deyiştir. Beer wench'ler kriket maçlarında stadyum bünyesinde yer alan bar alanında seyircilere alkollü içecek ve özellikle de bira servisi yapan genç hanımlardır. Genellikle korse ve fırfırlı kısa eteklerden oluşan özel bir kostüm giyerler. (ç.n.)

hennem olup gitme ya da varlığını belli etme vakti. Ve inanın bana göre kolay bir karar değil bu. Şu Taryn gibi biriyle çalışmanın düşüncesi bile midemin ekşimesine neden oluyor.

Geri dönüp dışarı çıkmayı ciddi ciddi düşünemeden sahip olduğum cesaretimin her bir zerresine uzanıp boğazımı temizliyor ve bara doğru ilerliyorum.

Yaklaşırken her iki kafa da beni izlemek üzere arkaya dönüyor. Yaklaştıkça görüyorum ki besbelli inanılmaz bir asabiyete sahip olduğu halde iri badem gözleri ve dolgun kırmızı dudaklarıyla oldukça güzel bir kız bu. Ve adam da... vay canına! O da bayağı yakışıklı.

Egzotik bir görünüşü var. Hawaili ya da Kübalı gibi. Açık karamel rengi bir teni, simsiyah saçları ve saçlarıyla uyumlu gözleri var. Bir de bana yönelttiği o gülümseme... Bir daha vay canına!

Ne şimdi bu? Sıra dışı modeller diyarı mı?

Kıyafetlerimin içinde utangaç olmamaya çalışıyorum. Pek açık saçık değiller, en azından rahatsız değil ama yine de biraz şey hissediyorum... Gergin. Karnımın makul bir kısmını açıkta bırakan düşük bel bir pantolon ve muhtemelen normalde giydiğimden bir beden küçük, hatırı sayılır miktarda göğüs dekoltesi sergileyen bir atlet. Sonuç olarak, hiç de zevksiz değil ama eminim ki bir hayli dikkat çekmeme neden olacaklar. Beni geren de bu işte.

Atletimi, şişkin göğüsleri inkar edilemez derecede yapay olan Taryn kadar doldurmuyorum. Buna rağmen vücudunun geri kalanı sıska ki bu da kıvrımlarımla bi-

raz olsun gurur duymamı sağlıyor. Sahiplenişimden emin olduğum bir şey varsa eğer, o da dolgun kalçalarım.

Yüzüme geniş bir gülümseme yerleştirip elimi uzatıyorum. "Selam. Ben Olivia. Sen Taryn olmalısın," diyorum öncelikle kıza hitap ederek. Biriyle sorun yaşama ihtimalim varsa, o da Taryn.

"Seni bekliyorum demek isterdim ama seni eğiteceğimi daha yeni öğrendim, yani..."

Huysuz biri, evet, ama açık bir biçimde saldırgan da değil. Bunu hayra alamet olarak kabul ediyor ve saldırmayıp savunuyorum. "İşi çabucak kavramak için elimden geleni yapacağım. Şansa bak ki bir hayli barmaidlik tecrübem var, yani..." diyorum, onun yaptığı gibi sesi mi alçaltarak.

Başıyla onaylıyor ama gülümsemesi düpedüz şüpheli. "Göreceğiz."

"Harika!" diyorum coşkuyla. "Bunun için sabırsızlanıyorum." Elim adamdan tarafa uzatarak ona dönüyorum çabucak. Hala gülümsüyorum. "Olivia."

Gözleri haylaz haylaz parıldarken rahat bir tavırla, "Marco," diyor. Bazen, size o an kapıldığını anladığınız biriyle karşılaşsınız ya hani. Marco'nun da bana kapıldığından hiç şüphem yok. Gizlemeye bile çalışmıyor bunu. Hem niye gizlesin ki? Yeryüzünde, onun gibi -gizemli, seksi, uysal, ölümcül bir gülümseyişi olan- birinin büyüüne direnebilen bir dişi yoktur muhtemelen. "Gecem çok daha güzelleşti birden."

Ah, onu idare etmek zor olacak!

"Belki bentinki de güzelleşmiştir," diye cevaphyotunu oynubaz bir sırıtişla. Onunla flört etmekteki becerini, aranızda hiçbir şey olmayacağını en büyük göstergesi. Beni seisme çevirip bana tedirgin olma sebebi veren, Nash ve Cash gibi adamlardan değil o.

Tarvu akst aksi, "O şipşirin gülümsemeni müşteri-lerden birkaçına yöneltirsen iyi bir somuç elde edersin belki ama yine de biraz kokteyl hazırlayabilirsen daha iyi olur," diyerek yürüyüp gidiyor.

Marco, eliyle bir kıskışlama hareketi yapıp gözlerini deviriyor. "Onu görmezden geliver. Şiddetlenmiş bir adet öncesi sendromu yaşıyor sürekli. Mekan dolduğunda biraz düzelir."

Gülümseyip onaylar biçimde sallıyorum başımı ama içinden de *Ohh, Tırtıya şukur!* diyorum.

"Belki tataları çok sıkıdır," diye mırıldanıyorum.

Marco gülüyor. "Bak sen! *Hem* güzel *hem* komik. O seksi gülümsemenin ardında daha başka neler sakladığını görmek için sabırsızlanıyorum."

"Senin kendi gülümsemenin ardında sakladığın kadar etkileyici bir şey değildi, eminim."

Marco, gülümsemesi hiç bozulmadan başını sallamaya başlıyor. "Ya, tabii. Bayağı iyi anlayacağız seninle."

ON Cash

İş karışısında nadiren yılgınlık gösteririm ama genellikle işi böylesine dört gözle de beklemem. Mekanın dolması için yeterli zamanı verip sonra da Olivia'nın kaydettiği ilerlemeyi kontrol etmek için dışarı çıkıyorum. Kendini göstermeden önce ona adapte olması için zaman tanımaya özen gösterdim. Aksi takdirde, onu tedirgin edebilirim diye düşünüyorum.

Beni istediğini biliyorum. Ya da ben öyle düşünüyorum en azından. Beni istemeyi istemediğini de düşünüyorum. Yalnızca bu bile ilgini uyandırmaya yetiyor.

Şu an yaptığımız gibi kedi-fare oyunu oynamak dert değil benim için. Onu yatağına atmak uğruna biraz oyun oynamaya razıyım. Kadınlar hakkında sağlamı içgüdülerim olmuştur çoğu zaman ve sezgilerim, buna değeceğini söylüyor.

Piste adımımı attığımda hareket eden kafalar okyanusuna doğru bakıyorum. Gözlerim doğrudan bara gidiyor. Olivia'ya.

Kismen içerideki en uzun insanlardan bile birkaç santim daha uzun olduğum için, kısmen de onun etrafında küçük bir erkek yığını olduğundan hem de daha şimdi- iyi bir açıdan görebiliyorum onu.

Rom ve kolayı karıştırırken bir müşteriye gülümsüyor. Adamın kartını alıp yıllardır her gün bunu yapıyor- muşçasına kasadaki makineden geçiştini izliyorum.

Çok iyi. Memnunum. Her halükarda onu bu işte tutacaktım ama onun buna değdiğini bilmek de güzel.

Ah, hem de nasıl değiyor.

Zihnim, kulüp boşken onu barın üzerine yatırışımın, kıyafetlerini soyup pürüzsüz cildini yalayışımın hayaline dalıp gitmeyi arzu ediyor. Düşüncelerimle kıyasıya boğuşup onları gündemdeki konuya -Olivia'nın yetenek sınavına- yönlendiriyorum tekrar. Bunun ne kadar lüzumsuz bir şey olduğunu bilmesine hiç gerek yok. Ne olursa olsun işe alınacaktı zaten. Ama yine de her şeyden çok kendi zevkim için test edeceğim onu.

Omuzlarımla kalabalığı yararak ilerliyor; uzun, düz barın sonundaki Olivia'ya doğru yol alıyorum. Onu çevreleyen adamlardan oluşan yarım dairenin hemen dışında duruyor ve Olivia başını kaldırıp beni görene kadar bekliyorum. Varlığını fark ettiğindeyse duraksadığını görüyorum. Belli belirsiz bir duraksama bu, öyle ki başka herhangi birinin fark ettiğinden şüpheliyim. Ama ben fark ettim. Ve önemli olan da yalnız bu.

Gergin bir tavırla dudaklarını yalayıp gülümsüyor. Sırf ne yapacağını görmek için göz kırpiyorum ona. Tekrar duraksıyor ve yanakları kızarıyor ama sonra kafasını başka yöne çeviriyor.

Bir anlığına kaşlarını çatıyor. Bunu yaptığının farkında bile olduğunu sanmıyorum.

Vay canına, bayıldım buna! Tepki vermek istemezken bile tepki veriyor bana.

Varlığıma direnmek için neden bu kadar çok çabaladığını bilmiyorum. Hiç de kötü biri değilim. Formda

ve sağlıklıyım, başarılı bir işletmenin sahibiyim, kimseye borcum yok ve gayet yakışıklıyım. Ya da insanlar öyle söylüyor diyelim.

Bara daha da yaklaşip erkeklerden oluşan gruba dönerken bir dirseğimi tezgaha yaslıyorum. "Ee, ne yap-sak, beyler? Test edilecek yeni bir barmaidimiz var."

Dört bir yanımdan tezahüratlar yükseliyor. Olivia'nın daha şimdiden bir hayran kitlesi var. Bir ser-vet kazandıracak bu kız bana.

Bar dansı⁶, birlikte şarkı söyleme ve crowd crawl⁷ gibi terimlerin atıldığını duyuyorum ortaya ama sonra diğerlerini bastıran iki kelime yükseliyor kalabalıktan ve az bir zaman sonra da herkes hep bir ağızdan aynı kelimeleri haykırıyor.

"Body shot⁸! Body shot! Body shot!"

Sanki kaderi belirleniyormuşçasına pürdikkat izli-yor Olivia.

"Body shot o zaman!" diye bağıriyorum.

Olivia'ya bakıp avuçlarım yukarı dönük halde elleri-mi kaldırıyorum. "Bar sözünü söyledi." Ellerini kot pan-tonuna silerken başını aşağı yukarı sallayıp yüzünde küçük bir gülümsemeyle bakıyor bana. "Kurbanını seç," diyorum.

Onu izleyen tüm adamların önünde gözlerini barda gezdirirken dudaklarını ısıriyor. Onlardan her birinin

6 Barın üzerine çıkılarak yapılan dans. (ç.n.)

7 Kalabalık bir insan topluluğunun bir kişiyi ellerinin üzerine alarak havada dolaştırması. Genellikle konserlerde yapılır. (ç.n.)

8 Birinin vücudundan (çoğunlukla göbek deliği ve göğüs arasında) alkollü bir içecek (yaygın olarak tekila) içmek. Genellikle bariarda eğlence amaçlı yapılan bir etkinliktir. (ç.n.)

şanslı adam olabilmeyi dilediklerini hiç şüphe duymaksızın biliyorum, ama Olivia akıllı bir kız. Şu "yetenek sınavı" olayının görüldüğünden çok daha fazlası olduğunu biliyor. Seçeneklerini tartıp uygun bir cevap düşünüyor.

Daha önce barda çalışmış biri olarak, Marco ve Taryn hariç, iş başındayken içki içilmesinin kesinlikle yasak olduğunu bilmesi gerekir. Bir müşteriyle böyle bir işe kalkışmanın da aynı şekilde uygunsuz olduğunu da biliyor muhtemelen. Enine boyuna düşünüyor bunu.

Akıllı kız.

Benim barımda yetenek sınavı, insanların mutlu olmalarını sağlamanın hiçbir kuralı çiğnemeksizin bir yolunu bulmak üzerinedir daima. Ben doğuştan bir kural çiğneyenim ama çalışanlarıma karşı aşırı kuralcıyım. Bu bar benim geçim kaynağım sonuçta. Adli davaları, yaralanmaları, kavgaları göze alamam.

Olivia durumu değerlendirirken onu izliyorum. Bakışları tekrar bana kaydığında tek uygun seçeneğinin ben olduğumun farkına vardığını biliyorum. Yüzünden bir anlığına belirip kaybolan bir heyecanın gelip geçtiğini mi görüyorum yoksa bu yalnızca benim hayal gücüm mü emin değilim. Yine de kesin olarak gördüğüm bir şey var ki, o da yine cesaretini toplamaya çalıştığı. Ve bu en az daha önce olduğu kadar seksi.

Etrafımdaki adamlara dönüp ayartıcı bir gülümsemeyle bakıyor. "Patronum şu noktada yiğitliği ele alır da bunu yapar mı dersiniz?"

Sırtım şaka yollu iteklemeler ve şaplaqlara maruz kalırken bazı iyi niyetli azarlamalar da başlıyor. Ciddiyetsiz kiskançlık ve bol bol da teşvik eşliğinde başımı sallıyorum Olivia'ya.

Barın üzerinden elimi uzatıyorum ona. Elime bakıp derin bir nefes alıyor ve ardından parmaklarını avucuma yerleştiriyor. Olivia bir dizini barın kenarına yerleştirip de tezgahın üzerine tırmanırken kendisini yukarı çekmesine yardımcı oluyorum.

"Barı temizleyin," dediğimde tüm erkekler içkilerine davranarak Olivia'nın uzanması için boş alan oluşturuyorlar. "Marco, body shot için bir Patrón⁹ Tekila!" diye sesleniyorum bara doğru.

Marco bir bardağa tekila doldurup, tuz kasesini ve iki dilim yeşil limonu bize getirmek üzere çabucak ayrılıyor oyalamakta olduğu kızlardan.

Getirdiklerini bırakıp gitmektense kalıp Olivia'ya gülümsüyor. "Uzan bakalım güzelim. Seni hazırlayacağım."

Normalde bir barmen tam da Marco'nun yaptığı şeyi yapar. Ki ayrıca ben de bu işe bulaşmam genelde. Ama her nedense Olivia'yı ben hazırlamak isterdim diye düşünüyorum o an.

Olivia boylu boyunca uzanıp barın sert zemininde rahat etmek için kıpırdanıyor.

Marco'nun bir dilim yeşil limonu onun çıplak karında, göbeğinde birkaç daire çizerek dolaştırmasını izlerken gergin bir tavırla gülümsüyorum. Olivia, geniş

⁹ The Patrón Spirits Company tarafından üretilen yüksek kalitede bir tekila. (ç.n.)

bir gülümsemeyle ona, Marco da resmen salya akıtarak Olivia'ya bakıyor. İçime küçük bir bıçak gibi saplanan kıskançlık hissi karşısında dişlerimi gıcırdatıyorum.

Bu da neyin nesi şimdi?

Kime sorsanız bende kıskançlıktan eser olmadığını söyler size. Yeryüzünde bu yüzden ölkeden küplere binmeye hazır o kadar çok kadın var ki. Kıskançlık bana göre değil işte.

Genellikle değil.

Marco, onun tenini ıslatıp üzerine tuz serpme işini ağırdan alıyor. Taryn, body shot müziğini açıyor ki bu her zamanki gibi Def Leppard'dan "Pour Some Sugar on Me". Kalabalığı olaya dahil edip herkese ne olup bittiğini haber veriyor bu şarkı. Hiç böylesine dikkat etmemiştim ama bu gece o insanı havaya sokan müzik yayıldıkça sahiden içimde hissediyorum. Olivia'nın üzerine tatlı bir şey döküp sonra da onu hiç acele etmeden yalayarak temizlemeyi istiyorum.

Marco nihayet tekila bardağını Olivia'nın eline tutuşturmaya, ikinci yeşil limon dilimini de ağzına yerleştirmeye çalıştığı sırada ben de ona acele etmesini söylemek üzereyim. Olivia, limon dilimini Marco'nun parmaklarının arasından alır ve bunu kendi başına yaparken sırtımdan edemiyorum. Belki de Marco'nun gözlerinde gördüğüm çekim yalnızca tek yönlü işliyordur.

Kendimi hoşnut hissediyorum.

Olivia dönüp bana bakıyor, iri iri açılmış gözlerinde telaş var. Kulağına fısıldamak üzere eğiliyorum. "Sahiden rahatsız ediyorsa eğer, yapmak zorunda değilsin bunu."

Cesur olanın galip geleceğini umarak geri çekilip onun cevabını beklerken nefesimi tutuyorum.

Ve kazanan Olivia oluyor.

Başını usulca ki yana sallıyor ve kimildanarak barmın üzerinde biraz daha yaklaşıyor bana. Gözleri azimle parıltıyor. Ve meydan okumayla. Bu da kot pantolonunun içinde bir kıpırdanmaya neden oluyor.

Sırıyorum. Çevremdeki adamların duymasına yetecek yükseklikte bir sesle, "Pekala. Bunu sen isteclin," diyorum. Beni tezahüratlarla teşvik ediyorlar. Yüzünden beline doğru gelip eğiliyorum ve dilimi karnının teni üzerine yerleştiriyorum. Kaslarının gerildiğini hissediyorum. Tuzlu ve ekşi tatlar ağızda epeyce tükürük salgılanmasına neden oluyor, bu yüzden de dudaklarımı kapatıp yutkunuyor ve göbeğinin etrafına doğru yalamaya devam etmeden önce karnını öpüyorum.

Ben tuzun tamamını yalayıp temizleyene kadar mükemmel bir şekilde hareketsiz kalıyor. İsim bittiğinde kafamı birazcık kaldırıncı kendini bana doğru gerdiğini görüyorum. Çok küçük bir hareket bu. Muhtemelen başka hiç kimse fark etmedi bile. Ama ben fark ettim.

Onu sabit tutmak için tek kolumu kalçalarına dolayarak dilimi göbek deliğine daldırıyorum. Altımda kıvranıyor ve ben müziğe rağmen onun güçlkle soluduğunu duyduğuma yemin edebilirim. Kafamı kaldırdığımda gözlerim onunkilerle buluşuyor ve bakışlarında, o kabul etsin ya da etmesin arzu var. Ateşli, terleten, duvara-çivile-beni tarzında bir arzu.

Başını çevirmeden tekila bardağına uzanıp Patron'u bir dikişte içiyorum. Yüzüne doğru yaklaşırken, aldığı derin nefesle yükseldiğini görüyorum göğsünün.

Ensesinden tutup yüzünü benimkine doğru çekiyorum. Dudaklarımı, dişlerinin arasında tuttuğu yeşil limon dilimine sarıp suyunu son damlasına kadar emiyorum. Dikkatini çeken, limonu tutuşunu bir an bile gevşetmeyişi. Acaba o da تنها bir harda, aramızda vücut ısısından başka bir şeyin olmadığı aynı senaryoyu mu hayal ediyor diye merak etmekten alıkoyamıyorum kendimi.

Geri çekildiğimde onun da benim hissettiğim kadar... tahrik olmuş görüldüğü gözümünden kaçmıyor. Yalnız *olsaydık* eğer, ona yapmak istediğim herhangi bir şeye hayır demekte zorlanırdı herhalde.

Marco bölüyor o anı. "Dual'e hoş geldiniz!"

Tezahuratlar yine dört bir yandan yükseliyor. Sıcak temasımızdan sıyrılıp ortalıkta onun dikkatini çekmek için yarışan bir bar dolusu erkek olduğu gerçeğine adapte olurken Olivia'nın gülümsemesi biraz silik. Ama çabucak toparlanıp yeşil limon dilimini ağzından çıkararak bir zafer ifadesiyle havaya kaldırıyor.

Bana arsız bir sırtış yollayıp sonra da barın üzerinden atlamak üzere arkasına dönüyor ve barın arkasında bir çalışan olarak görevine devam ediyor. "Haydi bakalım, beyler, kimler içkilerinin tazelenmesini istiyor?"

İşte böylece de Dual'daki barmaidlik görevini son sürat sürdürüyor. Benimse şu anki tek derdim Marco'yu ondan uzak tutmak.

ON BİR

Olivia

Uyandıktan sonraki ilk düşüncem Cash'e dair. Karnımı yalayıp. Göbek deliğimi diliyle okşayıp. Sonra da gözlerimin ta içine o vahşi ifadeyle bakışı.

Tanrım, onu hemen oracıkta yiyip bitirebilirdim!

Canı cehenneme kötü çocukların!

Onlara dair her şey için yaradılışımdan kaynaklanan zayıflığımı sorumlu tutuyorum çünkü aklım bana daha münasip birini aramam gerektiğini söylüyor. Nash gibi birini.

Nash.

İsmi aklıma düştüğünde bile iç geçiriyorum. En az kardeşi kadar nefis. Öyle olacak tabii. Onlar ikiz. Görünüşe göre beni bala giden arı gibi cezbeden o avantajdan yoksun olsa bile, Nash'te sevdiğim daha başka o kadar çok şey var ki.

Telefonum çalıyor. Arayan kimliğine bakıyorum, numarayla eşleşen isim yok, demek ki arayanı tanımıyorum. Cevap vermesem mi diye düşünüyorum ama zaten uyanık olduğuma göre cevap verebilirim de.

"Alo?"

"Günaydın." Boğuk bir ses hırıldıyor bana. Bir anlık bir süre içerisinde yalnızca sesi tanımıyor aynı zamanda ona tepki de veriyorum. Hoş bir heyecan içerisinde midemde kelebekler uçuşuyor.

"Günaydın." diye cevaplıyorum. Cash bu.

"Dün gece sen çıkmadan önce konuşuruz diye umuyordum."

Yapıyı açıklama. önceki geceye dair nahos bir düşünceyi gündeme getiriyor. Son müşteriler de gruplar halinde binayı terk etmeden hemen önce Taryn'ı da Cash'in kullandığını gördüğüm aynı kapıdan geçerek oradan kaybolmuş ve her ikisi de geri dönmemişti. Marco bana kapanası nasıl yapacağını göstermiş, işimiz bitmişse benimle birlikte arabama kadar yürümeyi teklif etmiş ben de kabul etmiştim. Asabım bozulmuştu ve Cash'i orada köpek yavrusu gibi beklemeye de niyetim yoktu. Onun benim işverenim olması bir şeyi değiştirmiyor. Prensipte meselesi bu. Onun da tıpkı diğer kötü çocuklar gibi olduğunu düşünüyorum. Eğlence düşkünlü heyecan verici ve en nihâyetinde sadakatsiz.

Hayaunda sadakatsizlik etmemesi gereken herhangi biri var gibi görüldüğünden değil ama ettiyse de eğer, buna hic mi hic şaşırılmazdım.

Düşüncelerden silkinip kurtularak Cash'i umursamadığımı hatırlatıyorum kendime. O benim işverenim ve hepsi bu. Nokta.

Ses tonumdaki o asabi tınıdan nefret ederek, "Taryn'le seni rahatsız etmek istemedim," diye açıklıyorum. Sesimi bir parça yumuşatıp ekliyorum. "Marco bana yapmam gereken her şeyi gösterdi nasılsa. Büyütülecek bir şey değil."

"Marco, ha?"

Bu benim hayal gücüm mü yoksa sesinde biraz düşmanlık mı var şu an?

"Aynen. Harika biri o."

Hih gibisinden bir ses çıkartıyor ve devam etmeden önce bir an duraklıyor.

"Taryn'ın bu geceden önce bana anlatması gereken bazı endişeleri vardı ki ben de seni bu yüzden arıyorum."

Rahatladım. Derhal. Rahatlamış olmaktan da nefret ettim. Asabımı bozuyor bu. Ama dahası, endişeliyim de şu an. Bu telefon görüşmesi hayra alamet değil gibi.

"Bir sorun mu var?"

"Bak, ben öyle lafı döndürüp dolaştıracak ya da küçük çekişmelere dahil olacak türde biri değilim, o yüzden de açık açık konuşacağım seninle. Taryn seni eğitime işine pek sıcak bakmıyor. Özel bir nedeni yok; yalnızca sıcak bakmıyor diyelim. Sana bunun *benim* düşüncem olduğunu söylemeyeceğim çünkü bir önemi yok. Önemli olan, benim senin Dual'da çalışmanı istiyor olmam. Özel bir çalışma arkadaşına ihtiyacın olduğunu biliyorum. Taryn seninle çalışmıyorsa eğer bu onun sorunu ve kendisini mutlu edebilecek başka bir iş bulabilir."

"Ee, ne anlama geliyor bu? Ne diyorsun yani?"

"Eh, ona bu seçenekleri sunduğumda Taryn, kalmayı tercih ettiğine karar verdi. O yüzden ben de senin eğitimini sana bırakıyorum. Seni Taryn'ın eğitmesini istiyorsan, eğitecek. İstemiyorsan eğer, ben eğiteceğim seni."

Cash'le o kadar çok zaman geçirmenin düşünce-
siyle bile nabzını hızlanıyor. Hem de öyle dip dibe bir
ortamda.

"Marco eğitemez mi beni?"

Cash cevap vermeden önce uzun süreli bir durak-
sama yaşıyor. Ve cevap verdiğindeyse kesin bir ifadeyle
tane tane konuşuyor. "Hayır. Marco'nun işi değil bu."

Kafanın içerisinde bin tane ihtimal dönüp duruyor,
içlerinden biri var ki Cash, Marco'yu azıcık kıskanıyor
olabilir diye düşündürterek gülümsetiyor beni.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum. Yani, Taryn'in onun
karşısında geri adım attığını düşünmesini istemiyo-
rum. Beni korkutup kaçırmasına izin vermeyeceğim.
Ama aynı zamanda da benimle bir sorunu varsa eğer
onu zor duruma sokmak istemem."

"Onun işi senden hoşlanmak değil, seni eğitmek.
Onu zor duruma sokmuyorsun."

Tereddüdüm asgari düzeyde. Taryn meselesi hak-
kındaki hislerim ne olursa olsun, Cash'in beni eğitme-
sine izin verirsem eğer, bunun benim için iyiye işaret
olmayacağının farkındayım. Onun yanımdayken kendi-
me güvenmiyorum işte. Yani, tam anlamıyla güvenmi-
yorum diyelim.

"O halde bırakayım da Taryn eğitsin beni."

"Tamam. Ama sana zorluk çıkartırsa eğer, derhal
bana gelmeni istiyorum."

Böyle bir şey yapmaya hiç de niyetim olmadı-
ğı halde, "Olur, gelirim," diyerek kabul ediyorum. Yo,
Taryn'la sorunlarımı kendi başıma çözmem gerek. Ya

birbirimizle iyi geçinmeyi öğreneceğiz ya da nefret ettiğimiz biriyle birlikte çalışmayı.

Elimi karmakarışık saçlarımdan geçiriyorum. İkincisinden ilki daha iyidir diye umuyorum. Benden nefret eden biriyle çalışmak çok ama çok stresli olacak.

"Taryn bu gece için izin istedi, bu durumda sen de önümüzdeki hafta sonuna kadar çalışmak zorunda değilsin. Çarşamba gecesi Taryn çalışırken fazladan vardiya istemezsen tabii."

Şu bir gerçek ki paraya ihtiyacım var. Hem derslerim de perşembe günü saat on bire kadar başlamıyor, bu yüzden de alışkanlık hâline gelmemesi koşuluyla muhtemelen o vardiyayı alabilirim.

"Çarşamba bana uyar. Çalışabilirim."

"Peki," diyor. Sesine bakılırsa gülümsediği sonucuna varabilirim sanırım. Bilhassa onun tarafından eğitime tabi tutulmak istemememi üstüne alınmadığına seviniyorum.

Bahse girerim egosu o kadar gelişmiş ki bunu hiç dert etmedi!

"Eh, bir şeye ihtiyacın olursa ara beni. Cep telefonumu hep yanımda taşıyorum."

"Numaramı nasıl aldın bu arada?"

"Nash diye bir göt heriften."

"Göt herif?"

"Evet, göt herif. Onun göt herifin teki olduğunu düşünmediğini söyleme bana sakın!"

Huzursuz bir tavırla gülüyorum. "Şey, hayır onun göt herifin teki olduğunu düşünmüyorum. Hep iyi davrandı bana."

"İyi davranmıştır tabii. Harika bir şeysin sen. Hangi erkek sana iyi davranmaz ki?"

"Sürüsüne bereket."

"Göt onların hepsi," diye takılıyor.

"Onlar da mı göt?"

"Aynen."

"Herkes göt mü bugün?"

"Aynen," diye tekrarlıyor. "Günün sözü, tuvalet kağıdı."

Gülüyorum ama bu kez içimden gelerek. "Doğru mu bu?"

"Tabii. Dünün sözünün ne olduğunu bilmek dahi istemezsin."

"Kesin istemem. Kulaklarımı tırmalar muhtemelen."

Daha düşük, daha yumuşak bir hal alıyor sesi. "Yok, ama kızarmana neden olur muhtemelen."

Donup kalıyorum. Yüzüme ateş bastığını hissediyorum, ama öyle hoş bir duygu ki bu. Ondan ne kadar sakınsam da, onun benim için nasıl sakıncalı olduğunun farkında olsam da Cash'e direnmenin neredeyse imkânsız olacağını düşündürüyor bana.

Kahretsin!

"İyi günler, Olivia. Perşembe görüşürüz."

Bunu söyledikten sonra telefonu kapatıp beni, bununla mücadele etmeyi bırakmanın nasıl bir şey olacağına dair düşüncelerle, yatağımda kemiksizmişçesine uzanır halde bırakıyor.

Duştan çıkar çıkmaz sesler duyuyorum ki bu olağandışı bir şey. Marissa kayıtsızca cırlıyor ve bunu da rahatsız edici biçimde yaptığı malum. Beni şaşırtansa o yükselen sesin nasıl olup da Nash'e ait olduğı. Usul usul gidip kapıyı azıcık aralıyor, başımı çevirip kulağıma da kapıya yaslıyorum.

Sen, milletin konuşmalarına sinsi sinsi kulak kabartan şirretin, utanmazın tekisin.

Kıkırdamamı bastırıyorum. Kendime biraz fazla yükleniyorum galiba. şirret lafını geri aldım.

"Böyle bir şeyi son dakikada öyle pat diye söyleyemezsin bana! Ben çoktan planlarımı yaptım, ayrıca yeni bir elbisem bile yok!" Hala kendine hakim olmaya çalıştığı bariz ki bu da onun Nash'ten ne kadar hoşlandığının ve haliyle de onun gözünü boyamaya çalıştığına bir alameti. Yine de onun gözünü aslında ne kadar boyadığından emin değılim. Marissa, rengini beli etmeye başladıysa eğer, Nash'in ne kadar daha onunla kalacağını görmek ilginç olacak.

"Geri döneceğimi bilseydim, daha önceden bir şeyler söyledim. Sana sürpriz yapmak istedim." Nash'in sesi, Marissa'nın yüksek sesli mızızlanmalarını bastırmaya ancak yetecek kadar yükseliyor.

"Ee, ne yapmam gerekiyor şimdi? Babamla olan planlarımı iptal edemem. O çoktan—"

"Büyütülecek bir şey değıl," deyip teklifini yapıyor Nash, onu yatıştırmaya çalışarak. "Başka birini götürebilirim."

Tamamen kapalı bir kapıdan hissetmeme yetecek kadar gerilimle yüklü uzun bir duraksama yaşıyor.

Geri bas Nash! Hatun patlamak üzere!

"Kim vardı aklında?"

Sesi buz gibi. Nash'in, bu sesi ve bu sesin ne anlama geldiğini bilip bilmediğini merak ediyorum.

"Senin gidemeyeceğine dair hiçbir fikrim olmadı-
ğından özellikle birini düşünmedim. Yine de eminim
ki son dakika birini bulabilirim. Endişeye lüzum yok."

Az daha patlatıyordum kahkahayı. Endişeye lüzum
yok mu? Adım gibi biliyorum Marissa'nın burnundan
soluduğunu.

Kendisine rakip olma riski sıfır olan birini, güveni-
li birini ama aynı zamanda da hala bir planı olmayacak
kadar zavallı birini bu kadar kısa bir sürede aklına ge-
tirmeye çalışırken Marissa'nın fazlaca çalışan beynin-
den çıkan dumanın kokusunu alabiliyorum neredeyse.

"Olivia'ya ne dersin? Gitmekten memnuniyet duyar
eminim, özellikle de onun için yaptığın onca şeyden
sonra."

Ağzımın bir karış açılıp yüzüme kasvetli bir ifade-
nin yerleştiğinin farkına varıyorum. Hissedebiliyorum
bunu.

Aman Tanrım! Benim o zavallı!

"Öneri için minnettarım ama hafta sonları çalışıyor
o, öyle değil mi?"

"Cash'le çalışmaya başladıysa eğer, çalışma saatleri-
nin nasıl olacağını kim bilir?"

"Eh, bunu sormak için onu uyandıracak değilim.
Dün gece çalıştı herhalde, yanılıyor muyum?"

"Evet, ama onun için sorun olmaz. Ben sorarım."

Nash'in bir şeyler söylemeye başladığını duyuyorum ama sesinin kesilmesi bana Marissa'nın çoktan çekip gittiğini düşündürüyor. Kapıyı usulca kapatıp son hız banyoya giderek duştan yeni çıkmışım gibi yapıyorum ki teknik olarak öyleyim.

"Olivia?" diye sesleniyor Marissa, kapıyı gürültüyle çalıp sonra da içeri giriyor. Ona içeri girmesi için izin vermemi bile beklemiyor.

Ağzımdan bir hırıltı çıkmasını güçlükle engelliyorum.

Cadı!

"Buradayım," diye sesleniyorum sert bir tonda.

Banyo kapısı aralık ve ben, onun odayı paldır küldür yürüyerek boydan boya geçtiğini görüyorum. Kapıyı itip açıyor. Pis bir ifade var suratında. Ayrıntılarla vakit kaybetmiyor. "Bu gece çalışman gerekiyor mu? Gerekmiyorsa eğer, Nash'le bir sanat galerisine gitmeni istiyorum. Ona borçlusun."

Marissa içeri uzun menzilli topla dalmış gibi bir duygu yansıtıyor, suç gibi, zorbalık gibi.

İblisin metresiyle akraba olmaktan öyle gurur duyuyorum ki.

Homurdanma dürtümü itinayla bastırıp cevap veriyorum.

"Aslına bakılırsa bu gece boşum. Ama yine de gidemem. Üzgünüm ama böyle özel bir davette giyecek hiçbir şeyim yok."

Elinin bir hareketiyle lafımı kestirip atıyor. "Benimkilerden birini giyebilirsin. Bir şeyler ayarlarız eminim."

Az önce onun davet için elbise alacak kadar zamanın olmadığını yakındığını duymuştum; oysa ki iş şeye... nereyeşe işte, beni göndermeye gelince durumdan gayet memnun.

"Nash, nasıl görüdüğümü dert etmediği sürece..."

Marissa kendi usulünce aşağılayıcı bir şekilde gülüyor. "Olivia, eminim Nash sana ikinci kez dönüp bakmaz."

Açık konuşayım. Kıp kıp kan beynime sıcıyor. Kıp kıp, kahretsin! Hem de tam herkesi, özellikle de Nash'i, hayretler içerisinde bırakmaya karar verdiğim anda. Marissa pişman olacak...

*Pretty in Pink*¹⁰ numarası çekip yedi dakika içerisinde kendi şahane elbisemi dikmem gerekse bile.

İçten içe tüm bunlar cereyan ederken dıştan tatlı tatlı gülümsüyorum Marissa'ya. "Peki, gitmekten memnuniyet duyarım o halde."

¹⁰ 1986 tarihli, Amerikan yapımı, romantik komedi-dram türünde bir gençlik filmi. Lise öğrencisi Andie Walsh (Molly Ringwald) okulun zengin zippelerinden Bane McDonnagh'e gönlünü kaptırması ve nihayet Bane'den memnuniyet belgesine birlikte gitme teklifi almıştır. Babası, Andie'ye baloda giymesi için tül etekli, boynunda dantel detaylı bir elbise alır; uçuk kaçık arkadaşları ona pembe üzerine beyaz puanlı, 50'ler tarzı kendi memnuniyet elbisesini verir. Son anlara kadar hangi elbiseyi giyeceğine karar veremeyen Andie, bir son dakika kararıyla her iki elbiseyi de kesip, beğendiği parçaları birleştirerek kendi balo elbisesini diker. Andie'nin kesip birleştirerek oluşturduğu bu elbise, devrine göre oldukça yenilikçidir ve pek çokları tarafından bir stilin öncüsü kabul edilmiştir.

Bir teşekkür ederim ya da kışımı öp bile demeden arkasına dönüp uzaklaşıyor. Nash'e benim gideceğimi ve kendisinin de elimin yüzümün düzgün olduğundan emin olmak için elinden geleni yapacağını söylediğini duyduğumda, onun o buz tutmuş kalbine bir buz kıracağı saplasam bundan paçayı sıyrabilir miydim diye merak etmekten alamıyorum kendimi.

Sırf bunun için Nobel Barış Ödülü'nü kazanabilirim. Ya da Vatikan'dan bir teşekkür telefonu alırım en azından.

Kıs kıs güldüğümü gizleme zahmetine girmiyorum bu kez.

ON İKİ Nash

Olivia'nın yatak odasından çıkmasını beklerken utanç duymaktan alamıyorum kendimi. Akşamı onunla geçirmeyi böylesine dört gözle beklememeliyim.

Ama bekliyorum işte. Hem de inkar edilemez bir şekilde.

"Nash?" Olivia'nın seslendiğini duyuyorum. Onun yatak odasına doğru dönüyorum. Oturma odasında durduğum yerden görebiliyorum kapıyı. Onu duymama ancak yetecek ama göremeyeceğim şekilde aralanmış.

"Evet?"

"Bu elbiseyi giyerek seni utandıracaksam eğer, ben-siz gideceğine dair söz ver bana. Böyle olması beni rencide etmeyecek. Yemin ederim."

"Olivia, ne giydiğinin bir önemi..."

"Hemen şimdi söz ver yoksa hiç niyetim yok dışarı çıkmaya!"

İnatçı mı ne? *Hah. Hiç aklıma gelmezdi bu. Ama biraz hoşuma da gitti doğrusu.*

Gülüyorum. "İyi madem, beni utandıracağını düşünürsem eğer, sensiz gideceğime söz veriyorum."

Kapı kapanıyor ve ardından da savrulup tamamıyla açılmadan önce uzun bir duraksama yaşanıyor. Gördüğüm şey soluğumu kesiyor.

Marissa, Olivia'dan daha uzun. İnce de aynı zamanda. Ama Olivia daha kıvrımlı. Çok kıvrımlı hem de. Ve o kıvrımların her biri, bu kızın giydiği elbisenin içerisinde mutlak bir mükemmelliği teşhir ediyor.

Marissa'yı daha önce bu elbiseyle gördüm diye hatırlıyorum ve harika görünüyordu. Ama bu kadar da harika değil.

Koyu kırmızı renkte, ince, neredeyse şeffaf bir tür kumaş bu. Kapının, kapı tutucuya¹¹ boğuk bir çarpma sesiyle yaslanıp dururken oluşturduğu hafif rüzgârda dalgalanıyor. Olivia, bana doğru gelmeye başlamadan önce hareketsiz durarak onu inceleme imkanı veriyor bana. Onu izlerken ağzım bir karış açık kalmasın diye dişlerimi sıkıyorum. Yürürken incecik kumaş, hatlarını mükemmel bir şekilde sergileyerek vücuduna yapışıyor. Çıplak olsaydı da aynı şey olurdu.

Off Tanrım, keşke çıplak olsaydı.

Bu geceyi böyle şeyler düşünerek geçiremeyeceğimi bilerek silkinip kurtuluyorum bu düşünceden.

Kafanla düşün, adamım! Kafanla düşün!

Teninin tüm o güzelliği ve tatlılığıyla gelip önümde duruyor. Omuzları ve göğsünün çıplak kısmı loş ışıkta parlıyor. Ona dokunmak, onu okşamak istiyorum, hatta o kadar çok istiyorum ki kendimi bunları yapmaktan alkoymak için parmaklarımı kıvrıp ellerimi yumruk yapıyorum.

"Güzel görünüyorsun." Sesim kendi kulaklarıma bile gergin geliyor.

¹¹ Zemine monte edilerek kapının duvara çarpmasını önleyen aparat. Kapı tamponu da denir.

Yüzü düşüyor. "Çok dar bu, değil mi? Boyumu ayarlamak için normalde giydiğimden daha yüksek topuklular giyiyorum ama geri kalanı için yapabileceğim hiçbir şey yok." Üzüntüsünde samimi olduğu görülebiliyor ki bu da beni gülümsemeye itiyorsa da yapmıyorum bunu. Üzgün bir kadının karşısında gülümsemek yanlış bir hareket olur. "Marissa benden çok daha ince," diyor konuşurken ellerinden birini hızlı hızlı sallayarak. "Hem benim hiç böyle bir şeyim—"

Uzanıp istemsizce sallanıp duran elini yakalıyor ve boşta kalan elimin işaret parmağını dudaklarına bastırıyorum. "Şşş." Derhal kesiyor konuşmayı. Evet, ona dokunmaksızın yüzlerce farklı şekilde susturabilirdim onu ama hareketimin onu öpmekten daha iyi olduğunu düşünüyorum ki aslında yapmak istediğim tek şey bu.

Hey Tanrım, nasıl da istiyorum onu öpmeyi!

Çok hafifçe aralanmış haldeki dudaklarından başka bir şeye dikkatimi vermek birkaç saniyeye mal oluyor. Ağzının sıcaklığını, dilinin ıslaklığını hissetmek için parmağımın ucunu o dudakların arasına kaydırmak öyle kolay olurdu ki.

Smokinimin pantolon ağından bir beden küçüldüğünü hissederek hem şaşırıyor hem de rahatsız oluyorum. Bu kız yanımdayken çok ama çok dikkatli olmak zorunda kalacağım. En son ne zaman birinin irademi böyle adamakıllı sınıadığını hatırlamıyorum.

Ashında, evet hatırlayabiliyorum. Dokuzuncu sınıftaki mezunlar günü dansında küçük, dar elbisesiyle Libby Fields'tı. Kucağıma oturup poposunu bir kez

daha oynatırsa Saint Helens Volkanı gibi patlayacağım kesin, diye düşünmüştüm.

Patlamamıştım tabii. Ama ramak kalmıştı. Ve bu kız -bu çıtı pıtı, kıvrımlı, çekici, yürüyen ve konuşan çelişki- çarçabuk Libby Fields mevkiine terfi ediyor ki artık on dört değil yirmi beş olduğumdan az da bir şey sayılmaz bu konum.

Boğazımı temizliyorum. "Tek kelime daha etme ne olur. Güzel görünüyorsun. Marissa, en uçuk rüyalarında bile bu elbiseyi senin doldurduğun gibi dolduramazdı. O kahrolası mekandaki her bir herifin kıskanç bakışlarına hedef olacağım." Söylediklerimin etkisini arttırmak için gülümsüyorum.

Alnı tam olarak düzelmese bile bileğimi kavrayıp elimi dudaklarından uzaklaştırırken kendini daha iyi hissettiğini biliyorum. Gülümsememek için kendini tutarken dudaklarının hafifçe kıvrıldığını görüyorum.

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten."

"Gerçekten mi gerçekten?"

"Gerçekten de gerçekten. Bu gece bana ait olduğunu unutma yalnız."

Onun bana ait olduğu düşüncesi ve söylediklerimin kulağıma bu kadar hoş gelmesi endişelendiriyor beni.

Yüzüne kocaman bir gülümseme yerleştiriyor ve bana bir asker selamı vermek üzere bileğimi serbest bırakıyor. "Efendim, emredersiniz efendim."

Bu şakacı tavrını seviyorum onun. Her daim... şeyy... şakacı *olmayan* Marissa'dan sonra oldukça hoş bir değişiklik bu diyelim.

"Ben de bundan bahsediyorum işte," diyorum başımla onaylayarak. "Altımdaki yerinin bilincinde olan bir kadın. Ah, dur. Bir terslik var bu işte," diye takılıyorum.

Gülüyor. "Ben hiçbir herifin altında değilim!" diye cevaplıyor sert bir sesle. Sonra ağzı muzip bir tavırla kıvrılarak sözlerine devam ediyor. "Bir yemeğe çıkıp bir şeyler içmeden olmaz en azından."

"Ahhh, aynen de öyle olacak! Çünkü caddenin tam karşısında bir McDonald's var."

Ona kolunu uzatıyorum ve parmaklarını dirseğimin iç kısmına sarıyor. Bunun saçma ve çocuksu bir hareket olduğunun bilincindeyim ama onun fark edeceğini umarak kol kaslarımı kasıyorum.

"Dikkatini çekmek, ehem, dikkat çekmen için tek gereken bu mu?" diyor gözlerini üzerimde imalı imalı gezdirerek.

"Tüm Atlanta'nın en nüfuzlu hukuk bürolarından birinde stajını tamamlamakta olan yirmi beş yaşında bir adamım. McDonald's bana böyle bir itibarı asla kazandırmazdı." Kapının önünde durup ona önden buyurmasını işaret ederek açıyorum kapıyı. "Ama şu an senin beni az önce nitelendirdiğin gibi birine benziyorum."

Yanaklarına hafiften bir pembelik yayılıyor ve utançla aşağı indiriyor bakışlarını. Elbisesini dişlerimle yırtıp çıkarmaya teşvik ediyor bu beni.

"Albayım, neyi ima ediyorsunuz acaba?"

“Albayım? Öyle bir askeri selamlama ve ben ancak albaylığa mı layık görölüyorum?”

“Bilmem ki. General olmak için yeterliliğinizi gerektiğince ispat ettiniz mi?”

Ağır adımlarla arabama doğru yürüyoruz. “Senin, birinin yeterliliğini kanıtlaması hakkında nasıl düşündüğüne bağlı.” Gülümsemesini kontrol altında tutmaya çalışırken ağzının her iki yanında da birer küçük gamze beliriveriyor.

“Yani, erkeklerin çoğu yeterliliklerini nasıl ispat ediyorlarsa öyle olsa gerek,” diyor, bileğine bağlı kırmızı çantayı sallayıp kayıtsız davranmaya çalışarak.

“Bebeğim, açıklamam buysa eğer, bir orgeneral olurum ben.”

Basıyor kahkahayı. Bunu söylememi beklemiyor belli ki. Ama söylediğime de memnunum. Onun kahkahasını duymak, senfonilerin en iyisini dinlemek gibi.

Arabaya ulaştığımızda biraz hayal kırıklığına uğradım. Tüm gece boyunca onunla öylece yürüyüp, konuşup, şakalaşabilirdim sahiden de.

ON ÜÇ Olivia

Hafiften gergin bir sessizlik var arabanın içerisinde. Eh, *gergin* yanlış kelime belki. Benim açımdan şey hissettiriyor bu... elektrikli. Cinsel anlamda elektrikli. Nash de benim gibi mi hissediyor acaba, diye merak ediyorum.

Hissetmiyordur belki. Belki de bütün kızlarla böyle flört ediyordur.

Bir anlığına bu ihtimali düşünüyorum. Manzara hem umut kırıcı hem de can sıkıcı. Ama durumun bu olduğunu sanmıyorum doğrusu. Konuşan yalnızca benim egom olabilir ama onun öyle her önüne gelene bu şekilde davrandığını düşünmüyorum.

Öyle olmadığını umuyorum en azından.

Nash, sadık bir tip gibi duruyor nedense.

Eğer aldatmışsa Marissa'yı, sahiden şaşırdım.

Onun gerçekten iyi bir adam olduğuna kalıbımı basarım. Hayatımda olmasına umutsuzca ihtiyaç duyduğum türde bir adam. Mesele şu ki Nash asla benim olmayacak çünkü o iyi bir adam. Doğası gereği iyi bir adam, kız arkadaşını asla aldatmaz; dolayısıyla da Nash ve benim aramda herhangi bir şey olmasına imkan yok. İlişkileri bitmiş olsaydı bile, Marissa'yı bu şekilde, onun kuzeniyle çıkararak, incitmeyi düşünmeyecek kadar iyi bir adamdır muhtemelen.

Shawna'nın da diyeceği gibi; başlarım böyle işe!

"Çözdün mü meseleyi?"

Nash'in tok, mükemmel sesi buhranlı düşünceleri-
mi bölüyor.

"Neyi çözdüm mü?"

"Dünyadaki açlığı."

Ona, kanat çıkarmış ya da üçüncü bir gözü varmış
gibi bakıyorumdur herhalde. Gülmeye başlamadan
önce bakışlarını yoldan ayırıp bana çeviriyor birkaç kez.

"Evet, şu aşamada çözümün belirsiz oluşu yüzün-
den kafam karmakarışık."

"Öyle görünüyor," diye takılıyor sırtarak. "Yani ba-
yağı derin düşünüyordun demek istedim. Her şey yo-
lunda mı?"

Başımı dolgulu deri koltuk başlığına yaslayıp göz-
lerimi Nash'in yakışıklı profiline dikiyorum. Saçlarını
rastgele dağıtan kardeşinin aksine düzgün bir şekilde
yana doğru taranmış saçları, bronzlaşmış teni ve üze-
rindeki smokiniyle James Bond'a benziyor. Bense, sahi-
den de havalı bir MI6¹² ajanıymış gibi cazibesinin kur-
banı oldum bu adamın.

Çalkalanıp karıştırılmış¹³ bir hale sokuyor beni ade-
ta.

12 İngiltere Başbakanlığına bağlı Gizli Haber Alma Servisi'dir. Yaygın olarak
MI6 (Military Intelligence Section 6) yani 6 No'lu Askeri İstihbarat Birimi
olarak bilinir. Birleşik Krallık'ın haber alma kuruluşlarından biri olup görev
alanı dış istihbarattır. Yazarın sözünü ettiği gibi James Bond filmlerinde
Bond'un da bünyesinde olduğu kuruluştur.

13 Çalkalanıp karıştırılmış, İng. shaken and stirred tabirinin özgün hâli
"shaken, not stirred" yani "karıştırılmış değil, çalkalanmış" biçimindedir. Ya-
zar, votka martiniyi daima karıştırılmış değil çalkalanmış halde tercih eden
James Bond'a bir kez daha gönderme yapıyor. Bu tabir aynı zamanda seksüel
anlam içeren bir argodur.

"Tam da smokin giyecek adamsın, biliyor musun?" Bana bakıp kaşlarını çatıyor ama gülümsüyor da. Başımı dikleştirip yüzümü ön cama dönüyorum. "Aman Tanrım. Daha alakasız konuşabilir miydim acaba?"

Ne oldu sana böyle?

Kıs kıs gülüyor. "Doğrusunu istersen, bunun cevabı evet diye düşünüyorum."

"Beni çok iyi tanıyorsunuz, Bond."

Kıs kıs gülüyor yine. "Bond? James Bond gibi mi yani? Nereden çıktı şimdi bu?"

Tekrar ona bakmak üzere çeviriyorum başımı. Hormonların etkisiyle görüntü tamamen bulanıklaşıyor aniden.

"Hım, ben, u, çalkalanıp karıştırılmak üzerinde düşünüyordum da." Bana şöyle bir bakış atıp tek kaşını alaycı bir tavırla havaya kaldırıyor. "Yani sen bir şeyleri ne kadar da iyi çalkalayıp karıştırabiliyorsundur muhtemelen diye düşünüyordum."

Of Tanrım, biri beni durdursun!

"Yani, bir içkiyi ne kadar da iyi çalkalayıp karıştırabiliyorsundur muhtemelen. Beni değil." Burnumdan soluk vererek gülüyorum.

Of Tanrım, burnumdan ses çıkardım az önce!

"Öyle mi düşünüyordun?" Ağzı seksi bir gülümsemeyle kıvrılıyor. O havaya kalkmış kaş ve köşelerinden yukarı kıvrılmış dudaklarla tıpatıp kardeşine benziyor. İkiz gibi ki zaten öyleler.

Aklım başıma gelip de kendimi paylamaya başlamadan evvel ona birkaç saniye boyunca oldukça utanç verici bir biçimde –yine– öylece bakakalıyorum.

Derdin ne senin kızım? Niye kucağına çıkıp oturasın diye arabayı kenara çektiirmiyorsun ki ona?

Bilesiniz diye söylüyorum, tahrik edici düşünceleri bastırma gayretine girmeye niyetlenmek sakıncalı bir şey. Nash'in arabasının sürücü koltuğuna oturma –hem de Nash hala orada oturuyorken– hayalleri kurdukça gözümde canlanan görsel, kısa süreli bir derin dalgınlık haline sokuyor beni.

Geçen birkaç saniyenin ardından onun bir şey söylemiş olduğunu hatırlıyorum. “Hı, ne?” diye soruyordum dikkatimi biraz olsun geri kazanmak adına başımı şiddetle sağa sola sallayarak.

Nash kaşlarını çatıyor. “Olivia, sen iyi misin?”

İç geçiriyor ve yüzümü tam karşıya dönüyorum tekrar.

Kendime not: Sanma ki Nash'e bakarken mantıklı düşünmek mümkün olacak. Hatta motor becerilerde de bozukluk yaşanabilir. Gerekli önlemleri al.

Kendimi Nash'in olduğu yere her girişimde kask, dizlik ve ağız koruyucu takarken hayal edince kıs kıs gülmeme ramak kalıyor.

Dizliklerle neler yapabiliyordim diye düşünüyorum sonra...

Aaahhh!

Nash, aracı yavaşlatıp sanat galerisinin açık otoparkına yönlendirirken bayağı rahatladım. Mekanın ka-

rakteristiğini gösteren kayda değer işaretler olmasa bile bulunduğumuz yerin galeri olduğunu biliyorum. Biz evden çıkmadan evvel burayı Google'da arattım ki ne beklemem gerektiği hakkında biraz olsun bilgi sahibi olayım. Nereden çıktığı belli olmayan merdivenlerden falan yuvarlanmayı düşünmek bile istemiyorum. Bu adam karşısında kendimi gülünç duruma düşürmek için hiç ihtiyacım yok yardıma.

Bir vale yanımdan BMW'yle uzaklaşırken Nash yine kolunu uzatıyor ve beni galeriye götürüyor. Etraftaki tüm o suni yollarla bronzlaştırılmış tenlere, tıbbi yollarla güzelleştirilmiş simalara, çakma sarışın kafalara bakarken ilk izlenimim Barbie Malikanesi'ne düştüğüm yönünde oluyor. Siyah-beyaz versiyonuna yalnız; çünkü herkes resmi siyah kıyafetler giymiş. Ama şu Barbie'li alternatif evrende ters giden tek şey bu değil. Hiç Ken¹⁴ yok! Barbielerin çoğunun kollarında asosyal görünümlü, çirkin ya da basbayağı yaşlı adamlar görüyorum. O sırada da bunun bir sanat galerisi değil; para için yaşlı ve zengin adamlarla evlenen genç hatunlar toplantısı olması gerektiğinin farkına varıyorum.

Başımı eğip kırmızılara bürünmüş kıvrımlı vücuduma; sonra başımı kaldırıp yine çoğunluğu siyah-beyaz mekana bakıyorum. Ben çıkışa doğru koşmayı enine boyuna düşünürken Nash, eğilip kulağıma fısıldıyor.

“Bir sorun mu var?”

“Soyut bir tabloda göze çarpan tek renkmişim gibi hissediyorum.”

¹⁴ Barbie'nin partneri. (ç.n)

"Göze çarpan *tek renksin* sahiden. Ama bunda kötü bir şey yok ki."

Ona bakıyorum. Gülümsüyor. Samimi gibi görünüyor bu gülümseme. Nash, kılık kıyafetimden utanmış gibi durmuyor. Utanmamış olmasını ümit edebilirim yalnızca.

Yetişkin bir kız havasına bürünüyorum ruhen . O rahatsız olmadıysa eğer, benim rahatsız olmam için de bir sebep yok. Öyle değil mi? Öyle. Derin bir nefes alıyorum. "İyi madem. Hadi bakalım."

Odanın daha da içlerine doğru ilerliyoruz, daha çok kafa bizden tarafa dönüyor. Erkeklerin çoğu elbise mi beğeniyor gibi görünüyor. Ama ya kadınlar? Eh... çok değil.

Nash, birkaç çiftle konuşmak üzere ara, ara duraklıyor. Belli ki iş için burada. Kadınlara baştan savma iltifatlar etmekle beraber esasen erkekleri muhatap alıyor. Kibarca çene çalıyor fakat yoğun bir şekilde beklentileri karşılama gayreti peşinde. Şükürler olsun ki her bir yandan baş sallamalarla onay alıyor gibi görünüyor.

Niye önemsiyorsun ki? Onun kariyerinin ya da meslektaşlarının ne düşündüğünün seni alakadar etmesi falan gerekmiyor.

Ama ediyor işte.

Aksi gibi yaklaşık yirmi dakika sonra işler ciddiye binmeye başlıyor. Pençeler çıkmaya başlıyor mu demeliyim yoksa? Ve her şey Marissa'yı tanıyan bir kızla başlıyor.

"Nash, kız arkadaşın nerede?" diye soruyor benim Sinsi Barbie adını verdiğim kız. Nash'in kız arkadaşını yemiş olabileceğimi düşündüğünü belirten imalı bir alayla baştan aşağıya süzüyor beni.

"Planlarda bir son dakika değişikliği oldu. Onu sorduğunu mutlaka iletirim Marissa'ya."

"İlet lütfen," diyor, gözlerini benden ayırmayarak. "Bu küçük gösteriş düşkünü de kim acaba?"

Gösteriş düşkünü derken? Dalga mı geçiyorsun benimle?

"Bu, Marissa'nın kuzeni, Olivia."

"Memnun oldum, Olivia." Hiç de memnun olmadım, diyor ifadesi. "Akşam için enteresan bir seçim." Başını amiyane bir tavırla aşağı yukarı sallıyor.

"Onun kız arkadaşı seçti," diye haddinden fazla parlak bir gülümsemeyle cevap veriyorum, içimden yer yarılsa da içine girsem diyerek.

Kolajen dolgulu dudakları pis bir sırtışla aralanıyor. "İyiymiş."

Nash boğazını temizliyor. "Marissa'ya seni aramasını söylerim," diyor Sinsi Barbie'ye, kızın partnerine dönmeden önce. "Spencer, önümüzdeki hafta görüşürüz herhalde."

Spencer, Nash'i başını sallayarak onaylıyor; sonra bana gülümsüyor. İfadesi, kendi "kız arkadaşının" pek de arkadaş canlısı olmadığı, daha ziyade zehir saçar gibi bir hali olduğu için üzgün olduğunu söylüyor. Umarım şu hatunla aldığı duşlar buna değiyordur çünkü bu adamın geleceğinde yalnızca ızdırap görüyorum diye düşünerek gülümsemesine karşılık veriyorum.

Biz bir sonraki çifte geçerken Nash'in bu karşılıklı paslaşmanın sözünü etmediğine seviniyorum. Bu ikili de en az bir önceki kadar uyumsuz. Adam o kadar şapşal görünümlü ki kesinlikle tek eksiği, gözlük köprüsüne bant sarılmış siyah çerçeveli gözlük ve smokini için cep koruyucu¹⁵. Peki ya kız? Adamın onu *bow chicka bow wow*¹⁶ tarzında müzik çalan bir film setinden almış olduğundan oldukça eminim. Ya da kızın şişme olduğundan. Bunların terbiyesizlik etmelerine imkan yok diye düşünüyorum kendi kendime. Birlikte öyle komik görünüyorlar ki elbette taş atmayacaklardır.

Ama atıyorlar. Koca koca taşlar hem de.

Bu seferkine Güzel ama Salak Barbie adını takıyorum kafamdan. Kız, biz önlerinde durduğumuz anda bana gülmeye başlayınca onun hakkındaki yargım daha da pekişmiş oluyor.

"Aman Tanrım! Birileri yol yordam bilmiyor anlaşılan."

Alçak sesle konuşmaya çalışmıyor bile. Göz ucuyla, bir sürü kafanın bizden tarafa döndüğünü görünce ağzım açık kalıp yanaklarım biraz sızlıyor. Yargılayan bakışların geçtiği yerleri yakarak parlak renkli elbiseme doğru ilerlediklerini hissedebiliyorum neredeyse.

Hiçbir şey söylemiyor ve gülümsemek dışında onu onaylamaya yönelik hiçbir şekilde hiçbir harekette bulunmuyorum, umuyorum ki bu gülümseme artmakta olan aşağılanmışlığımla gizliyordur.

¹⁵ Kalem ve benzeri boyar maddelerin cebe zarar vermemesi için gömleğin ya da ceketin göğüs cebine takılan aparat, kılıf.

¹⁶ Salt pornolarda ya da seks içerikli filmlerin seks sahnelerinde kullanılan müziğe göndermedir.

Nash hala konuşmuyor. Ben de bunun için müteşekkirim. Konuşsa gözyaşlarına boğulurdum herhalde.

Bir sonraki çifte geçiyoruz. Ve bir sonrakine. Ve bir sonrakine. Gittikçe kötüleşiyor her biri.

Tam da mekanda daha fazla saygısız şahsiyet kalmamıştır diye düşünüyorken başka bir tanesiyle tanışıyorum. Ruhsuz Barbie diyeceğim ona.

“Nereden aldın o elbiseyi?”

Midem ağzıma geliyor. Kaçıp saklanmaktan başka istediğim hiçbir şey yok. Marissa’yı yakalayıp onu kendi elbisesiyle boğduktan sonra tabii.

Daha da kötüsü, gözyaşlarının gözlerimin arkalarına battığını hissediyorum. Gözlerimi hızlı hızlı kırptırıp dudaklarıma başka bir gülümseme yerleştiriyorum.

Ne zaman ki Nash’in yanımda kaskatı kesildiğini hissediyorum, o zaman öfke kendini gösteriyor. Bana böyle bir şey yapıyor olmaları yeterince kötüyken bir de Nash bu insanlardan bazılarıyla birlikte çalışmak zorunda!

Dilimin ucuna kadar gelen o iğneleyici cevabı tutma zahmetine girmiyorum. “Bir evsizden çaldım,” diyorum ifadesiz bir suratla. “Seninkini sana veren strip-tizcinin hemen yanında yatıyordu.”

Ne demek istediğimi kavramadan evvel birkaç saniyeliğine boş bir ifadeyle kalıyor. Sonra yüzü kızarıp o parlatici sürülmüş dudakları şokun etkisiyle kocaman, mükemmel bir O şeklini alıyor.

Bir anlığına memnun oluyorum bundan. Onun o nutku tutulmuş hali kendimi birazcık daha iyi hissetme-

mi sağlıyor. Ama sonra yanındaki adamı hatırlıyorum. Hatırı için iyi bir izlenim bırakmaya çalıştım adamı.

Suçluluk, bir kova dolusu buz gibi su misali çarpıyor yüzüme. Sonra kusacak gibi oluyorum.

Ruhsuz Barbie ve onun alık partnerine tatlı tatlı gülümsüyorum. “Müsaadenizle tuvalete gitmem gerek.” Yüreğimde kiler gözlerime yansımış halde fısıldıyorum Nash’e; “Çok özür dilerim.”

Ve kaçıyorum.

Tuvaleti gösteren o malum işaretleri görebilmek için düşman ortamı tarıyorum. Ne zaman ki elbiseli bir kızın küçük silüetini fark ediyorum, resmen koşuyorum oraya. Koşmuyorum tabii, neden dersiniz, koşsaydım eğer tökezleyip düşer ve milleti daha da beter güldürürdüm muhtemelen. Fakat çok ama çok hızlı yürüyorum.

Tuvallette başımı öne eğip dosdoğru bir kabine gidiyorum yalnız kalabilmek için. İçeri girer girmez kapattığım kapıya yaslanıp gözyaşlarımın akmasına izin veriyorum.

Çok utanıyorum. Ve çok öfkeliyim. Ve yine çok utanıyorum. Ve Nash’in yanında bana öyle kötü davrandıkları için de yazıklar olsun onlara...

Of Tanrım, Marissa’nın o vahşi ısırıklarını şefkatli öpücükler gibi hisseder oldum bu kızlar sayesinde! Nash’in Marissa’ya aldırış etmiyor oluşu boşuna değil.

Acı acı akıyor gözyaşlarım—beni aşığladıkları için, asla sahip olamayacağım birini önemsedğim için ve böyle bir adamın yanına hiç de yakışmıyor olduğum gerçeğı için.

Kendime acıma duygusu ve hayatın acımasızlığı – yok– acımasızlıkları içinde debelenerek birkaç dakika daha geçirdikten sonra çıkıyorum kabinden. Biliyorum ki kısa zamanda geri dönmezsem biri buraya tuvaleti havaya uçurmak için geldiğimi düşünecek. İhtiyacım olan son şey de bu.

Hayır, sizi sürtükler, strese tepkim tedaviye dirençli İrritabl Bağırsak Sendromu¹⁷ değil!

Şükürler olsun tuvalet boş da dağılmış makyajımı ve gözyaşı izleriyle kaplı yüzümü rahat rahat temizlemeye başlıyorum. Birkaç tane kâğıt havluyu soğuk suyun altına tutup şişliği azaltacaktır diye umarak kompres yapar gibi yüzüme bastırıyorum. Tek başarabildiğim zaten ıslak olan kirpiklerimi küme küme birbirlerine yapıştırmak oluyor.

Başımı sağa sola sallayarak bakıyorum yansıma. Şu durumda tek yapabileceğim oraya başım dik, yüzümde bir gülümsemeyle geri dönmek ve gecenin geri kalanını olaysız tamamlamaya çalışmak.

Bunu yapabilirsin, Liv. Yapabilirsin bunu.

Az daha 'Nash için' diye de ekleyecektim ama daha kafamın içindeyken bile kulağa aptalca, haddini hududunu bilmezce geliyor. Bana ait değil ki önemseyeyim onu. Benim olmasını ne kadar istersem isteyeyim.

Derin bir nefes alıyor ve on engerek yuvasına tekrar girmek üzere kapıyı savurup açıyorum. Ama fazla uzağa gitmiyorum. Nash'i kadınlar tuvaletinin hemen önün-
¹⁷ İrritabl Bağırsak Sendromu (IBS), yapısal bir bozukluk olmaksızın genellikle stres gibi ruhsal durumlara bağlı olarak karında ağrı, sancı, şişkinlik, ishal ya da kabızlık olarak kendini gösteren bir kolon rahatsızlığıdır. Spastik kolon olarak da bilinir. (ç.n)

deki duvara yaslanmış halde görünce olduğum yerde donup kalıyorum. Kolları göğsünde kayıtsız bir tavırla birleştirilirken bacakları da aynı kayıtsızlıkla ayak bileklerinden birbirine çaprazlanmış. Gülümsemesi sönük. Ve üzgün.

Hiçbir şey söylemiyorum. Ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Sapı bileğe takılan küçük çantam avucuma degecek şekilde sallanırken çantayla oynuyorum huzursuzca.

Nash, nihayet doğrulup bana doğru geliyor. Göz temasını korumak için beni başımı yukarıya kaldırmaya mecbur edip yalnızca bir birkaç santim uzağımda kalana kadar da durmuyor. Başparmağını gözümün ucundan elmacık kemiğimin çıkıntısına sürüyor hafifçe. Orada maskara izi mi unuttum acaba diye düşünüyorum bir an için.

“Çok üzgünüm,” diye fısıldıyor, gözerini acı çekiyormuşçasına yumarak. Yüzünü vicdan azabı bürüyor ve bu benim yüreğimi cız ettiriyor.

“Üzülme. Başkalarını kontrol edemezsin. Seni çok kötü utandırmamışımdır ya da kurmayı umduğun önemli herhangi bir iş bağlantısını mahvetmemişimdir diye umuyorum yalnızca.”

“İş bağlantıları umurumda değil. Bedeli bu olacaksa hiç umurumda değil.”

“Umurunda olmalı ama. Bu gece buraya gelmemizin bütün amacı buydu. Böyle davetlere getirilmek için fazlasıyla uygunsuz, öyle herhangi bir kız tarafından mahvedilmemeliydi bu.”

"Uygunsuz olan sen değilsin. Benim. Kendini olmadığın bir şey gibi gösteren benim," diyor, düşüncelere dalmış halde.

"Onlar gibi olmak iyi bir şey değil ama onların kullarına göre oynamak zorundasın. Oyunun bir parçası bu. Kim olduğunun ve ne yaptığının bir parçası."

"Ne yaptığının bir parçası olabilir ama kim olduğumun bir parçası değil. Bu adam ben değilim. Pek de böyle biri sayılmam. Bu," diyor smokinin yakasına asılarak, "Bir amaca hizmet ediyor. Amaca götüren bir araç bu. Daha fazlası değil."

Kaşlarını çatıyor. "Ne amacı?"

Nash'in mürekkep karası gözleri gözlerimin ta içine işliyor ve bir an için bana bir şey söyleyeceği düşünce-sine kapılıyorum. Ama sonra fikrini değiştiriyor ve bir başka küçük gülümseme yerleştiriyor yüzüne.

"Öyle bir konuya girmek istemiyorum şu an. Gel haydi," diyor, elimi tutmak için uzanarak. "Gidelim buradan."

Nash beni kapıya kadar götürüyor ve arkamıza bile bakmadan çıkıp gidiyoruz.

Arabasına binmeme yardım ederken, aracı çalıştırıp şehrin kuzey sınırlarına doğru yol alırken tek kelime etmiyor. Beni nereye götürdüğünü sormuyorum ona; umurumda da değil zaten. Onun yanında ve tüm o insanlardan uzakta olmaktan memnunum. Geri kalan her şey yalnızca teferruat.

Nash, şehir merkezinin caddeleri arasında dolanarak ilerlerken binaların boylarının daha da uzadığını görmeye başlayınca biraz şaşırıyorum. Yavaşlıyor ve bir

kartı elektronik gözün önünde kartını göstererek arabayı kapalı bir otoparka sokuyor. Bir bariyer kalkıyor ve Nash sürmeye devam ediyor. Aracı boş olan ilk park yerine çekiyor ve motoru durduruyor.

Hala tek kelime etmiyor. Arabadan inmeme yardım edip beni bir asansöre götürüyor.

Herhangi bir soru sormuyorum. Biraz heyecanlıyım ve beni nereye götürdüğünü de çok merak ediyorum. Böyle hissetmemeliyim. Çünkü o bana ait değil. Ama böyle hissediyorum işte.

Kartını başka bir kızıl göze gösteriyor, sonra da yirmi dördüncü katın düğmesine basıyor. Kısık, ısılgımsı bir sesle kapanan kapılar; gösterişli, loş bir resepsiyona açılana dek sarsıntısız bir şekilde çıkıyoruz yukarıya. Yönlü aydınlatma altın harflerle yazılmış "Phillips, Shepherd ve Townsend"ın üzerinde binlerce elmas gibi parlıyor.

Nash'in çalıştığı hukuk bürosundayız. Marissa'yla birlikte çalıştığı büroda. Ve amcamla. Büronun ortaklarından biri olan amcamla. Phillips, Shepherd ve Townsend'in Townsend'i o.

Neden burada olduğumuzu sormak istiyorum ama bir daha düşününce, sormayayım diyorum. Elimden tutup çekerek asansör kabininden çıkarıp sessizliğin hüküm sürdüğü loş ofisin içlerine doğru götürüyor beni. Ofisi boydan boya geçerek bu sefer daha küçük başka asansörlerin oraya gidiyoruz. İki kat daha çıkıyoruz ama bu kez, Atlanta'nın aydınlatılmış silüetinin nefes kesici manzarasına açılıyor kapılar.

Soluğum kesiliyor. Başka türüsü elimde değil. Böylesine güzel bir manzara görmemiştim hiç. Kartpostal gibi. Ama gerçek olanından.

Çatıyı çevreleyen duvara ulaşana kadar pahalı dış mekan mobilyası gruplarının aralarından dolanarak ilerliyorum. Ben yolun karşısındaki Bank of America¹⁸ binasına bakarken ılık esinti, şakaklarımdaki saçları okşuyor.

Usulca, "Onlar gibi insanlar yok burada," diyor Nash yanıma gelip durduğu sırada. Öyle yakınımda ki omzu benimkine değişiyor. Ona yaslanma dürtüsüyle mücadele ediyorum.

Beni kıskırtan o davetkar sıcaklığıyla onun vücudundan benimkine doğru yayınlan o ısıyı hissedebiliyorum. Vücudumu ürpertiyor.

"Üşüdüün mü?" diye soruyor, parmaklarının sırtını kolumun üst kısmında tenimin ısınıyı kontrol eder gibi aşağı yukarı gezdirmek üzere bana doğru döndüğü sırada. "İşte," diyor, ceketini çıkarıp omuzlarımin üzerine örterek. Ceket sıcak ve ağır, Nash gibi kokuyor; kullandığı parfüm ya da sabun her neyse işte onun gibi. Buna iç gıcıklayıcı deniyordur herhalde; belki Armani'dir, ya da başka bir özel tasarım. Ağzımı sulandırıyor adeta. "Daha iyi mi böyle?" Üşümeyeceğimden emin olmak ister gibi kolunu da sarıyor bana. Bundan şikayet edecek değilim elbette. Terlesem de etmem.

"Böyle çok daha iyi, teşekkür ederim."

Uzunca bir süre sessizlik içerisinde durmamızın niyetinde huzursuzlanmaya başlıyorum. Ama ben tam da, ne söylesem acaba, diye kafa yormaya başladığım sırada Nash konuşuyor.

Ve bombayı patlatıyor.

18 Yapımı 1992'de tamamlanmış elli beş katlı bir gökdelen olan bu iş merkezi Amerika Birleşik Devletleri'nde bulunan çok sayıda Bank of America gökdelenlerinin Atlanta, Georgia'da bulunanıdır.

ON DÖRT

Nash

“Babam hapiste. Cinayetten.”

Sunu öylece kaçırdın ya ağzından, hay geri zekalı!

Kendimi tüm o küçük kirli surlarımı Olivia’ya anlatmaya niye öylesine mecbur hissettim bilmiyorum ama anlattım işte. O, kendini buraya ait hissetmediği için anlattım belki de. Bunun nasıl hissettirdiğini anlayabiliyorum. Dış görünüş ve itibarın her şey demek olduğu bir dünyada söylediğim ve yaptığım her bir şeyin dört dörtlük olduğundan emin olmak adına normalden çok daha fazla gayret göstermek zorundayım. Bu; *-babamı ve onun hapse atılmasını geride bırakmak ve ayakta kalmak-* üstesinden gelinmesi neredeyse imkansız bir işti ama başardım. Yıllar boyu süren yoğun bir çaba ve tüm o doğru kıçları öpmemin akabinde nihayet başardım. Ve şimdi hedefime bir adım daha yakıyım.

Hiç bitmeyecekmiş gibi gelen buhranlı bir sessizliğin ardından Olivia’ya bakıyorum. Düştüğü hayretten dolayı dudakları hafifçe aralanmış halde bana bakıyor. Loş ışıktaki koyu renk gözükken parlak yeşil gözleri yoğun bir dikkatle yüzüme odaklanmış. Ama dikkatimi en çok çeken, o gözlerde gördüklerim değil, -şaşkınlık, merak, belki biraz acıma duygusu var bakışlarında- görmediklerim. Yargılama. Hor görme. Korku. İnsanlara hikayemi anlatmak zorunda kaldığımda onların gözlerinde sıklıkla gördüklerimin hiçbirini görmedim onun gözlerinde.

Onu öpmeyi daha da çok istiyorum şimdi.

Yok artık! Gittikçe daha da cazip görünüyor kız işte.

“Ne yani? Çılgık çılgına bağırarak kaçmak falan yok mu?” diyorum, sesimdeki o hafiften buruk tınıya engel olamayıp.

Bir tebessüm ve şüpheci bir bakışla şaşırtıyor beni. “Sanıyorum ki benim, genellikle görüştüğün insanlar gibi olmadığım konusunda kesin bir karara vardık.”

Gülüyorum. Hem de içten bir gülüş bu. “Ya, öyle yaptık herhalde.”

Bana doğru dönüyor. Şimdi yüzünden okunan tek şey ilgi. Saf bir merak. O acıma duygusunun izlerinin silindiğini gördüğüme seviniyorum. Bu kızda bana karşı görmeyi sevdiğim pek çok şey var ama acıma, listenin hiçbir yerinde yok.

“Anlatmak ister misin?”

Omuz silkiyorum. “Eskiden olduğu kadar rahatsız etmiyor beni bu durum. Şu an başka her şeyden çok geçmişimin bir parçası gibi geliyor bana.”

“Bana anlatmak istediğinden çok daha fazla şey ifade ediyor olmalı bu senin için.”

Zekice. Güzel olduğu kadar akıllı da. Ve ne güzel, ne de akıllı olduğunu düşünüyor muhtemelen.

“Belki öyledir. Bilmiyorum. Bu konuyu niye açtım, onu da bilmiyorum.” Şehrin titrek ışıklarına bakıyorum. Bundan bahsettim diye budala gibi hissediyorum şimdi kendimi.

“Açtın ama sonuçta. Şimdi bana anlatmak zorundasın, aksi takdirde senin vicdansız ve sadist olduğunu düşünmek zorunda kalacağım.”

“Öyleyimidir belki.”

Kısılmış gözlerini bana dikerek tartıyor beni. “Yok artık. İnanmam buna. Ayrıca zalimlik ve insanlık dışı cezaya karşı bazı yasalar var, değil mi? Aynı anda hem avukat olup hem de yasalara aykırı hareket edemezsin.”

Onun bu akıl yürütme biçimine gülüyorum sessizce. Gerçeği bilse ne düşünürdü acaba diye merak etmeden edemiyorum. “Herkes bunu her zaman yapıyor.”

“Sen, ‘herkes’ değilsin. Sen, beni içinde bulunduğum ızdıraptan kurtarmaya hazırlanan adamsın.”

“İzdirap, ha?” diye soruyorum ona, tek kaşımı alaycı bir tavırla kaldırarak.

Gülümseyişimin, düşüncelerimin gittiği yönü kuvvetle muhtemel ele vermekte olduğunun bilincindeyim ve Olivia da beni oyunuma eşlik etmeye yönelik ani hamlesiyle bir kez daha şaşırtmayı başarıyor.

Yüzüne bir gülümseme yerleştirerek, “Ya, ızdırıp,” diye onaylıyor beni. “Bir kızı öyle sıkıntılı bir durumda bırakacak türde bir adam değilsin bence, değil mi?”

Her ne kadar sevimli, masum ve utangaç bir duruşu olsa da, zaman zaman mahrem ve tehlikeli oyunlara dahil olmaya hazır görünüyor. Böyle oyunlara, ızdırabaya da Olivia Townsend’a ilişkin başka herhangi bir şeyi düşünmemem gerektiğinin farkındayım.

Ama düşünmüyorsam da ne olayım!

Karanlık ve edepsiz şeyler sızıveriyor aklıma; onu ızdırıp içinde bırakmaktan ne kadar çok zevk alacağım gibi şeyler mesela. İzdirabı olumsuz algılamayın ama. Yo, ben, Olivia’yı ter içinde bırakacak, kıvrandıracak,

sonra da içine boşalmam için bana yalvartacak türde bir ızdırıp içinde bırakmak istiyorum.

Pantolonumun içindeki kıpırdanmayı hissediyor ve tehlikeli sularda yüzdüğümü hatırlatıyorum kendime. Zihnim bunu algılıyor ama Olivia'nın yüzüne -ışıl ışıl gözlerine, dolgun dudaklarına- bakıyor; ne kadar çabalasam da düşüncelerimi vücudumun başka herhangi bir kısma yönlendiremiyorum.

"Eğer kızın hoşuna gidecekse bırakırım." diyorum, Olivia'nın omzundan bir bukle uzun, siyah saçı almak üzere elimi uzatarak. Saç tutamı, parmaklarımın arasında ipeğimsi bir his bırakıyor. Tıpkı teninin elimde bıraktığı his gibi. "Sen nelerden hoşlanırsın, Olivia?"

Göğsünün derin bir soluk alır gibi kabardığını görüyorum sanki.

Nefesini tuttuğu esnada göğsünün kalkışını gördüğümü sanıyorum. Belki de ilk yan çizen o olacak. Tanrı biliyor ya ben olmayacağım. Belki sonradan pişman olacağım ama şu anda Olivia'yı üzerindeki kırmızı elbise olmaksızın görmenin nasıl olacağından başka hiçbir şey düşünemiyorum.

Kaşları kalkıyor. Bu hareketin, meydan okuyuşumu kabullenişinden mi kaynaklandığını, yoksa umudum bu yönde olduğu için benim mi öyle yorumlamak istediğimi bilmiyorum. Ama sonra dudaklarını yalıyor ve çenesini hafifçe aşağı eğerek kirpiklerinin arasından yukarı doğru bana bakıyor.

İşveli. Ama kasten değil. Yapısı böyle. Ve bu onu daha da tahrik edici kılıyor.

"Bilmediğini mi söylüyorsun yani? Dört yıldızlı bir generalin, bizim gibi halktan insanların bilmediği ne varsa bildiğini sanırdım."

"Belki de keşfimi kendim yapmaktan hoşlanıyordumdur."

"Keşif derken neyi kastediyorsun?"

"Araziyi iyice incelerken bütün duyularımı kullanmayı isterim."

"Arazi mi?" diye sorarken ağzının kenarları kıvrılarak çukurlaşıyor.

"Elbette," diye cevap veriyorum. "Ki böylece saldırımı planlayabileyim."

"Keşif? Hem de saldırmak için? Açıklasana."

"Öncelikle dokunarak başlarım." Uzanıp parmak ucumla ağzının kenarını okşayarak yavaşça alt dudaklarına doğru ilerliyorum. "Dokunuş paha biçilmezdir. Arazinin yapısı saldırımın ne kadar... sert olması gerektiğini anlatır bana. Bazı yerler diğerlerine nazaran daha hassas bir yaklaşım gerektirir."

Yumuşak bir tonda, "Anlıyorum," dediğinde, ılık nefesi parmağımı gıdıklıyor. "Başka?"

"Koku," diyerek elimi saçlarından geçirip yüzümü hafif aromalı bir kokuya sahip boynuna gömüyorum. "Bazı kokular, doğru yolda ilerleyip ilerlemediğimi gösterebilir. Tatlı kokular... Aromalı kokular..." diye mırıldanıyorum.

Kulağının kenarını nazıkçe ısırdığımda nefesinin kesildiğini duyuyorum.

“Ve duyma,” diye fısıldıyorum. “Bazen en hafif sesler bile, hatta bir inleme dahi amacıma ne kadar yakın olduğumla ilgili çok şey anlatabilir bana.”

Ellerini kollarıma kenetlediğini hissediyorum. Tırnakları gömleğimin üzerinden tenime batıyor. Tek düşünebildiğim, o tırnakları sırtımda hissetmeyi ne kadar çok istediğim.

Hızlanan nefes alış verişleri kulağıma geliyor hafifçe. Soluk soluğa, “Başka?” diye soruyor.

Doğrularak yüzüne bakıyorum. Büyüleyici gözleri kısılmış ve yanakları, aramızda geçenlerden dolayı kızarmış durumda. O da durmak istemiyor. Bundan hiç şüphem yok.

“Tat alma.”

Gözlerini bir an için dudaklarıma dikey ama hemen yüzüme bakıyor tekrar. “Peki neyin tadına bakarsın?”

“Her şeyin. Her şeyin tadına bakmak isterim.”

Ona direnmek için ufacık bir şansım olsaydı bile, bana yaslandığı an o ihtimal de uçup gidiyor. Hem de normalde her durumu idare edebilme yeteneğimi beraberinde götürerek. Yavaşça başlaması gereken öpüşmemiz bir orman yangını gibi. Dilinin ilk teması beni esir alıyor.

Ve kayboluyorum.

Ellerim saçlarında ve ağzım ağzını zapt etmiş durumda. Nerede olduğumu veya babası için çalışmakta olduğum kız arkadaşımı düşünmüyorum bile. Kollarımdaki kızın sıcak ve diri vücudunun içine girmeyi ne kadar istediğimin haricinde hiçbir şey yok aklımda.

Ama neden? Neden onu bu kadar çok istiyorum?

Aklıma bir cevap gelmiyor. Kollarını vücuduma sardığı ve tırnaklarını tenime geçirdiği o andan itibaren bütün düşünceler uçup gitmiş gibi.

Ağzının içinde inliyorum ve cevap olarak bir kedi gibi mırılamasını duyuyorum. Saçlarını istem dışı sertçe kavradığımda, öpüşü yırtıcılaşıyor. Sanki yeterince yaklaşamıyormuşçasına iyice yaslanıyor vücuduma. Olduğu yerde döndürerek sırtını duvara yaslıyorum. Vücudum onunkini kaplıyor. Bedenimdeki her sert uzvun, onun yumuşak kıvrımlarına yaslandığını hissedebiliyorum. Öpüşmekten öteye geçmemize engel tek şey, aramızdaki kıyafetler.

Yüzüne bakmak için geriye çekiliyorum. Gözleri kopkoyu ve dudakları şişmiş. Makul ve akli başında davranma anının kapıyı çaldığını fark ediyorum ama hafifçe yaklaşarak parmak uçlarında yükselip alt dudakımı ısırdığında, mantığımın sesini görmezden geliyorum.

“Tanrım,” diye inleyerek öpüşmeye devam ediyorum. Olivia da bıraktığı yerden devam ediyor. Tereddüt etmeden.

Dudaklarıyla teması kesmeksizin eğilip onu kucaklıyorum ve asansör kapılarının uzağındaki banklardan birine götürüyorum ve üzerine uzunlamasına yatırarak ona bakmak için doğruluyorum.

Dizleri hafifçe bükülmüş ve bu da bana ayak bileklerini inceleme fırsatı veriyor. İlgim başka yöne dağılmıyor. Dizlerimin üzerine çökerek dudaklarımı bilek-

lerinde dolaştırırken elbisesinin kumaşını yukarı doğru sıyrarak ilerliyorum.

Avuçlarım yumuşacık teninde hafifçe gezinerek kasıklarına ulaşırken, dudaklarım dizlerine doğru bir çizgi üzerinde öpücükler konduruyor. Bacaklarını çok hafifçe aralıyor.

Bu bir davet.

Dişlerim teninde dolaşırken parmak uçlarım ıslanmış iç çamaşırına ulaşıyor. Nefesinin kesildiğini duyuyorum. Vücutlarımız birleştğinde çıkartacağı sesleri düşünür düşünmez sertleşiyorum.

Ellerimin altındaki bedenin kaskatı kesildiğini hissettiğim an yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu fark ediyorum. Başımı kaldırdığımda gözlerim, onun alarm zilleri çalan gözleriyle buluşuyor.

Gözyaşlarının akmak üzere olduğunu gördüğümde aklım karışıyor.

“Sorun ne Olivia? Seni incittim mi?”

Çok sert olduğumu düşünmemiştim...

Başını olumsuz anlamda iki yana sallıyor. “Hayır, sadece... sadece... bunu yapamayız.”

Kabullenmekten nefret etsem de, haklı olduğunu biliyorum. Planlarımın mahvolmaması için, Marissa çok önemli şu anda. Ve Olivia da bu çılgın hayatıma sürüklememi hak etmeyecek kadar tatlı bir kız.

İçimi çekerek alnımı dizine yaslıyorum.

ON BEŞ Olivia

Nash'in, "Haklısın," diye mırıldandığını duyuyorum. Sonra başını kaldırarak daha kararlı bir sesle, "Haklısın," diye tekrarlıyor. "Lütfen özür dilememe izin ver."

Sert... ve uzaklaşmış gibi benden. Ve bu da, hali-hazırda rahatsızlık veren bir durumu daha da kötü bir hale getiriyor. Ayağa kalkmasına fırsat vermeden doğruluyorum ve kolundan tutuyorum.

"Hayır, bekle. Yapma bunu. Benim hatamdı. Sahipli olduğunu bilmeme rağmen flört ettim seninle. Senin olduğu kadar benim de suçum var. Olanları unutamaz mıyız? İşlerin tuhaflaşmasına izin vermeden?"

Konuşmadan önce uzun bir süre yoğun bakışlarını gözlerime dikiyor. Nihayet ağzını açtığında rahatlıyorum. "Tabii," diyor ve ayağa kalkıp elini bana uzatıyor. Elini tutunca parmaklarımı hafifçe sıkıyor ve kalkma-ma yardım ediyor.

Elbisemin eteklerinin düzgün olup olmadığını kontrol ediyorum ama bakışlarımı kaldırdığımda, Nash'in gözlerinin yüzümde değil göğsüme kenetli olduğunu fark ediyorum. Neye baktığını anlamak için başımı öne eğiyorum. Utanarak, sert öpüşmemizin elbisenin yakasını kaydırması olduğunu görüyorum. Göğüslerim resmen dışarı fırlamış. Tamam uçları görünmüyor belki ama inanılmaz bir dekolte oluşmuş.

Nash hala elimi tutuyor. Elbiseyi düzeltmek için elimi çekiyorum. Nihayet gözlerimiz buluştuğunda sırtımdan kendimi alamıyorum.

"Demek kobraı büyülemek için bu lazımımış," diye şakalaşıyorum.

Şeytanca gülümsüyor. "Yılanımın üzerindeki etkini gerçekten görmek istiyorsan, göstermekten memnun olurum," diyor.

Yanaklarımın kızardığını ve karnıma bir sıcaklık yayıldığını hissediyorum. İki cümleyle, yine başladığımız noktaya dönmeye hazırız.

Uzunca bir süre birbirimize bakıyoruz ve sonunda Nash içini çekiyor. "Sanırım tekrar özür dilemem gerekiyor. Kadınlara böyle davranmam genelde. Yemin ederim."

Her zaman yapıyormuşçasına doğal bir tavırla yine elimi tutarak asansörlere yöneliyor.

"Bunu duyduğuma sevindim, kaldı ki sana inanıyorum." İnanıyorum da. O iyi biri. Bundan eminim.

"Gerçekten mi?" Yüzündeki ifadeden, ne düşündüğüme önem verdiği anlaşılıyor.

Hah! Çöz çözebilirsen!

"Evet, inanıyorum. Senin ne tür biri olduğunu biliyorum."

"Hangi türmüş bakalım bu?" diyerek asansöre binmem için yana çekiliyor.

"Akıllı, başarılı, hedefleri olan, onurlu."

Kahkaha atıyor. "Vaay! Her ne kadar gurur verici olsa da, kulağa elimde bir kılıç taşıyormuşum veya şafakta düello yapmak için biriyle buluşacakmışım gibi geldi."

"O anlamda söylemedim. Yani bir sürü özelliğin olabilir ama genel anlamda iyi birisin. Farkı anlayabilirim."

Yüzünde şüpheli bir ifadeyle, "Bu iyi bir şey mi?" diye soruyor.

Gülümsüyorum. "Bana göre, bu çok çok iyi bir şey."

Karşılığında o da gülümseyince bakışlarımı kaçır-mak zorunda kalıyorum. Sanki çok fazla şey ifşa etmiş gibi hissediyorum. Ve kendimle ilgili açık vermemem gerektiğini düşünüyorum.

Aptal.

"Peki, *sen* öyle düşünüyorsan..."

Otoparka gidene kadar sessizliği bozmuyoruz. Duygularımın telaşından ve elimin üstünü okşayan parmaklardan başka bir şey düşünmem imkansız. Sanki çıkıyormuşuz gibi el ele olmamamız gerektiğini biliyorum ama elimi çekmek içimden gelmiyor. Çok yakında zaten hepsi bitecek ve bitene kadar mümkün olan her saniyenin tadını çıkartacağım. Yarın gerçekler geri dönecek. Ve beraberinde Marissa.

Nash yol boyunca havadan sudan konuşuyor ki benim için hiçbir sakıncası yok. Muhabbete katılmak için çok fazla düşünmeme de gerek yok. Sadece... tadını çıkartabilirim... Ve hayal kurabilirim.

Nash'le gerçek bir buluşmadan eve dönmenin nasıl bir şey olacağını düşünmek çok kolay. Gerçek bir randevudan. Eğer bana ait olsaydı. Beni tek bir bakışıyla pelteye çeviren ve tek bir dokunuşuyla ateşlere atan böylesi başarılı ve etkileyici bir erkeğin yanında olmak.

Nash her iki dünyanın da en iyi özelliklerine sahip. Ama maalesef benim uygun olmadığım bir dünyaya ait.

Ama Marissa uygun.

"Eee, kardeşim için çalışman nasıl gidiyor?"

Cash.

Sadece onu düşünmek, isminin geçmesi bile midemin heyecanla burulmasına sebep oluyor. Dudaklarımdan limon dilimini almak için başını öne eğdiğinde gözlerindeki bakış, yırtıcı bir hayvanınkinden farksızdı. Onun gibi bir erkekle geçirilecek herhangisi bir zaman dilimi, hayatımın yolculuğu olurdu. Ama sonrasında kırık bir kalple beni baş başa bırakırdı.

Onun türündekiler bunu hep yaparlar.

"Sessizliğine bakılırsa pek iyi gitmiyor. Özürlerimi kardeşimi de kapsayacak şekilde genişletmem mi gerekiyor yoksa?"

Yanımda kendisi kadar muhteşem ve çekici ikizi otururken Cash'i düşündüğüm için kendimden utanıyorum. Ve daha az önce beni, Cash'le hiç yaşamadığım bir şekilde öpen oydu ama ben yine de hala Cash'i düşününce yelkenleri suya indiriyorum.

Tanrım, sen tam kafadan çatlaksın! Hem fahişesin, hem de çatlak!

"Olivia?"

İçinde bulunduğumuz o ana geri dönüyorum. "Ah, Tanrım, hayır! Herşey yolundaydı. Çok üzgünüm. İşle ilgili bir şey geldi aklıma. Çarşamba günü vardiyam var da."

"Yani orada çalışmak hoşuna gitti? Ve Cash de... sana karşı iyi miydi?"

Ses tonunda tuhaf bir şey var...

"Neden soruyorsun? İyi davranmayacağını mı umuyordun?"

Nash omuzlarını silkiyor. "Yo, tam olarak öyle demez."

"Tam olarak derken?"

"Yani..."

"Yani ne?"

"Cash biraz..."

"Eğer senin gibi güzel konuşabilen biri söyleyecek kelime bulamıyorsa bunun kardeşinle ilgili ne gibi bir ipucu verdiğini ancak hayal edebilirim."

"Hayır, öyle bir şey değil. Sadece Cash'in senden hoşlanacağını düşünüyordum."

"Eh, hoşlandığına memnun oldum o halde. Zaman ve benzinden tasarruf etmemi sağlayacak bu durum."

Nash öfkeli bir bakış fırlatıyor bana. "Demek istediğim o değildi ve sen de bunu biliyorsun."

"Ne demek istedin peki?"

"Olivia, sen güzel, zeki ve komik bir kızsın. Her erkek seni ister. Ve kardeşim de onlardan farklı değil. Ama Cash biraz daha... yani istediği bir şey söz konusu olduğunda diğerlerine nazaran daha agresif olur. Seni ezmesini istemem."

Cash'le yaptığımız cinsel tacize dair şakalaşmamız aklıma geliyor. Sınırları zorlayacağından eminim, ama bir kez bile beni zorlayacağı veya istenmeyen bir durumdan istifade edeceği aklıma gelmedi. Tanrıdan tek dileğim, Cash'in istenmeyen bir durum sandığı art ni-

yetlerinin aslında tarafımdan ne kadar istendiğinin farkına varmaması. Keşke istemesem.

"Cash'le ilgili endişelenmene gerek yok. Mükemmel bir beyefendi o ve bunun değişeceğine inanmak için hiçbir sebebim yok. Onun için çalışıyorum. Buna saygı gösterecektir."

Gözümün ucuyla Nash'in bana delirmişim gibi baktığını fark ediyorum. Ama görmezden geliyorum.

Marissa'yla paylaştığımız evin önüne geldiğimizde konuşmamız bölünüyor. Göğsümde bir yumrunun ağırlığını hissediyorum. Nash'in içeri gelmeyeceğini biliyorum. Çünkü onu davet etmeyeceğim. Ve bu en iyisi.

Berbat bir durum.

Tipki beklediğim gibi, otoparka giriyoruz ama arabanın motorunu durdurmuyor.

Bu en iyisi. Bu en iyisi.

Derin ve koyu gözleriyle bakışlarım buluştuğunda, "Teşekkür ederim," diyorum. Gözbebekleri, arabanın ön panelindeki göstergenin parlayan noktacıkları gibi parlıyor. "Çok keyifli zaman geçirdim."

Kahkahası söylediklerime inanmadığını gösteriyor. "Hayır, geçirmedin."

Gülümsüyorum. "Peki, o halde gecenin çoğunda keyifli zaman geçirdim diyelim. Beni getirdiğin için de teşekkür ederim. Ve umarım ki bundan zarar –"

"Hayır," diyerek sözümü kesiyor. "Tek kelime daha etme. Olanların hiçbiri senin suçun değildi. Bir grup servet avcısı ve amacına ulaşip avlarıyla evlenmiş kadından başka bir şey beklenemez. Kesinlikle senin suçun yok."

O kadınlar için kullandığım sıfatların aynılarını kullandığını fark ediyorum. Beyinlerimizin işleyişi aynı...

"Her neyse, eminim Marissa seninle gelmiş olsaydı işler çok farklı olurdu. O kesinlikle ne giymesi gerektiğini bilirdi ve..." Tam o esnada tuzağa düşürülmüş olduğumu fark ederek susuyorum. Üzerimdeki elbiseyle gittiğimde başıma gelecekleri Marissa'nın bildiğinden hiç şüphem yok.

Nash, "Ve ne?" diye ısrar ediyor.

Bakışlarımı ona çeviriyorum. Çok daha iyisini hak ediyor. Çok çok daha iyisini. Keşke bunu ona verebilecek kişi ben olsaydım. Ama onun gibi biri için kariyerinde intihar anlamına gelirim.

"Ah, sadece... yani o tür bir kalabalığa daha uygun olurdu ve daha uygun giyinirdi. Ben basit bir taşra kıyım."

Nash öne eğilerek yüzümü avuçlarının içine alıyor. Başını hafifçe yana eğerek beni süzüyor. "Bunu yapma. Sakın onlardan daha alçak seviyede olduğunu düşünme. İnanamayacağın kadar yanlışmış olursun."

Sanki sözlerindeki gerçekliğe ve samimiyetine inanmamı ister gibi gözlerimin içine bakıyor. Ve inanıyorum. Bakışlarında görebiliyorum bu inancı. Ama bunun hiçbir şeyi değiştirmeyeceğinin de farkındayım. Marissa'yla birlikte olduğu gerçeğini.

Nash o tür bir erkek değil. Ben de o tür bir kız değilim.

“Bu düşünceni takdir ediyorum Nash.” Artık gitmem gerektiğini biliyorum. Beni tekrar öpmesini, benimle beraber odama gelip başladığımız şeyi bitirmemizi ne kadar istersem isteyeyim, biliyorum ki bunu yapamam. Yapmamalıyım. Yapmayacağım. Ve o da yapmayacak.

Ama yapsaydı...

Bu düşünceyi hemen aklımdan siliyorum. Aklımın oralara gitmesine hiç gerek yok çünkü yapmayacak.

“İyi geceler Nash.”

Dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrılıyor. Ne dememi beklediğini merak ediyorum. “İyi geceler, Güzel Olivia.”

O arabadan uzaklaşmak, küçücük de olsa Nash’in benimle beraber içeri gelmesi ihtimalinden uzaklaşmak, hayatım boyunca yaptığım en zor şey.

Ertesi sabah uyanana kadar, Nash’in anlattıkları ve babasının hapiste olması aklıma bile gelmiyor. Hormonlarımın bir cinayete bile ağır basabilmesi çok acı verici.

ON ALTI

Cash

Hayatım boyunca, bir hatundan uzak durabilmek hiç bu kadar zor gelmemiştir. Lanet olsun, bunu yapmak zorunda kalmamıştım ki hiç. Ama bu sefer uzak duruyorum. Olivia'yla ilgili farklı birşeyler var. Onu yatağımda istiyorum. Hem de hemen. Ama... bilemiyorum. Sanki bu kız daha nazik, daha dikkatli bir dokunuşa gereksinim duyuyor hissine kapılıyorum. Tam bir meydan okuma.

Ve meydan okumaları sevmiyorsam ne olayım!

Taryn omzunun üzerinden onu seyrederken Olivia'nın içki hazırlayışını seyre diyorum. Taryn'i kenara çekip kızı rahat bırakmasını söyleyebilirim ama bunu yapmayacağım. Bu zorlanmanın Olivia için iyi olduğuna inanmamın yanı sıra - ki Olivia'nın içindeki mücadeleci ruhu ortaya koymasını sağlıyor - kendi başına halletmeyi tercih edeceğini düşünüyorum. Ve buna hayranım. Hem de çok. Bu kızın etrafında ne kadar çok vakit geçirirsem, güzel bir yüz ve utangaç bir gülümsemeden ibaret olmadığının ipuçlarını o kadar çok görebiliyorum.

Ve tabii ki içine girmek için sabırsızlandığım harika bir vücuttan.

Ve bunu yapacağım.

Ve yaptığım da her saniyesinden zevk alacak. Bundan eminim.

ON YEDİ

Olivia

Başımı ne zaman kaldırısam, Cash'i görüyorum. Bazen şu müdür-ve-mekan-sahibi karışımını uygulayarak müşterilerle konuşuyor. Bazen de, ki diğerine nazaran daha sıklıkla, beni izliyor. Bu beni gerginleştiriyor ama yaptığım işte elimi ayağıma dolaştıracak türde bir gerginlik değil yaşadığım. İçki hazırlamadaki yeteneğime güveniyorum, hatta kulağımın dibinde dırdır yapan bir çavuş varken dahi. Kendime güvenmediğim konu, Cash'in gizlemek için çaba dahi harcamadığı ilgisine karşı koymak.

Benimle ilgileniyor. Ve sadece elemanı olduğum için değil. Hatta elemanı olarak çok az ilgileniyor bile diyebilirim. Gözlerimiz her birleştiğinde, beni soyuyormuş hissine kapılıyorum. Ve Tanrı yardımcım olsun, bu duyguya bayılıyorum. O seksi ve kadife bakışlar, bir dokunuş gibi. Vücudumda gezinen eller, ağzımda dolaşan dudaklar misali hissediyorum.

Hiç kuşkusuz kötü çocuklara karşı zaafım var. Ama Cash... bilmiyorum. O farklı. Diyebilirim ki geçmişteki facialarımdan bile daha tehlikeli.

Kafamı kaldırdığımda gözlerim yine onunkilerle buluşuyor. Bana göz kırptığı an, karnımda kelebekler uçuşuyor.

Taryn'in sesi kulaklarımda bir tokat gibi patlıyor. "Biz burada margaritayı böyle yapmayız. Kim portakal kullanır ki bu kokteyl için?"

O kadar yüksek sesle soluk alıyorum ki sesim hırlar gibi çıkıyor. Bir parça portakalın tekilanın aromasını dengelemede nasıl işe yaradığını açıklayabilirim fakat yapmıyorum. Taryn'in cadalozluğundan yeterince nasibini aldım. Niyet ettiğimden daha sert bir şekilde elimdeki tekila şişesini tezgaha bırakarak, "Peki," diyorum. "O halde margaritayı burada nasıl yapıyorsunuz göster bakalım bana." Geriye çekilip kollarımı göğsümde kavuşturuyorum.

Taryn'in gözlerindeki bakış, hem sinirli hem de tatmin olmuş bir ifade taşıyor. Tepki göstermemi istediği belli. Peki bakalım, aradığından fazlasını bulacak bu kez.

"Hadi ama, göster bana. İnsanlar bekliyor." Etrafımızdaki insanları başımla işaret ederken, ses tonum son derece sakin.

Açık mavi gözleri öfkeyle parlıyor ve yakut rengi dudakları geriliyor. Kavgaya hazır. Ben de hazırım.

"Bu tavrını kapıda bıraksan iyi olur tatlım, yoksa buradaki son gecen olacak."

Etrafımızda oooo diye yükselen sesler ve hatun kavgası seyretmekle ilgili fısıldaşmalar duyuluyor. Onları görmezden gelip Taryn'e odaklanıyorum.

"Gerçekten mi? Sırf kontrol manyağı ve ilgi çekme takıntılı birisin diye benden kurtulabileceğini mi düşünüyorsun?"

Taryn'in kahkahası acı olsa da sözlerimi inkar etmiyor. Haklı olduğumu biliyor sanırım.

Sorununun ne olduğunu çözmem fazla zamanımı almadı - çocukluğunda baba problemleri yaşamış, güven sıkıntısı yaşayan biri oluşunu yani. Cash'in benimle body-shot yaptığı gece, bana bakan herkesin ilgisini kendisine çekmek için yapmadığı şey kalmamıştı. Barın tepesine fırlayıp hareketli bir Jessie James parçası açarak, dudaklarıyla "aranıyor" şarkısını içerideki her erkeğin gözlerinin içine bakarken söyleyip dans etmişti.

Ve tabii ki, herkes yapılan gösteriye bayılmıştı. Nihayetinde Taryn çok seksi bir hatun, o uzun sarı rastalarına rağmen, kedilere benzer havasıyla çok etkileyici. Penisini işlevini sürdüren hangi erkek, onunla acımasızca oynayan ve kendini gösteren bir hatuna bayılmaz ki?

Ama bunun benim için yapılan bir gösteri olduğunu biliyordum. Barın tezgahından aşağı inerken, bana bakarak kendini beğenmiş bir gülücük atmıştı. Beni geçebileceğini ve bütün ilgiyi kendisine çekebileceğini göstermeye çalışıyordu. Anlamadığı şeyse, benim ilgi odağı olmak istemeyişim. Bütün ilgiyi onun çekmesini seve seve kabullenirim.

Bu şekilde düşünmek, sinirlerimi bir nebze yatıştırıyor. Ona istediğini vermeye karar veriyorum - bütün erkeklerin ilgisini yani.

"Küçük bir yarışmaya ne dersin? Kaybeden barın üstünde dans etmek zorunda."

Bir an için tereddüt etmesi beni şaşırtıyor ama bakışlarının sağıma kaymasıyla, sorununun ne olduğunu anlıyorum. Cash orada bir grup cıvı cıvı kızla sohbet ediyor.

O an anlıyorum. Gerçekten anlıyorum.

Lanet olsun! Cash'le ilgileniyor!

İlk aklıma gelen, Taryn'i suçlayamayacağım oluyor. Östrojen hormonu salgılayan her yaratık Cash'ten hoşlanır. Aklımda beliren ikinci şey, daha önce birlikte olup olmadıklarına dair bir soru işareti. Eğer olmadıysa bu aklımdaki kötü-çocuk imajına hiç uymuyor.

Tabii ki daha önce sevişmiş olmaları ve Taryn'in bunu atlatamamış olma ihtimali de var. Ki bu ihtimal kötü çocuk olayına çok daha uygun.

Bu şekilde, bir kıskançlık içimi burkuyor.

Başıyla onaylayarak, "Tamamdır," diyor.

"En iyi margarita kazanır," diyorum. "İkisini de ben ısmarlıyorum." Çevremizde bizi izleyen erkeklere dönerek, "Kim hakem olmak ister?" diye soruyorum.

Doğal olarak hepsi seçilmek için bağışmaya başlıyor. Ama Cash olaya el koyunca diğerleri birer seçenek olmaktan çıkıyor.

"Ben olurum," diye teklif ederken, gözleri barın loş ışığında gözlerimle buluşuyor. "Böylesi daha adil olur."

"Tabii," ki diyerek cevap verdiğimde, bu kadar yakınımda olmasından dolayı nefesimin hafifçe kesildiğini hissediyorum. Bakışlarımı Taryn'e çeviriyorum. Düşmanca ifadesi değişerek beni oracıkta öldürecekmiş gibi bir anlama bürünmüş durumda. "Sana da uyar mı?" diye soruyorum.

Cash'in olduğu tarafa parlak bir gülümseme fırlatarak, "Benim için sorun yok," diyor. "Onun ne sevdiğini biliyorum."

Etrafındaki erkekler bu sözler üzerine ısıklık ve te-
rahatsızlarla Cash'i dursaklarıyla dürtüyorlar. Cash ise
sadece Tarvile gulumsemekle yetiniyor. Ve bu beni kız-
dırıyor. Anlatırında bu şey olup olmadığını anlayamı-
yorum. Ya da bu gulumsemenin tolerans gösteren bir
patron edasında olup olmadığını.

*Anlatırında bir şey varsa bile birmiş olduğunu umu-
yorum.*

Seninle flört edip gözlerini ayıramadığı bu süre
boyunca bir vandan Tarvile vatıyor olması ihtimali,
tamam vakıyor. Gerçi yakmamalı. O bir playboy ve bu da
tam playboylara vakışır bir tavır.

Amma vakıyor işte.

Lazret olsun!

Cash, "Hadî: bevler, kızlara vardım edelim," diyor.
Etrafındaki insanlar coşkuyla bağırmağa başlıyor. Cash
onlara gulumseverek bana dönüyor ve tezgahın üzerin-
den öne doğru hafifçe eğiliyor. Gözlerimiz buluşuyor
ve *lazret-olun-derecede-seksi* bir biçimde tek kaşı havaya
kalkıyor ve mırıldanıyor. "Ağzımı sulandırmak için tek
şansın var."

Nefesim kesiliyor. Ve kollarımdan aşağı bir ürperti
iniyor.

Lazret olsun, bu işte çok iyi!

İçerisinin insanlarla dolu olmasından memnunum.
Yoksa üzerimdeki kıyafetleri çıkartıp vücudumu onun-
kine vapiştirmek için barın tepesinden atlayıp kendimi
utanç verici bir konuma sokmam işten bile değil.

Aklımın içinde tedbirli olmaya dair bir kırıntı bile yok ona cevap vermek için döndüğümde. "Ah, emin ol daha fazlasını da yapabilirim."

Dudakları sinirlerimi zıplatan bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Bundan bir an bile şüphe duymadım zaten."

Gözlerimi ve dikkatimi ondan kaçırarak bütün konsantrasyonumu iyi bir içki hazırlamak üzere odaklıyorum. Her zamankinden çok daha zorluyor bunu yapabilmek. Gözlerim Cash'e doğru kaymak için boşluk arıyor sanki.

Bardağın kenarını tuza bularken bir an için yapmamam gereken şeyi yapıyor ve başımı kaldırıyorum. Cash ışıık çalmakla ilgili bir şarkıya eşlik ediyor ve sıra nakarat kısmındaki ışıığa gelince, dudaklarını mükemmel bir şekilde yuvarlaklaştırarak ışıık çalıyor.

Kendime engel olamıyor ve ona bakakalıyorum. Ve sanki veterince hocalamama sebep olmamış gibi ışıık çalması bittiği an bana göz kırpmıyor.

Başımın belada olduğunun tam da o an farkına varıyorum. Hem de çok büyük belada.

Taryn Cash'in önündeki askıdan bir kokteyl bardağı almak için beni yana doğru itiyor. Bu hareketiyle beni esiri olduğum o andan çıkartıyor. Margaritanı bardağa dokerek bir parça portakal ve bir dilim musket limonunu ilave ederek sunumumu bitiriyorum.

Cash önce benimkinden, sonra Taryn'inkinden birer yudum alıyor, sonra aromasına dikkat edencesine dudaklarını yalayarak aynı sırayla bir kez daha tadıyor içkilerden. Gerçekten en iyi içkiyi mi seçeceğini, yoksa

bar dansı yaparken seyretmek istediği kişiyi safdışı bırakıp diğerini mi seçeceğini merak ediyorum.

Şıklardan her ikisinin de beni mutsuz edeceğinin farkına varıyorum. Eğer benimkini seçerse, Taryn'in dans edişini seyretmek istediği için mi bu kararı verdiğini merak edeceğim. Gerçi Taryn'i ne yaparken izlemek istemesinin benim için bir önemi olmamalı.

Ama var işte.

Lanet olsun!

Ama öte yandan onunkini seçerse, bu hem onun hazırladığı içkinin daha güzel olduğu anlamına gelecek, hem de hiç istemediğim halde bar dansı yapmak zorunda kalacağım.

Benimkini bitirerek başıyla onaylıyor. Beni işaret edip, "Kazanan belli!" diye bağıyor.

Kendimi rahatlamış ve zafer kazanmış hissetmeme rağmen, bir yanımda çelişkiye düşüyorum. Gözlerine bakmak yerine, önündeki boş bardağı alıyorum. Bakışlarım -muhtemelen Cashê- işveli bir biçimde gülümseyen Taryn'e takılıyor.

Mutlu bir şekilde bağıyor, "İyi haber beyler, ben yine de margaritaları kendi yöntemimle yapmaya devam edeceğim ve bu gece sizi keyifli bir gösteri bekliyor. Buna herkes kazançlı derim ben."

Bir çığlık atarak arkasını dönüyor ve cinsellik çağrıştıran, sonuna kadar faydalanacağından emin olduğum bir şarkı seçiyor. Tezgaha tırmadığı sırada, barın diğer tarafında onu seyretmeyen ve tezahüratta bulunmayan insanlara içki servisi yapmak üzere ilerliyorum.

Ona veya Cash'e bakmamak için elimden geleni yapıyorum. Cash'in tepkisini görmek istemiyorum. Ama bağışmalar yükseldiğinde, bütün çabalarıma rağmen gözlerim barın diğer tarafına kayıyor.

Görünen o ki Taryn barın tepesinden Cash'in kucağına atlamış. Kollarıyla Cash'in boynunu sarıyor, hem de sımsıkı bir şekilde. Kanarya yutmuş bir kedi gibi gü-lümsüyor – ya da kanaryayı yutmak isteyen bir kedi gibi – ve Cash de bunun karşılığında kahkaha atıyor.

Tam gözlerimi önümde doldurmakta olduğum bira bardağına çevirecekken, Taryn'in tutkulu bir şekilde, Cash'in başını eğerek öptüğünü görüyorum. Ve küçük bir öpücük değil bu. Sanki yüzünü yutmaya çalışıyor gibi. Ve Cash de direnmiyor.

Parmaklarımdan süzülen soğuk içki aklım başıma getiriyor. Fıçı bira bardaktan taşıyor ve alttaki tepsiye dökülüyor. Öfkeyle bardağı bırakıp parmaklarımdaki sıvıyı temizliyorum. Taryn'le Cash'in beni bu kadar etkilemesine izin verdiğim için kendime sinirleniyorum.

Islak tezgahı silerken hareketlerim sert ve yarattığım pisliği toparlamam bitmek üzereyken Cash yanıma gelip bar tezgahının üzerine yaslanıyor ve benimle konuşuyor.

"Bu gece işten sonra kısa bir süre kalman gerekiyor. Doldurman gereken birkaç evrak var. Çok uzun sürmez."

Kafamı kaldırıp gözlerinin içine bakıyorum. Ve o gözleri oymak istiyorum. Sonra da suratına tükürmek. Ve tam da onun hakkında düşündüğüm gibi birisi olduğum için lanetler yağdırmak.

Kötü çocuk.

Bir playboy.

Kalp kırma uzmanı.

Ama bir yandan da onu öpmek istiyorum. Ve beni arkadaşları odaya taşımaya, ilk karşılaştığımız an tişörtünü sıyırmamla başlayan ve içimi bir alev gibi kavuran arzuya son vermesine izin vermek istiyorum.

Lanet olsun!

Arkasına yaslanırken gülümsüyor. "Bu arada içki harikaydı." Barın tezgahına, sırtımı sıvazlıyormuşçasına iki kez vurduktan sonra arka odaya açılan gizemli kapıdan geçip gözden kayboluyor.

O anı, resmi olarak gecemin baş aşağı gitmeye başladığı an ilan ediyorum.

Tuhaf bir biçimde, Taryn'in modunun olumlu yönünde değişmesine yardımcı olacağına inandığım şey, tam tersi etki yaratarak tavırlarını daha da düşmanca bir hale dönüştürüyor. Maalesef, benim modumun da düşmesiyle beraber, sabrım ve toleransım da bitmiş oluyor. Yani gecenin bitimine dek, bana gösterdiğinin aynısını ona yansıtıyorum.

Her ne kadar Cash'le konuşmaya korksam da, gece bittiğinde rahatlıyorum. Taryn'le, geçerken bana omuz atmalarını ve benim de kasıtlı olarak o tam limon dilimlerden ona çarpmalarımı içeren sınavı bitiriyoruz. Hatta bu gece Taryn'in, içinde Bailey's olan bir kokteyli sert bir şekilde tezgaha çarpmasını ve bacaklarımı yapış yapış içkiye bulmasını bile içeriyor. Ki bu hareketi, temizlemesi çok uzun süren bir pisliğe yol açmıştı.

O noktada vereceğim tek mantıklı cevabın, saçlarına yapışıp onu yere savurmak ve pençelerimi suratına geçirmek olduğuna kadar vermiştim. Ve isterseniz bana deli deyin, ama içinde kayganlaştırıcı sıvı bulunan bir çukura düşmediğimiz sürece, bu hareketimin hiçbir işyerinde hoş karşılanmayacağını da bilincindeydim.

İşte o an, Taryn'i kışkırtmaya son verdiğim andı. Ve işte nihayetinde, eve gitmeye hazırım.

Barın bana ait kısmını kapattığımda, Marco'nun gösterdiği şeylerin çoğunu hatırlayışım ve Taryn'in kendi tarafında yaptığı şeyleri gizlice gözetleyerek kopya çektiğim ufak ipuçlarını bana verdiği için minnettarım. Kız benden daha hızlı. Orası kesin.

Kendi alanını temizlemeyi bitiren Taryn bardan çıkarak arka tarafa açılan kapıya giderken, ne benim olduğum yöne bakıyor, ne de tek kelime ediyor. Gerçekten bunu hiç ama hiç umursamıyorum. Karnıma ağrılar girmesinin sebebi bana olan tavrı değil. Karnım ağrıyor çünkü arka odada kimin kime neler yaptığıyla ilgili kafamda yeterince görüntü dolaşiyor.

Bu sebepten, ortalığı temizlerken işi ağırdan alıp oyalanıyorum. Onları rahatsız etmektense ölmeyi tercih ederim. Hatta tek istediğim şey, Cash'in kağıt işini unutması ve eve gitmeme izin vermesi.

Taryn odadan çıktığında, Cash gibi bir erkeği düşündüğüm için kendimi paylıyorum. Kafamı kaldırdığımda ilk gördüğüm, Taryn'in yüzündeki rahatsız ifade oluyor. Ama benim ona baktığımı fark ettiğinde, yüzüne en parlak gülümsemesini oturtarak barın arkasından çantasını alıyor ve mutlu bir şekilde çıkışa gidiyor.

Her yerini kağıt kesiğiyle doldurmak istiyorum bu kızın. Vücudunun her bir santimetrekaresini. Sonra da tuzlu suya batırmak istiyorum onu.

Bunun hayali bile kendi kendime gülmeme sebep oluyor ve Cash de dışarı çıktığında beni bu halde görüyor. Kıyafetlerini düzeltmiyor veya gözle görülür bir emare yok ama içeride ne yaptıklarını biliyorum. Ve öfkeliyim.

Doğal bir tavırla, "Bitirdin mi?" diye soruyor.

Homurdanırcasına, "Sen bitirdin mi?" diye soruyorum. Sinirimi yansıttığım için kendimi tekmeleyebilirim ama dudaklarımdan dökülenlere engel olamıyorum.

Cash'in kaşları bir an için çatılıyor. "Sen ne zaman hazırsan ben de hazırım. Eve gitmen gerektiğini biliyorum."

Bunu şimdi hatırlaman ne hoş! Sen de yatmaya hazırsındır kesin! Uyumak için!

Dişlerimi sıkarak elimdeki temizlik bezini bırakıp çantamı alıyorum. Sırf o hazır olduğu için acele etmeyi reddediyorum. Evet, reddediyorum! Yarın bunun bedelini yorgunluktan gebererek ödeyen ben olacağım ama bu akşam için elimde sadece bu pasif-agresif tavrım var.

Barın arkasına açılan kapıya doğru gidişini takip ediyorum. Tam da tahmin ettiğim gibi, burası bir ofis. Çok da zevkli döşenmiş bir ofis. Hele de bir barın arkasında olduğu düşünülürse.

Odaya hakim olan renkler, zengin krem ve griye çalan kahverengi tonlarıyla hem erkeksi, hem de huzur

verici. Koltuğun üzerine serpiştirilmiş minderlerde ve masaüstü lambasında, siyah desenler bulunuyor, içerdeki büyük siyah masayla ve onun arkasındaki enfes siyah vitrinli dolapla da uyum sağlıyorlar.

Arkadaki duvarda aralık bir kapı daha var. Görebildiğim kadarıyla, geniş ve çok güzel bir daireye açılıyor.

Taryn'le onun biraz önce büyük ihtimalle orada olduklarını fark ediyorum. Gerçek bir yatakta.

Kendimi hasta gibi hissediyorum.

Cash, masanın önündeki siyah-boz kahve çizgili koltuğa oturmamı işaret ederek masanın arkasındaki deri koltuğa geçiyor. Bilgisayarında birkaç tuşa basıp doldurmam gereken formları basıp bana uzatıyor. Sol tarafımdaki kalemlikten bir kalem alıyorum.

Sessizce vergi formlarını doldururken, Cash de elemanları için olduğunu tahmin ettiğim bir dosya hazırlıyor. Bitirdiğimde ve imza atmam gereken bir şey kalmadığında, kalemimi kenara bırakıp bekliyorum. Nihayet başını kaldırıp gülümsüyor.

"Eee, nasıl gidiyor? Burada çalışmak hoşuna gidiyor mu? Taryn hariç tabii ki."

Dudaklarımı gülümsemek için zorluyorum. "İyi, teşekkür ederim."

Alnının kaşlarını çatmasıyla kırıştığını görüyorum. "Konuşmak istediğin herhangi bir şey var mı? İşini kolaylaştırmak için yapabileceğim herhangi bir şey?"

Benden uzak durmanın haricinde mi?

Dilimi ısıtarak gülümsememi sürdürüyorum ve başımı olumsuz anlamda iki yana sallıyorum. Beni dikkatle izlerken başıyla onaylıyor. "Peki o halde; artık gitmene izin versem iyi olacak."

Başımınla kısa ve ters bir onaylama hareketi yaptıktan sonra hızla yerimden kalkıp kaçıyormuş gibi görünmeye çalışarak uzaklaşıyorum. Çıkış kapısından geçip park yerine ulaştığımda, öfkeyle çılgılık atma isteğine yeniliyorum. Küçük bir çılgılık. Daha doğrusu, homurdanma.

Arabamın yanında dikilip çantamda anahtarları arıyorum. O esnada arkamda ayak sesleri duyuyorum ve döndüğümde, Cash'in yaklaştığını görüyorum.

"İyi misin?"

Kaşları hala çatık ama gözleri büyümüş durumda. İlgili görüldüğü ortada. Tam dışarı çıkarken attığım ufak çılgılığı duydu büyük ihtimalle.

Harika!

"İyiyim," diye tıslıyorum. "Girebilirsin içeri. Gitmek üzereyim zaten."

Birkaç tane kağıt uzatırken, "Sana mükelleflik belgesini vermeyi unuttuğum," diye açıklamada bulunuyor.

Elindeki kağıtları hırsla alıyorum ve çantama tikiyorum. "Teşekkürler ve iyi geceler," diyorum başımdan savarcasına ve anahtarlarımı aramaya devam ediyorum.

Omuzlarımdan kavrayıp beni kendisine doğru çeviriyor. "Senin sorunun ne?"

Ve patlıyorum.

"Çek ellerini üzerimden!" Kendimi geri çekiyorum. Kırılmış gibi bakıyor bana ve bu da daha da çileden çıkmama neden oluyor. "Sakın bana dokunayım deme! Ben Taryn değilim!"

"Ne?" Kafası karışmış gibi görünüyor. Sonra da gözlerini deviriyor. Ve gözlerime öfke kaynaklı kırmızı bir perde iniyor. "Bu o öpücükle mi ilgili?"

Ellerimi yumruk yapıyorum. Fiziksel olarak ona saldırmamak için yapabileceğim tek şey bu. "Hayır, o öpücükle ilgili değil. Bu öpücüklerle, body-shotlarla, gecenin bir saati onu ofise çağırmanla ve burada olan biten herşeyle ilgili!"

Sesimi yükselttiğimin farkındayım. Ayrıca bir adım öne gelerek Cash'in göğsüne batırırçasına soktuğum işaret parmağımın da farkına varıyorum. Sanki parmağım oraya nasıl gitti hiç bilmiyormuşum gibi bakıyorum ki aslında gerçek de bu, bunu hangi ara yaptığımı hakikaten bilmiyorum.

Başımı kaldırıp Cash'e bakıyorum ama o da gözlerini parmağıma kenetlemiş göğsüne bakıyor. Yavaşça, uzun parmaklarını koluma dolayıp o kadar sert bir şekilde yana çekiyor ki, neredeyse kucağına düşüyorum.

"Bütün bunlar onunla mı ilgili yani? Taryn'le yattığımı mı düşünüyorsun?"

"Tabii ki! Eminim bu bir sır değildir!"

"Neden böyle söylüyorsun?"

Çok sakın. Hatta sesine sadece merak hakim. Bu dikkatimi dağıtıyor.

"Yani... öncelikle... o muhteşem görünüyor ve -"

"Muhteşem olan sensin," diyor yumuşak bir sesle. Midemde kelekler uçuşuyor ama devam ediyorum. "Ve seninle gayet açık bir şekilde flört ediyor."

"Keşke benimle açık bir şekilde flört eden sen ol-saydın." Gözleri dudaklarıma kaydığında, sanki bana dokunmuşçasına hissetmekten kendimi alamıyorum.

"Kes şunu. Sanki aranızda hiçbir şey yokmuş gibi davranma."

"Hiçbir şey gibi davranmıyorum. Taryn'le bir geç-mişimiz var, ama bu benim için çalışmaya başlamadan önceydi. Çok az sayıda kuralım vardır ama bunların ba-şında çalışanlarımla yakın ilişkiye girmemek gelir. Ve şu an benim için çalışıyor. Hepsi bu. Daha fazlası değil."

"Ama onu öptün. Sizi gördüm."

"Hayır, sen onun beni öptüğünü gördün. Benimse kulübün ortasında olay çıkarmamak için sessiz kalışımı gördün."

"Her neyse, hiç de nefret ediyormuş gibi görünmü-yordun."

"Ama ettim. Bütün o süre boyunca, tek düşün-e-bildiğim seninle öpüşüyor olmaktı." Başını benimkine doğru yaklaşıyor.

Kulaklarımda kan basıncı oluşuyor. "Ama sen çalış-anlarınla ilişkiye girmiyorsun," diye hatırlatıyorum.

"Senin için bir istisna yaparım." Yüzü gitgide yakla-şıyor. Çok yavaş bir biçimde. Santim santim.

"Ama bu senin kuralın."

"Senin için çığnerim," diye fısıldıyor.

Nefessiz bir şekilde, "Hayır, yapma bunu," diyorum.

"Peki, o halde kovuldun," diyerek dudaklarını dudaklarımla buluşturuyor.

Ilık dudaklarının baskısı hafif. Başlangıçta. Ne kadar direnmek istesem de, dilinin dudaklarımda dolaştığını hissettiğim an tüm direncim tükeniyor. Düşünmeksizin dudaklarımı aralıyorum.

Ve tek yapmam gereken buymuş gibi arkası geliyor.

Cash'in tadı mükemmel bir biçimde yllandırılmış Scotch viskiye benziyor - zengin ve leziz. Dili okşarcasına, eğlenircesine keyifle dilimle buluşuyor ve elimi sıkıca kavrayarak beni kendine doğru çekiyor. Yapabileceğim tek şeyi yapıyorum. Onunla beraber eriyorum.

Boşta olan eli saçlarımda gezinerek öpüşünü derinleştirmek için başımı hafifçe yana eğiyor. Beni yalayıp yutmak istercesine öpüşünü sertleştiriyor. Ben de bunu yapmasını istiyorum. Tanrım, hem de nasıl istiyorum.

Elimi serbest bırakıyor ve avcunun omurgamda dolaştığını hissediyorum. Parmaklarını açarak beni kendine doğru daha da bastırıyor.

Sertleşmiş durumda. Ve kocaman. Varlığını karımda hissedebiliyorum. Ilık bir his bütün vücudumu sararak bacaklarımdan arasına yerleşiyor. Sevişmeyeli çok uzun zaman oldu ve biliyorum ki Cash'le yataкта geçirilecek herhangi bir periyod, ruhumda fırtınalar yaratacak, dünyamı sarsacak ve vücudumu paramparça kılacak bir deneyim olur.

Ve ona çok yakınlaştığım için benden sıkıldığında pişman olacağım bir periyod.

Ne yapıyor olduğumun gerçekliği suratıma bir tokat gibi çarpıyor ve kendimi geri çekiyorum. Ellerim saçında, vücudum omunkine yapışmış bir halde ve onun için tepeden tırnağa sızlar vaziyetteyim ama yine de geri çekiliyorum.

Gözleri tutkudan kopkoyu ve kafası karışmış bir halde, "Sorum ne?" diye soruyor.

"Bunu yapamayız."

"Seni kovmakla ilgili şaka yapıyordum sadece."

"Demek istediğim şey o değil."

"Peki ne demek istiyorsun o halde?"

Bana nefes almam için alan yaratırcasına bir adım geri gidiyor ama tam olarak kopmamak için de elimi bırakmıyor. Neden elimi tutmasına izin verdiğimi bilmiyorum. Büyük ihtimalle aslında beni bırakmasını istemediğim için. Tek bildiğim, bırakması gerektiği.

"Cash, bütün hayatını boyunca yanlış erkeği seçtim. Kötü çocuğu, vahşi olanı, sebepsizce isyan eden. Bahse girerim ki liseden bile mezun olmamışsındır, değil mi?" Beni düzeltmiyor, inkar da etmiyor. "Gördün mü? Bu tarz erkeklerden etkileniyorum işte. Senin tarzında olanlardan. Etkilenmiyormuş gibi rol yapmaya niyetim yok. Ama sen bu dünyada benim için olabilecek en kötü şeysin. Geçmişte biriyle kalbimin defalarca kırılmasına izin verdim ve artık yeter. Senin gibilerini yola getirmeye çalışmaktan bıktım."

Beni yakından inceleyerek başıyla yavaşça onaylıyor. "Seni anlıyorum. Gerçekten. Ama seni istiyorum, sen de beni istiyorsun. Sadece bununla yetinemez miyiz?"

Ağzımı açık kalakalıyorum. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Hayır."

"Ciddi ciddi, benimle anlamsız seks yaşamak istediğini mi söylüyorsun?"

"Ah, anlamsız olmayacak," diyerek sırtıyor. "Olmasını istediğin her şey olacak ve sonunda yollarımızı ayıracağımızın bilincinde olarak sürecekt."

"Sorun da orada zaten. Sonun ne zaman geleceğine kim karar verecek? Sen mi?"

"Hayır, sen karar verebilirsin. Veya beraber karar verebiliriz. Başından sonuna. Sen bitirmeye hazır olduğun an bitirebiliriz. Veya senin istemediğin bir biçim almaya başlamadan önce."

Bu teklifle kendimi aşağılanmış hissetmeliyim. İlgimi çekmemeli bu. "Ama bu... bu tıpkı..."

"Bu tıpkı beklentilerin ve yalanların hakim olmadığı diğer ilişkiler gibi bir ilişki. Pratik ve akıllıca."

"Pratik, akıllıca bir cinsel ilişki?" Bakışlarımın şüphe dolu olduğunu biliyorum. Öyle olmalı.

"Evet, ama aynı zamanda ateşli, heyecan dolu ve keyif verici bir ilişki." Ses tonu yavaş ve derin bir ahenge bürünüyor. "Pişman olmayacağına söz veriyorum. Daha önce hiç aklına bile gelmemiş şeyler hissedeceğine ve bunlardan zevk alacağına söz veriyorum. Sen bittiğini söyleyene kadar, her geceni hayatımın en güzel gecesi haline getireceğim. Ve sonrasında da yürüyüp gideceğimi. Kırgınlıklar olmaksızın. Sadece tatlı, hem de çok tatlı anılar bırakarak."

Suratına bir tokat atmam, veya en azından bir kahkaha atmam gerekiyor. Ya da kendimi aşağılanmış hissediyor gibi davranmam. Ki öyle de hissetmeliyim. Ama hissetmiyorum. Hatta, bana söylediklerini ciddi ciddi düşünüyorum.

Cash geri adım atması gerektiği anı bilecek kadar akıllı biri. Ve o an aynen bunu yapıyor.

"Bunu bir düşün. Hafta sonu daha ayrıntılı konuşabiliriz. Bu esnada," kulağıma eğilerek fısıldıyor. "Dilim içindeyken nasıl hissedeceğini bir düşün." Kulak mememi dişleriyle hafifçe ısıtıyor ve hamlesini karnımda hissediyorum. "Ben de senin tadını düşünüyor olacağım."

Ve sonra, lanet olasıca, arkasını dönüp beni arabamın yanında öylece bırakarak uzaklaşıyor.

ON SEKİZ Nash

Marissa'dan kasıtlı olarak uzak durdum ki Olivia'yı görmek zorunda kalmayayım. Sadece bütün planlarımı alt üst edebileceği için değil, beraberimde getireceğim bütün belayı hak etmeyecek kadar iyi bir kız olduğu için. Ona babamdan bahsettiğimde çok etkilenmiş gibi görünmedi ama bu buzdağının sadece görünen kısmı. Tamam, belki daha büyüğü ama yine de hayatımdaki karmaşanın küçücük bir parçası.

Ama her zamanki gibi Marissa yine talepkar ve emredici havasına bürünüyor ve işte buradayım ve kahve içiyorum. Saatime bakıyorum. Gerçekten Olivia'yı görmeme ihtimalimin gerçekleşmesini umuyorum. Marissa'nın onunla ilgili Pazartesi ve Çarşambaları erken saatte dersi olduğunu söylediğini hatırlıyorum. O kalkmadan gitmiş olmalıyım. Onu görmek, ondan uzak kalmamı zorlaştırmaktan başka bir işe yaramayacak. Bir erkek teslim olmadan önce sadece bir yere kadar direnebilir, şartlar ne olursa olsun.

"Eğer önemli olmasaydı, benden gitmemi istemezdi eminim," diyor Marissa. Eminim can kulağıyla dinlemem gereken bir şeyden bahsediyor, kuzenini düşünürken görmezden geleceğim bir konudan değil.

"Özür dilerim, nereye?"

Dudaklarımı şaklatıyor. "Senin sorunun ne? Senden gelmeni istedim ki gitmeden önce beraber biraz zaman geçirebilelim. sen kahvene dalıp gitmişken tek taraflı konuşayım diye değil."

İçimi çekiyorum. "Üzgünüm bebeğim. Aklımda sürekli Carl'ın bana verdiği şu dava var." Kupamı yere bırakıp ellerine uzanıyorum. Buz kesmiş ellerine.

Lanet olsun, ne kadar da karakterine uygun eller...

Gülümseyerek, "Tekrar söyle, tamamen seninim," diyorum.

"Babam şu hesaplara bakmamız için kıdemli iki personeliyle beraber Grand Cayman'a gitmemi istiyor. Bir sonraki aşamada projenin tamamında çalışmama izin verecek diye umut ediyorum."

Heyecanını anlıyorum. Elde ettiği fırsata imreniyorum. Benden üç yaş büyük, yani mezun olmuş durumda ve artık tam bir avukat, halbuki benim stajımın bitmesine daha birkaç ay var.

"Bu harika. Seninle gurur duyuyorum. Seni özleyeceğim tabii ki, ama ne zaman gidiyorsun?"

"Yarın." Hala suratını asmaya devam ediyor.

"Peki ne kadarlığına?"

"En az iki hafta. Daha da uzun sürebilir."

"O halde bu bize geri döndüğünde kutlamak için iyi bir sebep olacak. Hem seni özlemiş olacağım, hem de harika haberlerle geleceksin. Bundan eminim." Uzanıp onu kendime doğru çekiyorum ve hemen kucağıma oturuyor. İnce kollarını omzuma doluyor. Sabah sabah hızlı bir sevişme için tek yapmam gerekenin onu kuca-

ğınarak yatak odasına taşımak olduğunu bilmeme rağmen yapmıyorum. O kadar duyarsız ve kalpsiz değilim çünkü kucağımda oturduğu ve beni öptüğü şu anda bile, birkaç oda yanımızda uyuyan yeşil gözlü, kuzguni siyah saçları olan enfes vücudu aklımdan çıkartamıyorum. Ve bu hiç hoş değil.

Marissa geriye çekilerek kaşlarını çatıyor. "Hala aklın dağınık galiba."

"İyiym. Gerçekten. Sadece artık gitmem gerekiyor. Yaklaşık bir saat önce bazı evrakları teslim etmiş olmam gerekiyordu."

Gülümsüyor. "Yani sabahını benimle geçirmek uğruna işi astığını mı söylüyorsun?"

"Evet. Aynen bunu söylüyorum."

Gözlerine o malum bakış yerleşiyor ve vücudunu benimkine sürtmeye başlıyor. Mecburen küçük göğüslerini avuçluyorum ve sertleşmiş uçlarını baş parmağımla sıkıştırıyorum. Göz kapakları hafifçe kapanıyor ve bunun nereye gittiğini gayet iyi biliyorum.

Tam o esnada bir boğaz temizleme sesi duyuluyor. Marissa'yla başımızı kaldırdığımızda, kapıda uykulu ve dehşete düşmüş Olivia'yı görüyoruz.

Marissa tokat gibi bir sesle, "Ne?" diyor. "Kahveni al ve git. Meşgulüz burada."

Bana dönüp kaldığımız yerden devam etmek istiyor ama ona engel oluyorum. "Gerçekten gitmem gerekiyor." Başka bir şey söylemesine fırsat vermeksizin onu kucağımdan indiriyor ve ayağa kalkıyorum. Gözümün ucuyla Olivia'nın bana baktığını görebiliyorum. Göz

temasının her türlüünden kaçıyorum. Ama kalbime fırlattığı hançerleri hissedebiliyorum. Ve penisime. Mutfağın zeminine zehir ve nefret kismaya hazır olduğundan eminim. Ama bilmediği şey, onun benden nefret edebileceğinin en az on katı kendimden nefret ediyor oluşum; az önce olanlardan dolayı, daha doğrusu olmak üzere olanlardan...

"Ama bekle. Senden Pazartesi günü arabamı işyerinden almanı rica edecektim. Anahtarlarımı bırakırım sana.

Aceleyle, "Peki," diyerek elini tutup mutfaktan çıkartıyorum.

Eğer Olivia kendimi suçlu hissetmemi istediye, görevinde başarılı oldu.

Marissa'nın dudaklarına çok kısa bir öpücük konularak, "Seni sonra ararım," diyorum. "Belki bu akşam beraber yemek yeriz." Oradan bir an önce çıkabilmek için her şeyi söyleyebileceğimi düşünüyorum.

"Gelemem! Geceyi annemle geçireceğim ve sabah da babamla beraber havaalanına gideceğiz. Bir saniye bekle. Anahtarlarımı getireyim. Gelip beni alması için limuzini ayarlarım."

Beni kapıda bekler halde bırakarak telaşla uzaklaşıyor. Olivia'nın uzak duracağını umuyorum ama tabii ki durmuyor.

Kapının eşiginde dikildiğini görüyorum. Aldığım tüm aksi kararlara rağmen, başımı çevirip ona bakıyorum. Gözlerinde hayal kırıklığı ve utanç var evet, ama aynı zamanda aramızdaki her neyse onun ışığı da parlı-

yor. Birbirimizden etkilendiğimizi inkar etmenin hiçbir anlamı yok. Hem de çok ama çok etkilendiğimizi.

Marissa'nın sesini duyuyorum. Birileriyle telefonda konuşuyor, ben de Olivia'ya doğru yaklaşıyorum.

Ne söyleyeceğimi bilmiyorum gerçekten, bu yüzden orada öylece onu seyrediyorum. Sabahın bu saatinde bile nefes kesici bir güzelliği var.

Ne yaptığının farkına bile varmaksızın, parmak uçlarımı yumuşacık yanağına dokunduruyorum. Gözlerini kapatıyor, o an tek istediğim, o güzel gözleri öpmek.

MARissa'nın yaklaşan sesini duyuyorum. "Beklettiğim için özür dilerim." Kapıya doğru yürüyerek beni bıraktığı noktaya dönüyorum. Olivia'ya bir bakış fırlatıyorum. Yüzünde tam bir duygu karmaşası var ve hiçbirini tanımlayamıyorum bu duyguların. Tabii ki benim hissettiklerimle aynı değillerse.

ON DOKUZ

Olivia

Belki adet öncesi sendromu yaşıyorumdur. Belki çok kısa sürede çok büyük değişiklikler geçirmemin bir sonucudur. Gerçekten hiçbir fikrim yok ama birdenbire, hayatımın bir tren kazasına uğramış gibi paramparça olduğunu hissediyorum.

Ve çarpmanın büyük kısmı, iki erkeğin etrafında oluyor. Tamamen farklı sebeplerle beni parçalara ayıran iki erkek. İstedğim iki erkek. Sahip olamayacağım iki erkek. Düşünmekten kendimi alıkoyamadığım iki erkek.

Cash'i tamamen fiziksel bir seviyede de olsa felaket bir biçimde istiyorum, ki çok tatlı ve etkileyici olması, tehlikenin seviyesini artırıyor. Ama Nash'i de fena istiyorum, gerçi tamamen farklı bir biçimde. Fiziksel bir etkileşim var onunla da, orası kesin. O da içimdeki alevi canlandırıyor. Ve hayatımda istediğim, ihtiyaç duyduğum erkek tipi.

Bugün katıldığım üç dersin toplamında tek bir kelimenin bile aklıma girdiğini sanmıyorum. Allahtan dersler istatistik, sosyoloji ve vücut mekaniği - yani çoğu lisedeki beden eğitimi dersindeki gibi ıvr zıvr konular.

Eve geri döndüğümde bitkin bir haldeyim. Fiziksel olmasından ziyade zihinsel olarak ama sonuçta hisset-

tirdiği şey aynı her ikisinin de. Evin sessizliğinde, iki hafta boyunca burasının tamamen bana ait olduğunu düşünerek – her ne kadar Marissa bu bilgiyi benimle paylaşma zahmetine katlanmadıysa da kendi kendime öğrenmişim – kanepeye uzanarak şekerleme yapmaya karar veriyorum.

Dört buçukta uyandığımda, bitkinliğimde hiçbir olumlu değişiklik yok. Ölü gibiyim. Genel anlamda hala berbat bir durumda olduğum için, telefonuma uzanıp Shawna'yı arıyorum. Annesiyle beraber dışarıda düğünü için çiçek seçtiğini bildiren mesaj servisiyle karşılaşıyorum.

Sahip olduğum diğer tek yakın dostum, Tad's'de yıllardır beraber çalıştığım barmaid Ginger. Şükürler olsun ki onu evde buluyorum.

Bir süre havadan sudan konuştuktan sonra, kendine özgü açık sözlü tarzıyla konuya giriyor. "Peki, dökül bakalım. Yolunda gitmeyen bir şeyler var."

"Yoo, her şey yolunda."

"Çok kötü bir yalancısın ve yalan söylemeye çalıştığında senden nefret ediyorum."

Kıkırdıyorum. "Hayır etmiyorsun."

Bir anlığına duraksıyor. "Tamam, etmiyorum. Ama gönlümü almanın tek yolu, kıcına batan şeyin ne olduğunu söylemen."

Ginger'ın kelimelerle de kendine özgü bir ilişkisi var.

İçimi çekiyorum. "Sanırım evimi, arkadaşlarımı öz-lüyorum... ve... bilemiyorum. Hayat bu aralar çok... karmaşık."

"Hummm. Kulağa penis problemi gibi geliyor."

"Ah, Tanrı Aşkına Ginger! Penis problemi falan değil. Herşeyin seksle ilgili olduğunu düşünüyorsun!"

"İyi de öyle değil mi?"

Bir kahkaha atıyorum. "Hayır, değil."

"Yani bütün bunların bir erkekle hiçbir ilgisi yok mu?"

Duraksıyorum.

"Ahaa! Biliyordum! Penis problemi."

"Yani o açıdan bakarsan, problemimin bir penisi var, evet. Aslında iki tane var."

"Yok artık, Yüce Meryem! İki penisi olan biriyle mi konuşuyorsun?"

"Ginger, hayır! İki farklı erkekle ilgili bu!"

"Yaaa," sesinde büyük bir hayal kırıklığı var. "Lanet olsun. Bu çok havalı olurdu."

"Nasıl yani?"

"Bilmem. Her delik için bir tane?"

"Sen hastasın, bunu biliyorsun değil mi?"

"Evet, oldukça."

Tekrar kahkaha atıyorum. "En azından bunu itiraf etmekten korkmuyorsun."

"Kızım, ben buyum! Olmadığım bir şeymişim gibi davranmak için çok yaşıyorum. Çok fazla enerji istiyor. Orgazm taklidi yapmak gibi. Eğer en iyi performansını göstermeyeceksen, hiç zahmet etme daha iyi. Orgazm olabileceğim yıllarım sayılı. Ve ben de elde edebileceğim keyfin her bir damlasının sefasını sürmeye kararlıyım. *Damla derken*, anlamışsındır neyi kast ettiğimi."

Gözlerimi deviriyorum. Ah, Ginger ahh...

Vahşice ve uygunsuz şeylerden birkaç dakika daha konuştuktan sonra, Ginger akşam gelip birkaç kadeh içmeye gitmek için beni alacağına söz veriyor ki bu sözleri bana cankurtaran simidi gibi geliyor. Şehirde bildiği bir barda buluşmak üzere sözleşiyoruz ve telefonu kapatırken, daha şimdiden kendimi hafiflemiş hissettiğimi fark ediyorum.

Cep telefonum çaldığında ikinci içkimi bitirmek üzereyim. Ginger'ın numarasını gördüğümde içim kararıyor.

Girişe gerek duymaksızın, "Neredesin?" diye soruyorum.

"Bu akşam çıkamıyorum, tatlım. Tad'in yardıma ihtiyacı var. Norma hasta olduğunu söylemiş ve yardım etmem lazım. Yoldan geri döndüm ve oraya gidiyorum. Çok üzgünüm Liv. Bunu telafi edeceğim, söz veriyorum."

Dişlerimi sıkıyorum. "Sorun yok Ginger. Başka zaman yaparız."

"Bu arada, şu penis problemlerini çöz. Her kümesin bir penise ihtiyacı vardır ama sadece çok özel tavuklar birden fazla penisi aynı anda idare edebilir. İkisini de dene, birinde karar kıl ve yoluna onunla devam et. Aynı anda iki oyuncakla oynayacak kadar büyük değilsin. O erkek avcısı yaşlı kadınların alanına giriyor."

Alaycı bir tonda, "Bunu hatırlamaya çalışacağım," diyorum.

"Ve reddettiğini de benim yanıma gönder. Seninle ilgili her şeyi unutmasını sağlarım. En azından birkaç saatliğine." Sigara içtiği için sertleşmiş sesiyle kahkaha atıyor. Yakında görüşürüz tatlım. Öpücükler." Ve kapatıyor.

Telefonu bırakıp barda gözlerimi gezdiriyorum. Her ne kadar boş eve gidip sıkıntılarımı tekrar tekrar düşünmek istemesem de, burada tek başıma oturmayla da hiç istemiyorum. Depresif bir iç çekişle, boş bardağımın altına birkaç dolar sıkıştırıp ayağa kalkıyorum ve bir yandan da çantamda anahtarlarımı arıyorum.

İkisini de dene, birinde karar kıl ve yoluna onunla devam et...

Ginger'ın kelimeleri kafamda dönüp duruyor. Kulağa çok saçma geliyor. Ve kaltakça. Ama aynı zamanda...

Her ne kadar çok istesem de, Nash ile bir şeylerin olması imkansız. Marissa'yla çıkıyor. Yani demek istediğim, daha bu sabah gördüm onları beraber. Şu an bunu düşünmek bile kendimi hasta gibi hissettiriyor.

Ama sonra yüzümü okşayışı aklıma geliyor. Tıpkı aklımdan çıkmadığı gibi onun da aklında olup olmadığını merak ediyorum.

Ve diğer tarafta da Cash var. En azından onunla bir ilişki çok daha az karmaşık olur. Daha anlamsız, daha az gelecek vaad eden, ama en azından neyin ne olduğunu bilirim.

Arabaya binip motoru çalıştırdığımda kafamda delice düşünceler dolanmaya devam ediyor. Ya da motoru çalıştırmaya çalıştığımda mı demeliydim?

Şimdi ne var?

Işıklar zayıf bir şekilde titreşince elimle arabanın ön tarafına vuruyorum. "Hayır, hayır, hayır!"

İçerisinin lambasını açtığımda, ortalığı aydınlatmayacak kadar zayıf bir ışığın yayıldığını görüyorum. Bütün bunlar bozulmuş araba belirtileri ki hepsine gayet aşinayım.

Akü.

"Bok parçasısın işte, başka bir şey değilsin!" diye arabaya bağırırken, yanlışlıkla kornaya basıyorum ve yaralı bir ördek gibi çıkıyor kornanın sesi. "Sakın bana cevap verme! Hurdalık cennetine gönderilmene şu kardarcık kaldı!"

Sinirimin birazını olsun bağırarak attığım için rahatlıyorum, her ne kadar bu cansız bir makineye karşı yapılan bir bağırma olsa da. Hem de tamamen cansız.

Yine ne var?

Birilerinin beni gelip alması gerekiyor. Bu kadar basit bir şey için çekici çağırmaktan nefret ediyorum. Bir servete mal olur bu. Ve arkadaş çevrem de şu anda bulunduğum yer itibarıyla oldukça kısıtlı.

Şehirdeki iki yılını herifin tekinin poposundan ayrılmayıp geçirirsen ve son yılında da bir duvar süsü gibi yaşarsan, olacağı budur.

Gözlerimi kapatıp düşünmeye çalışıyorum. Her zamanki gibi, birbirinin aynısı iki çehre gözümün önünde canlanıyor.

Nash'in planları vardır büyük ihtimalle. Marissa'ya bakılırsa, inanılmaz derecede meşgul. Beni kurtarmak

için gelmesi düşüncesi ne kadar hoşuma gitse de, onu rahatsız etmekten ve sorun yaşayan leydi kartımı öne sürmekten nefret ederdim, eminim.

Sonra Cash'i düşünüyorum. Kendi işinin başında ve her gece zaten saatlerce ortadan kayboluyor. Ayrıca buradan birkaç blok ötede sadece. Mantıklı seçim o olmalı. Ama son konuşmamızı hatırlayınca, bu iyiliğinin karşılığında geri ödemeyi nasıl yapmamı isteyeceğini düşündüğümde midem kasılıyor.

Bu olasılık beni heyecanlandırmıyor değil doğrusu.

Ginger'in sesini aklımdan çıkartmaya çalışıp cep telefonuma uzanıyorum ve Cash'in numarasını bulup arıyorum. İkinci çalışında cevap veriyor.

"Cash, ben Olivia."

"Ne var ne yok?" diyor hemen. Duygusuz ses tonu beni şaşırtıyor. Ne beklediğimi bilmiyorum ama bu olmadığı kesin. Belki seksi ve puslu bir ses tonuyla onunla yatmam için beni ikna etmeye çalışacağını bekliyordum. Üzücü olansa, bunu yapmadığı için hayal kırıklığına uğramış olmam.

"Rahatsız mı ediyorum? Çünkü eğer öyleyse -"

"Rahatsız etmiyorsun. Ne var ne yok?" diye tekrarlıyor.

"Aslında, seni böyle bir şey için aramaktan nefret ediyorum, ama arabamın aküsü bitti ve burada kala kaldım. Gelip beni eve atabilir misin diye soracaktım. Birkaç blok uzaktayım sadece."

Duraksıyor. Diken üstünde olduğum için bu duraksama bana çok ama çok uzun geliyor. Bir an için telefonu kapatmayı düşünüyorum. Bu hareket ne kadar

çocuksu olurdu acaba? Evet, böylesi utanç verici bir hareketten sonra, Dual'den ayrılmam, tasımı tarağımı toplayıp okulu da bırakıp eve dönmem ve hissettiğim bütün aşağılanmayı büyük şehirde bırakmam gayet mantıklı bir hareket olurdu doğrusu. Kulağa ne kadar saçma gelse de, bazen bu seçenek çok çekici olabiliyor.

Ama kapatmıyorum. Sadece bekliyorum. Yüzüm utançla alev alev yanarken.

"Nerede olduğunu söyle."

Ona adresi veriyorum.

"On beş dakika bekletsem sorun olur mu? Ayrılmadan önce yapmam gereken bir şey var ama biter bitmez geleceğim."

"Tabii. Beklerim, hiç sorun değil. Sen işini hallet."

"Beklerken içeri girip bir içki daha söyleyebilir misin? Dışarıda arabanda yalnız oturuyor olmaktan hoşlanmıyorum da. Yalnızsın, değil mi?"

"Evet, yalnızım ama iyiyim ben. Sadece -"

"Olivia, bundan gerçekten hoşlanmıyorum. İçeri dönemez misin? Bana bir iyilik yaptığını farz et."

Bu şekilde söylediğinde... "Tamam. İçeri geçiyorum. Geldiğin zaman ararsın beni."

"Birazdan görüşürüz," diyerek kapatıyor.

Telefonumu çantama tıkip arabanın iç aynasını açıyorum ve makyajımı kontrol ediyorum. Önemsememem gerektiğini biliyorum ama yine de Ginger'la buluşmak için süslendiğimden dolayı mutluyum. Gül rengi rujumu tazeledikten sonra parmaklarımı saçlarımdan geçirip omzu düşük kırmızı bluzumu düzeltiyorum.

İçeri girip bir bira söylüyorum. Pahalı değil, o yüzden Cash geldiğinde masada bıraktığım için üzülme-yeceğim. Ayrıca bunu yudumlamak başımı da döndür-meyecek.

Yirmi dakika geçiyor ve telefonumu altıncı kez kontrol ediyorum. Kapı açılıp da Cash içeri girmeden hemen önce, bu akşam herkes beni yarı yolda mı bira-kacak diye düşünmeden edemiyorum.

Gözlerimiz buluştuğunda ağzım tamamen kuruyor. Yüzünde alaycı bir gülümseme var. Uzun bacakları ara-mızdaki mesafeyi bu kadar kısa sürede kat etmeseydi keşke diye geçiriyorum içimden. Bütün bir gün boyunca hareket etmesini izleyebilirim. Siyah botları, siyah kotu ve yine siyah tişörtüyle iş kıyafetlerine bürünmüş bu hali çok etkileyici ve vücudu mükemmel görünüyor. Ve o gözleri. *O gözlere lanet olsun!* Yakışıklı yüzünde koyu renkli bir göletin yüzeyindeki damlalar gibi parlıyorlar.

Yanıma geldiğinde, iç çamaşırlarımı değiştirme ih-tiyacı içindeyim.

Sandalyeden kalkmak üzere hamle yapıyorum ama beni durduruyor. "Biranı bitir," diyerek barmene işaret ediyor. "Jack. Sek olsun."

Barmen içkiyi doldurduğunda bardağından bir yu-dum alıyor ve bana dönüyor. "Eee, neden burada, tek başına içiyorsun bu gece?"

Gergin bir biçimde bira şişesinin üzerindeki etike-tin kenarına tırnağımı taktırarak soymaya başlıyorum. "Biriyle buluşacaktım ama son anda iptal etmesi gerek-ti. Tabii ki ben buraya geldikten sonra." Ses tonumdan acılık akıyor.

"O herifin kıcını tekmelememi ister misin?" diye soruyor. Kafamı kaldırdığımda, bardağının üzerinden sırtıttığını görüyorum.

"Hayır. Kız arkadaşım senin kıcını tekmelediğinde utanabilirsin."

"Ahhhh, sevgilin olan kız arkadaşın mı?"

Gözleri parlıyor. Benimle dalga geçiyor. Ve görünüşe göre çok keyif alıyor bundan. Aradığım zaman vereceğini düşündüğüm tepkiye benzer bir tavrı var. Hatta bu kadarı beklediğimden bile fazla. Bu oyuncu yaklaşımı çok... beklenmedik ve... zararsız.

Seni etkilemesine izin verme.

Ama sonra Ginger'ın sözleri aklıma geliyor tekrar. Ve biraz daha cesurlaşıyorum.

"Hayır, kızlara ilgi duymuyorum. Hatta... erkeklere fazla ilgi duyduğum bile söylenebilir."

Kafamdaki *vamp* kadın imajının *adi* kadınla özdeşleşip özdeşleşmediğini merak ediyorum bunları söylerken.

Artık çok geç.

"Dün gece öyle olduğun hissine kapıldım ben de."

Kaşlarının tekini kaldırarak gülümsemesini sürdürüyor.

Lanet olsun. Çok ama çok seksi!

"Bu ne anlama geliyor?"

"Tarif etmesi biraz zor," diyerek sesini alçaltıyor ve öne doğru eğiliyor. "Ama istersen sana göstermekten zevk duyarım."

Gözlerinde meydan okuma var. Ama bana teklif ettiği şey için hazır olup olmadığını henüz bilmiyorum. Kalbimi işe karıştırmadan onunla olabilir miyim?

Boğazımı temizleyerek bira şişeme bakıyorum. Kendimi koruma içgüdüsüyle geri adım atıyorum yani.

Çok zeki, hemen modumun değiştiğini fark ediyor.

Gayet sıradan bir tavırla, "Eee," diyor. "Bana Olivia hakkındaki her şeyi anlat o halde."

Omzum silkiyorum. "Anlatacak çok şey yok. Salt Springs'denim. Babamın koyun çiftliğinde büyüdüm ve üniversitede son yılımdayım."

"Vay canına, iki cümleye indirgenmiş bir hayat. Etkilendim mi, hayal kırıklığına mı uğradım emin değilim. Aralarda partiler, erkek arkadaşlar yok mu? Veya..."

Gülümsüyorum. "Evet, ikisinden de biraz var. Vahşi bir çocuk değildim ama çok kolay olduğum da söylene-
mez. Ortalama biriydim sanırım."

Yavaşça, "Seninle ilgili hiçbir şey ortalama olamaz," diyor.

Gözlerim gözlerine kenetleniyor. Gülümsemiyor ve şaka yapıyorsa da benzemiyor ki bu da kızarmama yol açıyor.

"Teşekkür ederim."

Havadaki elektriklenme elle tutulur hale gelinceye dek birbirimize bakmaya devam ediyoruz. O an gözlerimi kaçırıyorum.

"Eee, bransın ne?"

"Muhasebe."

"Muhasebe mi? Muhasebe saçlarını topuz yapan ve ortopedik ayakkabılarla dolu bir ayakkabılığı olan evde kalmış kız kurularına göre bir bölümdür. Sen neden onu seçtin ki?"

Bakış açısından dolayı bir kahkaha atıyorum. "Rakamlarla aram iyidir. Artı muhasebe diplomamla babama işinde yardım edebileceğim. Mantıklı bir seçim yani."

"O halde bunu baban için yapıyorsun?"

"Kısmen."

Başıyla yavaşça onaylıyor. Yüzündeki ifade bana inanmadığını gösteriyor ama yorum yapmıyor. Konuyu değiştirmekle yetiniyor.

"Peki ya annen?"

"Bizi terk etti. Uzun süre önce."

Gözlerini kısarak bana bakmaya devam ediyor ama yine yorum yapmıyor. Anlayışı kuvvetli biri.

"Peki ya şu kötü-çocuk olan erkek arkadaş?"

"Kötü çocuk?"

"Evet. Şu artık görmezden geldiğin tür."

"Yaa, tamam," diyerek gülüyorum. Kısa ve acı bir kahkahayla. "Hımmm, odun biçme makinesine düştü desem?" diye sorarken, bu konudan bahsetmek istemediğimi anlamasını umuyorum.

Bardağını dudaklarına götürürken bir an için ciddi olup olmadığını düşünürcesine duraksıyor, sonra gülümseyerek viskisinden bir yudum alıyor.

"Zavallı çocuk. Peki ondan önceki?"

"Köpekbalığı yedi desem?"

“Peki ondan önceki?”

“Gezici bir sirk tarafından kaçırılmış olsa?”

Kıkırdıyor. “Vay canına. Hayatın ibret verici bir öykü gibi.”

“Gelecekteki adaylara uyarı niyetine.”

Göz kırparak, “Ben yine de şansımı denemek istiyorum,” diyor.

Bu sözler üzerine midem kasılıyor ve kalbim takla atıyor.

Konuyu değiştir! Konuyu değiştir!

“Eee, senin aileden ne haber?”

Şakalaşan havası anında değişiyor. “Seninki gibi nazik kulakların duymaması gerekecek kadar uzun ve korkunç bir hikaye.”

“Yaa, öyle mi? Yani sen istediğin gibi soru sorabileceksin ama karşılığında alacağım cevap bu mu?”

Yarı şaka yarı ciddi söylüyorum bunu. Hazır cesaretimi toplamışken onun da sorularımın bir kısmına cevap vermesini istiyorum.

Çok hafifçe gülümseyerek, “Benim şüpheli ve sorgulanması gereken bağlantılarım botlarının içinde titremene sebep olabilir,” diye şakalaşıyor.

Ayaklarıma bakıyorum. “Bot giymiyorum.”

Avcuyla bacağımı okşayarak, “Bunu görebiliyorum,” diyor. “Külötlü çorap da yok.”

Boğazımda nefes almamı imkansız kılan bir baloncuk oluşuyor. Bacaklarımdan iç çamaşıırıma doğru bir titreme oluşuyor.

Gözlerinde oynayan ışıltılarla bana bakıyor. Ne istediğini biliyorum. Ve benim de istediğimi bildiğini biliyorum. Gözlerinden okunabiliyor. İnkâr etmeye çalışmamın hiçbir anlamı yok. Ama bununla ilgili ne yapacağım bilmiyorum.

Tereddüt içinde bacaklarımı bara doğru çevirerek elinden kaçırıyorum. Gülümsüyor. Bilmiş bir şekilde. Ama ısrar etmiyor.

Şimdilik.

İçkisini tek yudumda bitirerek bana dönüyor. Biramı elimle itiyorum.

“Hazır mısın?” diye soruyor.

Soruya yüklediği anlama bak!

Başım la onaylıyorum. Neyi onayladığımdan emin değilim ama vücudumdaki her bir sinir, beklenti içinde ayağa kalkıyor.

Şeytani bir gülümseme ve başının hafif bir hareketiyle, “Hadi,” diyor. “Seni kurtaralım buradan.”

Gülümsememe engel olamıyorum.

YİRMİ

Cash

Bardan ayrılırken ellerimi Olivia'dan uzak tutamıyorum. Yani tam anlamıyla tutamıyorum. Önümde yürümeye başladığında, avcumu sırtına yerleştiriyorum. Temas edişimizle kaslarının istemsizce seyirdiğini hissediyorum. Kendini geri çeker gibi değil. Gayriihtiyari bir kasılma sadece. Sanki küçük bir elektrik dalgasıyla vücuduna şok göndermişim gibi. Sanki benim hissettiğim şeylerin aynısını hissediyor gibi. Ve sahip olduğum bütün paramın üzerine bahse girebilirim ki hissediyor.

Bu cinsel farkındalık. Bu etkilenme. Ve beklenti. Seçimini yaptı. Bana söylemesine gerek yok veya kendine bile itiraf etmek zorunda değil ama seçimini çoktan yaptı. Bunu hissedebiliyorum.

Arabasına doğru yürüyoruz. Motosikletim arabanın önünde duruyor. Yakınlaştığımızda duraksıyor.

Kocaman açılmış gözleriyle bana bakıp motorumu işaret ediyor. "Bunu mu kullanıyorsun?"

"Evet," diyorum ve sırtarak ekliyorum. "Ama şaşır-mış olamazsın, değil mi? Ne de olsa kötü çocuklar böyle yaşamaz mı? Motosiklet kullanır ve kalp kırarlar."

Gülüştü zayıf. "Sanırım haklısın."

Arabasının kilidini açıp içeri giriyor ve kaputu kaldırıyor.

Öyle konuşmamalıydım.

Akü kablolarını çıkartıp motorumunkini onun arabasının aküsüne bağlıyorum.

"Bu arabayı çalıştırmak için yeterli olacak mı?"

"Olmalı. Bir dene bakalım."

Olivia'nın arabaya girip motoru çalıştırmayı denemesini izliyorum. Alet çalışmıyor, aksine klik diye bir ses çıkartarak tekrar susuyor.

Başını iki yana sallayarak arabadan iniyor. "Çalışmıyor."

"Gerçekten mi?" diyerek dalga geçiyorum.

Başını yana doğru hafifçe eğerek bana pis bir bakış fırlatıyor.

Lanet olsun, tapılası bir güzelliği var!

Sorun alternatörde gibi görünüyor, aküde değil. O yüzden çalışmıyor."

Arabanın kapısını çarpıyor. "Tanrım! Bu pahalı bir şey, değil mi?" diye mırıldanıyor.

"Ucuz değil. Ama bir tanıdığım var," diyorum gangsterler gibi sesimi kalınlaştırarak.

Başını kaldırıp sırtıyor. "Sen ve şu şüpheli bağlantıların yani, öyle mi? Hazır konu açılmışken bana sağlam bir çift bot da alır mısın?"

Ruhsuz bir sesle, "Büyük ihtimalle," diyorum.

Kaşlarının çatılmasıyla alnının kırıştığını görüyorum. Şaka yapıp yapmadığını bilmiyor.

"Eşyalarını al. Seni eve bırakayım. Yarın elemanımı gönderip arabayı aldırırım, kalanını da yarın hallederiz." Eliyle arabanın kapısını tıkırdatırken kararsız görünüyor. "Burada kalmasının sorun yaratacağını sanmıyorum. Birileri çalmaya falan kalkmaz."

Burnundan nefes veriyor. Sonra da çıkarttığı sestem dolay ı utanmış gibi görünüyör. " yle bir şey olsa rahatlardım herhalde."

"Tanıdığım biri var..." diye söze başlıyorum ama kahkahası beni susturuyor.

Bu sese bayılıyorum. Onu gıdıklama hissi uyandırıyor bende. Yatakta.  ıplakken. Ve üzerimde uzanmışken.

Daha fazla tartışmaksızın arabasını kilitliyor ve motosikletimin yanına geliyor. Omuzlarını silkerek, "Eee, şimdi ne yapıyoruz?" diye soruyor.

"Daha önce hiç motosiklete binmedin mi?"

Hayır."

"Ne tür bir kötü- ocuk kız arkadaşısın sen?" diye dalga geçiyorum.

"Berbat bir kız arkadaş olduğum ortada."

Motora atlayıp kaskıma uzanıyorum. "Yoo, henüz doğru kötü-çocukla karşılaşmamışsın sadece."

Yanakları kızarıyor hafifçe. Onu öpmek istiyorum. Tekrar. Ve  peceğim. Ama şimdi değil.

Kaskı ona uzatıp, "Bunu başına geçir ve atla arkama," diyorum. Uysal bir şekilde dediğimi yapıyor ve bir bacağına diğer tarafa atıp motora biniyor. Uzun ve çıplak bacaklarını kalçama sardığında arkama dönüp yüzüne bakıyorum. Kaskın açık duran koruma camından görünen gözleri parlıyor. "Kollarını belime sar ve sıkı tutun."

Gözlerini benden ayırmaksızın yakınlaşarak kollarını karnıma doluyor. Sırtıma yaslanmış göğüslerini hissettiğimde pantolonumun içinde bir kıpırtı oluyor.

Önüme dönüyor ve motoru çalıştırıyorum. Kontrolümü sağlayana kadar birkaç saniye bekliyorum. Şortu olmaksızın bacakları vücuduma dolanmış bir halde kucağında oturduğu hayalini gözümün önünden silmek çok zor. Ona hayatının yolculuğunu yaşattırdım, orası kesin.

Bir homurtuyla motora gaz veriyorum. Cadde boyunca atılmış bir kurşun gibi ilerlemeye başlıyoruz.

Motorumun yarattığı adrenalini seviyorum. Her zaman sevdim. Bu duygunun, Olivia'nın arkamda oturuşunu yenmesi için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyorum fakat şu an hissettiklerimle tek yarışabilecek şeyin, onunla bir yatak odasında bir hafta boyunca kilitli kalmaktan başka bir şey olamayacağına karar veriyorum. Ve off, ne hafta olurdu ama.

Evine gelmemiz uzun sürmüyor. Tatlı bir eziyet gibi her şey. Bir açıdan yolun çok daha uzun sürmesini isterdim. Ama diğer yandan, kısa sürmesinden dolayı memnunum. Arkamda oturup vücudunu vücuduma ne kadar uzun süre bastırırsa, kendimi kontrol edebilmem de o kadar zorlaşır. Özellikle de artık beni istediğini biliyorken.

Ve kendini bana teslim etmeye bu kadar yakınken.

Kaldırımın kenarında durduğumda, inmeden önce bir an için tereddüt ediyor. Yanıma gelerek çıkarttığı kaskı uzatıyor. Kaskı kolumun altına sıkıştırarak konuşmasını bekliyorum. Sanki söylemek istediği bir şey varmış gibi duruyor.

"Nerede oturduğumu nasıl bildin?"

Endişeli değil sesi. Sadece meraklı.

"Çalışanlar için doldurulan formlar. Hatırladın mı?"

Başıyla onaylayarak, "Yaa," diye mırıldanıyor. Bekliyor. Ve sanırım ne için beklediğini biliyorum. "Eee, içeri gelmek ister misin?"

"Geri dösem iyi olacak, ama yine de teşekkürler."

Hayal kırıklığını saklamak konusunda iyi. Ama o kadar da iyi değil.

"Tamam, peki o halde, gelip yardım ettiğin için gerçekten müteşekkirim. Ve tabii eve bıraktığın için de."

"Hiç sorun değil."

"O zaman, sanırım yarın konuşuruz, değil mi?"

"Evet. Seni ararım."

Tekrar yavaşça başını sallıyor. Bekler gibi bir tavırla.

"Peki, iyi geceler," diyor.

Onun tereddüt edişini ve kendinden emin olmayan hallerini seyretmeye bayılıyorum. Ve ne hissettiğini ikimiz de bilmemize rağmen inkar etme çabalarını. Onunla oynamak çok eğlenceli olacak. Ateşli, tatlı, seksi ve lezzetli bir eğlence hem de.

Uzanıp saçlarını yanağından çekiyorum. "Tatlı rüyalar Olivia."

Gülümseyişimi saklamak için kaskımı takıyorum. Benim için yalvarmaya hazır olmasını istiyorum.

YİRMİ BİR

Olivia

Ona teklifte bulunmak gibi aptalca bir şey yapmadan önce Cash'ten uzaklaşıyorum.

Senin sorunun ne?

Birkaç adım daha atmadan önce arabamı hatırlıyorum. Gitmeden önce Cash'in dikkatini çekmek için geri dönüyorum. Çantamdan anahtarlarımı çıkarıyorum ve ona doğru uzatıyorum. Kaşlarını çattığını kaskının altından görebiliyorum.

"İçeri girmek için anahtarların sana lazım değil mi?"

"Yedek anahtarım var." diye açıklıyorum.

Başını sallıyor ve anahtarları alarak cebine koyuyor.

Hafifçe gülümseyip hızlıca uzaklaşıyorum. Hala kaldırımın kenarında olduğunu bilmeme rağmen bakmak için arkamı dönmüyorum. Çalıştırdığı motorunun boğuk sesli gürültüsünü duyabiliyorum. Ama bundan da fazlası, bakışlarını üzerimde hissediyorum. Bakışları yerine elleri olmasını tercih ederdim. Ve ağzının.

Küçük, kapalı sundurmadaki çiçek saksısının altından yedek anahtarı alırken gözlerimi kapatıyorum. Anahtarı kilide takarken gözlerimi açtığımda motorunun kaldırımın kenarından uzaklaşmasını duyuyorum. Sanırım anahtarlarım olmadan içeri girebileceğimden emin olmak istiyordu.

Ah, Tanrım! Bana bu tatlı ve düşünceli tarafını gösterme! Bunun karşısında hiç şansım olmayacak.

İçeri girdikten sonra kapıya yaslanıyorum ve Cash'in motosikletinin son gürültüsü kaybolana kadar gözlerim kapalı olarak orada bekliyorum.

Bacaklarım ve kalçam motorun titreşimlerinden dolayı karıncalanıyor. Vücudumun kalanı ise Cash'e sarılmaktan dolayı karıncalanıyor. Karıncalanıyor veya ağrıyor. Ya da ikisi birden.

Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde -hem cinsel olarak hem de hormonlarımı kontrol etmekteki beceriksizliğimden dolayı- ışıkları açıyorum ve kapıdan uzaklaşıyorum. Gördüğüm ilk şey oturma odasındaki kahve masasının üzerinde duran vazodaki çiçekler oluyor. Oldukça sessiz olan odanın içinde parlak bir renk cümbüşü oluşturuyorlar. Zambak demetine doğru yürüyorum ve birini koklamak için eğiliyorum. Harika kokuyor ama bir şey dudağımın kenarına değiyor. Çiçeklerin kimden olduğunu belirten kart.

Küçük ve kare şeklindeki karta uzanıyorum. Marissa'nın notunu okuyacağım için kendimi kötü hissediyorum ama sonuçta çiçekleri böylece ortada bırakan o. Ya da kartı çiçeklerin içinden almayan.

Kartı zarfından çıkarıp kendime daha çok işkence ederek kendimi cezalandırıyorum. Çiçeklerin Nash'den olduğuna eminim. Ve kartın beni muhtemelen çok yüksek bir binadan atlamama neden olacak tatlı bir aşk notu içerdiğine de eminim ama bu beni durdurmuyor. Çok meraklıyım, o yüzden her halükarda notu okuyacağım.

Ve bir sürprizle karşılaşıyorum.

Olivia, eğer bir şeye ihtiyacın olursa beni ara. Her zaman yakınlarda olacağım. N.

Küçük bir heyecan dalgası omurgamdan aşağı yayılıyor. Marissa'nın anahtarlarını içeri girmek için kullanıp bunları benim için bırakmış olmalı. Çiçekleri bırakırken hemen gidip gitmediğini ya da birkaç dakika evde kalıp kalmadığını merak ediyorum. Ya da etrafta dolaşıp dolaşmadığını. Yatak odama girip girmediğini.

Nash'in böyle bir şey yapacağını sanmıyorum ve onun böyle bir şey yapabilecek olabilme ihtimali beni ürkütmeli. Ama öyle olmuyor. Odama girip etrafa bakınmış olma olasılığı bile beni heyecanlandırıyor. Zaten onun tehlikeli kardeşi yüzünden heyecanlıyım.

Gitgide vibratör zamanı gelmiş gibi hissediyorum, yatmak için hazırlanıyorum. Dişlerimi sertçe fırçalamam ve yüzümü yıkamam bu hissi geçirmiyor. Bu iki kardeşin düşüncesi kafamda birbirini kovalıyor, sözleri, gözleri ve dokunuşlarıyla benimle alay ediyorlar. Yatağa uzandığımda rüyamda ne göreceğimle ilgili hiç şüphem kalmıyor. Ya da rüyamın kiminle ilgili olacağı.

Evin kapısının kapanma sesi beni uyandırıyor. Daha yeni uykuya daldığım için uyanık olup olmadığımı anlamak birkaç saniyemi alıyor.

Garip bir şekilde yatak odamın kapısında beliren uzun, belirsiz gölgeyi gördüğümde korkmuyorum. Kim olduğunu anında anlıyorum. Bu şekli ve her yere kayarmış gibi ilerleyen kişiyi tanıyorum.

Cash.

Ya da Nash.

Konuşmaya çalışıyorum ama kelimeler o yatağıma doğru yürürken dudağımda soluveriyor. Yatak ucunda duruyor. Odanın bu derece karanlık olmasını hep seviyordum -ta ki bu ana kadar. şimdi onu daha iyi görebilmek için her şeyimi verirdim, gelenin hangi kardeş olduğunu anlayabilmek için.

Eğiliyor ve örtüyü üzerimden çekiyor. Bir titreme kollarımda ve bacaklarımda yayılıyor, bir kısmı sıcaklığın değişmesinden, bir kısmı ise yatağımın ayak ucunda duran erkekten dolayı.

Hiçbir şey söylemiyor. Ben de konuşmuyorum. İçgüdüsel bir şekilde kelimelerin anın mükemmelliğini bozacağını biliyorum. Ve bu, şu an yapmak isteyeceğim son şey.

Çok hassas hareketlerle öne doğru uzanıyor ve uzun parmaklarını ayak bileklerime sarıyor. Yavaşça beni kendisine doğru çekiyor, yatağın ucuna doğru. Nefessiz kalıyorum. Ve heyecanlanıyorum. Ve hala hiçbir şey söylemiyorum.

Parmakları tutuşunu gevşetiyor ama elleri beni terk etmiyor. Hayır, bunun yerine avuçlarını baldırlarımdan dizlerime doğru kaydırıyor ve orada duruyor.  ne doğru eğildiğini görebiliyorum ve sonra dudaklarını sol kaamda hissediyorum. Kızgın, dağlayıcı bir demir gibiler. Dili tenimin tadını hissetmek için hafifçe hareket ediyor ve bu içime bir sıcaklık dolduruyor.

"Bunu sana yapmayı düşünmeden duramıyorum," diye fısıldıyor, sesi o kadar kısık ki onu zar zor duyabili-

yorum. "Eğer bunu yapmamı istemiyorsan bana dur de. Eğer beni istemiyorsan."

Konuşurken bile elleri kalçamın kenarında dolaşıyor, iç çamaşırımın altına doğru kayıyor. Bekliyor. Belki de ona gitmesini söylememi bekliyordur. Belki yapmak üzere olduğu şeyi tekrar düşünüyordur. Neden durduğu ile ilgili hiçbir fikrim yok çünkü yatağında kimin olduğunu bilmiyorum. Ve şu anda bu umurumda bile değil. Hem Cash'i hem de Nash'i istiyorum. İkisi de kendisine özgü tehlikeleriyle geliyorlar. Belki de kiminle birlikte olacağımı bilmemek iyi bir şeydir.

Bu gece bunu umursamıyorum. Düşünmüyorum. Sadece istiyorum.

Elinin hareket ettiğini hissediyorum ve parmakları iç çamaşırımın lastikli kenarını tutuyor. Bir saniye için duraklıyor. Tekrar ne düşündüğünü ve onun devam etmesi için ne yapabileceğimi düşünüyorum. Yanıtım kalçamı kaldırmak oluyor. İç çamaşırımı bacaklarıma doğru kaydırırken nefesinin dişlerinden çıkarken oluşturduğu sesi duyuyorum. Sanırım beklediği yanıt buydu.

Ellerini tekrar hissettiğimde göğsüm heyecanla doluyor, elleri kasıklarımın içine doğru kayıp bacaklarımı birbirinden ayırıyor. Bir dizini yatağa bacaklarımın arasına koyuyor ve eğilip dudaklarını karnıma bastırıyor.

"Düşünebildiğim tek şey tadının nasıl olacağı," diye mırıldanıyor, dili göbek deliğime değdiğinde kaslarım beklentiyle kasılıyor. "Ve nasıl hissedeceğin." Elinin bacaklarımın arasını avuçladığını hissediyorum. Bacaklarımı daha fazla açıyorum. Bir parmağını içime

kaydırdığında saf bir mutlulukla ödüllendiriliyorum. İnliyor. "Aman Tanrım, çok ıslaksın." Bir parmağını daha içime itiyor. "Bunun hepsi benim için," diye fısıldıyor. ben kalçamı kaldırıp onu karşılarken, parmaklarını içimde ileri geri hareket ettiriyor.

Dudakları karnımdan aşağı doğru ilerliyor ve omuzlarımın bacaklarımın arasında durduğunu hissediyorum. Sıcak dilinin ilk darbesini hissetmeden hemen önce sıcak nefesi beni gıdıklıyor. Sırtım yatakta geriliyor. "Mmm, hayal ettiğimden bile daha tatlı," diye inliyor, parmakları hala içimde hareket ediyor.

Dudakları ve diliyle orgazmın içimde yükseldiğini hissederken yalıyor ve emiyor. Kalçalarım ona doğru hareket ediyor, parmakları daha sert ve daha hızlı bir şekilde içimde hareket ediyor.

Parmaklarımı saçlarına geçiriyorum, dünya sarsılırken onu benimle tutuyorum. Işık ve sıcaklık gözlerimin arasında patlıyor ve inliyorum. Beni sabit tutmak için ellerinin kalçamın etrafını tuttuğunu hissediyorum ve o sıcak, ıslak dilini içime gömerken ve yalarken beni bitiriyor.

Geceliğimi çıkarmak için üzerime doğru çıktığını hissederken nabzım bütün vücudumda zonkluyor. Elleri göğüslerimi avuçlayıp göğüs uçlarımin sert noktalarıyla muzipçe oynarken vücudum ellerinin altında gevşiyor.

Bir göğsümü ağzına alıyor, dişleriyle nazikçe ısırtıyor, vücudumda dolaşan zevk dalgalarını yoğunlaştırıyor. Ellerimi omuzlarına koyuyorum ve sadece yumuşak tenini hissediyorum. Üzerinde tişört yok.

Başını diğer göğsüme götürürken parmaklarımı saçlarının arasından geçiriyorum. Diğer göğsümle de aynı şekilde muzipçe oynuyor.

Tekrar hareket ediyor ve dudaklarını dudaklarımın üzerine getiriyor.

Dili ağzımın içine kayıyor. Dudaklarımı yavaşça dilinin etrafında kapatıyorum ve nazıkçe emiyorum. Dudaklarımı araladığımda boğuk fısıltısını duyuyorum. "Tadının ne kadar güzel olduğunu gördün mü?" Yüzünü avuçluyorum ve ağzının kenarındaki ıslaklığı çenesine kadar yalıyorum. Yüksek sesle inliyor, vücudunu vücuduma bastırıyor. "İşte bu, bebeğim. Bunu sevdim, değil mi?"

Pantolonunu bacaklarından aşağı itmeye çalışırken fermuarını açtığını duyuyorum. Ona yardım etmek için topuklarımı kullanıyorum, çıplak tenini kasıklarında hissediyorum.

Kalçasını hareket ettiriyor ve onun sertliğini kıvrımlarımın arasında hissediyorum. İleri geri kayarak ufak hareketler yapıyor, vücuduyla beni okşuyor. "Şunu bil ki" diyor nefes nefese, "Ben temizim. Temiz olduğumu ve doğum kontrol hapi kullandığımı söyle." diye yalvarıyor.

"Evet," diyorum nefessiz kalmış bir şekilde, geldiğinden beri konuştuğum tek kelime bu.

Dirsekleriyle kendisini dengeleyerek üzerimde duruyor. Onun beni, benim onu gördüğümünden daha net bir şekilde göremediğini bildiğim halde yüzüme baktığını hissedebiliyorum. Konuştuğunda sesinde gülümsemenin izleri var. "Harika!"

Ve sonra içime kayıyor.

Tümüyle içime girmeyip içimden çıktığında ağlayacakmışım gibi hissediyorum. Kayıptan dolayı ağlamak istiyorum. Ama bunun için zamanım yok. Tekrar içime giriyor, bu sefer daha derine, içimden çıkmadan önce büyüklüğüne alışmam için zaman tanıyor. Benimle alay etmeye devam ediyor, her seferinde beni biraz daha dolduruyor, beni tam doruğa yaklaşıyor, ta ki ben çılgık atmaya hazır olana kadar.

“Söyle,” diye fısıldıyor, içime hızlıca girip çıkıp, kısa darbelerle benimle alay ederken. Uzanıp parmaklarımı saçlarına geçiriyorum ve ağzını dudaklarıma doğru çekiyorum. Onunla anlaşmak, ona arzumun her bir damlasını göstermek için dudaklarımı ve dilimi kullanıyorum. Alt dudağını dişlerimle ısırıp içime tümüyle girmesini umut ederek kalçamı kaldırıyorum. Ama o yine sadece bir parçasını bana verecek şekilde geri çekiliyor. “Söyle,” diye emrediyor.

İstekle tutuşuyorum, bacaklarımla kalçasını sıkıştırıp vücudumla ona yalvarırken başka bir orgazmın tehdidi ile vücudum kasılıyor. Yine de karşı koyuyor, geri çekilmeden önce birkaç santimden fazlasının içime girmesine izin vermiyor. “Söyle” diye tekrarlıyor üçüncü defa.

Boynundan kulağına kadar dilimi gezdiriyorum ve duymak istediği kelimeyi kesik nefeslerimin arasında zorlukla söylüyorum.

“Lütfen.”

Başını eğince dudakları dudaklarımı kaplıyor ve vücudunu vücudumun derinlerine iterek nefesimi keşiyor. Şiddetle hareket ederken sertliğinin her bir parçasını bana veriyor, beni gitgide zorlayarak doruğa yaklaşıyor.

Dudakları yüzümde ve göğüslerimin arasında doluyor. Dudaklarını göğüs uçlarıma doğru götürdüğünde nabzımın göğüs uçlarımda attığını hissediyorum. Sırtımı geriyorum, göğsümü ona doğru bastırıp sıcak ağzını ve ıslak dilini hissetmek için yalvarıyorum. “Benim için gel” diyor yavaşça göğsümün ucunu ağzına alıp diliyle dokunurken. İsteğini iyice belirtmek için kalçasını benim kalçama doğru bastırıyor ve göğsümün ucunu ısıyor. “Benim için gel, bebeğim,” diye inliyor tekrardan.

İhtiyacım olan bütün motivasyon bu. Onun etrafında kasılarak, kalçalarını benimkine bastırarak, beni o muhteşem zevk dalgasına sürüklediği an ikinci defa zevkin doruklarına ulaşıyorum.

İçime daha sert bir şekilde girerken nefessiz kalıyorum. Vücudumun onun vücudunu yakalayıp boşalttığını hissediyorum. Nefesiyle birlikte hızı da artıyor ve aniden kaskatı kesiliyor. “Olivia,” diye inliyor güçlükle derinlerime sıcaklık ve arzu gönderirken.

Hareketleri yavaşlıyor ama içimde kalmaya devam ediyor. Mükemmel birkaç dakika boyunca böylece kalıyoruz.

İkimizde verecek hiçbir şeyi kalmadığında üzerime düşüyor ve birbirine geçmiş ve gevşemiş uzuv-

larımızla güçlükle nefes alarak uzanıyoruz. Ağırlığını kollarıyla dengeleyerek yüzünü boynumun kıvrımına yashıyor ve kulağımın kenarına yumuşak ve ıslak bir öpücük konduruyor. Hiçbir şey söylemiyor ama sıcak ve kesik kesik soluk alıp verışı her şeyi anlatıyor.

Kalbim duygularla dolup taşıyor, kafamda sorular dönüyor ve vücudum titriyor. Düşünecek ya da endişelenecek çok fazla şey var ama yine de her şey çok... önemsiz görünüyor. İçimdeki karmaşa büyüyor. Bin yıl bile düşünsem böyle uyuyabileceğimi tahmin etmezdim. Ama uyuyorum.

Gözlerimi açtığımda gün daha yeni doğuyor. Sıcak öpücükler ve mükemmel bir seks aklıma ilk gelen düşünceler. Boş odama bakıyorum. Yaramaz geceyarısı ziyaretçilerine dair hiçbir ipucu yok. Aslında hareket ettiğimde bacaklarımın arasındaki hassaslığı hissetmesem, bütün her şeyi hayal ettiğime inanabilirdim.

Gülümsüyorum. Güzel bir hassaslık bu, devasa bir enstrümanın orada dolaştığını hatırlatan bir hassaslık.

Yüce Tanrım, enstrüman mı dedin?

Kırdıyorum. Mutluyum. Çok mutlu. En azından şu an için.

Yorgun olmalıyım ama değilim. Gençleşmiş gibi hissediyorum ve günle yüzleşmeye hazırım.

"Belki de Ginger haklıdır. Belki de seks gerçekten benim için iyidir." Sessizlik içinde mırıldanıyorum. Duvarlar sesi yutuyor ve evin bana kaldığını hatırlatıyor. Marissa önümüzdeki iki hafta olmayacak. Sadece bu bile kutlama yapmak için yeterli bir sebep. Onun

düşüncesi aklıma Nash'i getiriyor. Ya beni dün gece ziyaret eden o ise? Karanlığın içinde üzerimdeki harika göğüste dövme olup olmadığını görme şansım olmamıştı. Nasıl bileceğim?

Bir an için parmak uçlarımdaki pürüzsüz, gergin cildin hissi, kaslı uzun kolları ve geniş omuzları ve bacaklarımin arasındaki ince belini düşünerek anıların içinde kayboluyorum. Düşüncesi bile beni ıslak ve istekli hissettirmeye yetiyor.

Örtülerden kurtularak duşa doğru ilerliyorum. Vücudumu ovalarken hangi kardeşin bana bu inanılmaz geceyi verdiği ile ilgili ipuçlarını arıyorum kafamda. İkisinin de kendimi böyle hissettirme konusunda inanılmaz derecede yetenekli olduğunu ve birini diğerinden ayıracak hiçbir şeyin olmadığını düşünüyorum. Özellikle çok fazla konuşma olmadığı için.

Bu fikre gülümsüyorum.

Çok fazla söze gerek duyulmadı.

Eve giriş bir sorun değil. Cash'te benim anahtarlarım var, Nash'te de Marissa'nın anahtarları. Çekim bir sorun değil. İki kardeş de yoğun bir fiziksel çekimim olduğundan bahsetti. İstek, bir ayırım yapılabilecek tek alan olabilir. Cash benimle fiziksel ilişki istediğini açıkça belirtti. Ama Nash ise başkasının sevgilisi ve doğru şeyi yapmaya çalışıyor. Fakat hatırladım da çatıda bizi durduran Nash değildi. Eğer ben onu durdurmasam Nash'in muhtemelen Marissa ile birlikte oturduğu bankta seks yapmayacak mıydık?

Düşündükçe olay daha da karmaşılaşıyor ve kendi kendime daha fazla soru ve sorun üretiyorum. O yüz-

den bunu kafamdan çıkarıyorum. Sonuçta Cash'i gördüğümde birlikte olup olmadığımızı anlayabilirim.

Kesin bir şekilde.

Giyindikten sonra kahve yapmak için mutfığa doğru ilerliyorum. Çalan telefonumun yatak odamdan gelen sesiyle şaşırıyorum. Koşarak telefonu almaya gidiyorum.

Parlak ekranda Nash'in ismini gördüğümde midemde kelebekler uçuşuyor. Bu erken saatteki aramanın anlamı ne olabilir? Bir süre önce benimle birlikte olduğu mu? Ya da gece burada olmadığı anlamına gelen iyi bir uyku çekmiş olduğu mu?

Aramaya cevap vermek için parmağımı ekranda kaydırıyorum.

"Merhaba?"

Bir duraklama oluyor.

"Seni uyandırdım mı?"

"Hayır, aslına bakarsan kahve yapıyordum."

"Ah, güzel. Seni rahatsız etmek istemezdim. Telefonunun kapalı olacağını ve sesli mesajın beni karışılacağını düşünmüştüm. Sadece senin için bıraktığım çiçekleri aldığından emin olmak istedim."

Heyecanım sönüyor. Bu dün gece diliyle çıplak vücudumu keşfetmiş birisinin söyleyeceği bir şey gibi durmuyor.

"Evet, dün gece geldiğimde gördüm çiçekleri."

"Harika. Marissa'nın yokluğunda bir şeye ihtiyacın olursa beni arayabileceğini bilmeni istedim sadece."

"Hmm, arayacağım. Ah, teşekkürler."

“Kahvene geri dönmene izin vereyim o zaman. İşe gitmem gerekiyor. Erken toplantılar.”

“Tamam. Çiçekler için teşekkür ederim, Nash.”

“Benim için bir zevkti, Olivia.”

Sesinde bir gülümseme hissediyorum. Yoksa yanı-
lıyor muyum?

Ürperti, telefonu kapattıktan uzun bir süre sonra kolumda kalıyor. Onun ismimi söylemesi bana geçen geceyi hatırlatıyor, boşalırken inleyerek söylediği ismi-
mi.

Kesinlikle Nash'e ait değildi o ses. Kardeşine aitti.

Gelenin Cash olduğunu anladığımda tam ola-
rak şaşırmıyorum. Bütün olanlar onun karakterine,
Nash'inkine olduğundan daha fazla uyuyor. Sadece
kötü bir çocuk davet edilmemiş bir şekilde bir kızın evi-
ne gelir ve onu kızın kendi odasında baştan çıkartır.

Ve sadece kötü bir çocuk bunun benim için sorun
olmayacağını düşünürdü. Bu beni gülümsetiyor.

Cesur. Ona bu konuda hakkını vermeliyim.

Ayrıca haklıydı da. Benim için sorun değildi. Hatta
iki defa olması hiç sorun değildi. Ve eğer gerizekalı gibi
uyuyakalmasaydım muhtemelen üçüncü ve dördüncü
sefer de benim için sorun olmazdı. Uzun zaman oldu
ve harika bir seksin ne kadar muhteşem bir rahatlatıcı
etkiye sahip olduğunu unutmuştum.

Telefonum tekrar çaldığında yemek masasında
oturmuş dersimden önce bir şeyler okuyordum. Bu se-
fer ekrandaki Cash'in ismi ama tepkim aynı. Midemde
heyecandan dolayı kelebekler uçuşuyor.

"Alo?"

"Günaydın, güzellik. Uyanık mısın?"

"Evet," diyorum, sesimden sırtıttığım belli oluyor."

"Araban arkadaşımın dükkanında. Sorun kesinlikle alternatör."

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum, telefon heyecanım işe yaramaz bir arabaya sahip olmanın gerçekliklerine dönüşüyor. "Bunun bana kaç patlayacağı ile ilgili bir fikrin var mı?"

"Senin için mi? Bedava. Bana bir iyilik borçlu zaten."

"Bunu yapmana izin veremem, Cash."

"Sanırım beni durduracaksın?" diyor alay ederek.

"Ciddiyim. Bu çok fazla. Böyle bir hediyeyi kabul edemem."

"Edebilirsin ve edeceksin. Ayrıca bunu hediye olarak düşünme. Bana geri ödeyeceksin."

Gülümsemem geri dönüyor. Aklında ne olduğunu duymak için sabırsızlanıyorum.

"Öyle mi?"

"Evet. Eğer yapabilirsen önümüzdeki hafta fazladan bir vardiya başlatabilirsin."

Hayal kırıklığı geri dönüyor. Bu beklediğim yarısı kadar bile seksi değil. Geçen geceden sonra çeşitli yollar ve pozisyonlarla ona ödeme yapacağımdan mutlu olacağımı biliyor. Tabi eğer geçen geceki ziyaretçim o değilse durum değişir.

Ne çeşit bir kaltak dün gece yattığı adamı bilmez?

Gözlerimi deviriyorum.

Ve kim kaltak kelimesini kullanır?

Sadece bir isim aklıma geliyor. Tracey, annem. Bu onun kelimesi. Başımı sallayarak önemli şeylere geri dönüyorum. Kimin dün gecenin bir kısmında yumurtalıklarımı gıdıklayarak geçirdiği gibi.

Bununla ilgili düşündükçe iki adamın da bu sabah suçluyu tayin etmem için yeterince tutkun olmadığı düşüncesi beni rahatsız ediyor. Bu daha ne kadar berbat olabilir?

Aman Tanrım! Cazibemi mi kaybettim? Aniden yataкта berbat olmaya mı başladım?

Cash'in boğazını temizlemesiyle hala cevap vermediğimi hatırlıyorum.

"Ah, geri ödemek için yapabileceğim her şeyi yaparım ama hangi gece olduğuna da bağlı. Dışarda olabilirim--"

"Çok geç saatte olmayacak. Bakmanı istediğim bir muhasebe projesi bu. Sadece saçını topuz yapıp ortopedik ayakkabılar giymemeni istiyorum."

Onun canlandırdığı muhasebeci hayaline gülüyorum. "Peki. Sanırım sayısal sihrimi alanımın araçları olmadan da kullanabilirim."

"Eminim yapabilirsin." diyor dalgınca. "Ayrıca sanırım okula gitmek için bir araca ihtiyacın olacak, haksız mıyım?"

"Hmm, evet." Bunu hiç düşünmemiştim bile. Bu adamlar gerçekten kafamı karıştırıyor. "Sanırım ihtiyacım olacak."

"10 dakika sonra seni almak için orada olacağım."

Beynim sonunda çalışmaya başlıyor ve mantıklı bir insan olarak düşünmeye başlıyorum. Eğer Cash beni okula götürürse eve dönmek için taksiden başka bir seçeneğim olmayacak ki bu da arabamı alana kadar işe gidip gelmem için gerekecek taksi paralarıyla birlikte çok pahalıya patlayacak.

"Aslına bakarsan bugün okulu asabilirim. Artık zor dersleri almıyorum zaten. Böylece sana daha fazla yük olmam."

"Bana yük olmuyorsun. Sorun değil."

"Gerçekten seni rahatsız etmek istemem. Gerçekten. Bu gece görüşürüz."

"Giyin. Hazır ol. 10 dakika sonra orada olacağım."

Bunu dedikten sonra telefonu kapatıyor ve bana pek seçim hakkı bırakmıyor. Neredeyse tam olarak on dakika sonra Cash'in motorunun derin homurtusunu duyuyorum. Midemde sanki birisi vücuduma fiziksel bir şekilde heyecan üflemiş gibi bir şey hissediyorum. Onunla aramdaki mesafeyi korumaya çalışabilirim ama Cash ile gittikçe yakınlaştığımı hissediyorum.

Ve daha da kötüsü, bunun durmasını istediğimi sanmıyorum. Kapiya gelmesini beklemiyorum. Bunun yerine kapiyı dikkatlice kilitleyerek onu karşılamak için dışarı çıkıyorum.

Cash parlak siyah ve krom motorunun üzerinde oturuyor. Kot pantolonu -normalde giydiğinden açık bir mavi- kalçalarını sıkıca sarıyor ve düz beyaz tişörtü göğüs kısmına tam oturuyor.

Koyu sarı saçları darmadağınık, her zamanki gibi ve parmaklarımı içinden geçiresim geliyor. Ama beni esas etkileyen kısmı yüzü.

Şu ana kadar gördüğüm bütün erkeklerden daha yakışıklı ve gözlerinde bir farklılık var. Gülümsemesi bugün aramızdaki havayı ısıtıp alev almasını sağlıyor gibi.

Ve riski biliyor olsam da alevlere balıklama dalmak istiyorum.

YİRMİ İKİ

Cash

Olivia'nın yüzündeki ifade bana sanki yemekmişim gibi hissettiriyor. Ve eğer öyle olsaydım kesinlikle mutlu bir yemek olurdum. Hala sabırsız olmama rağmen rahatım. Önünde sonunda evet diyeceğini tahmin etmiştim. Aramızda olan şeye çok uzun süre karşı koyamayacağını biliyordum. Aramızdaki çekim çok güçlü.

Ve baştan çıkarıcı.

"Bana öyle bakıyorsun ki sanki motora bindiğimde bana büyük bir sürpriz yapacaksın." diyorum ona. "Büyük bir sürpriz mi?" diye soruyor, ağzının kenarında yaramaz bir gülümsemeyle. "Yaa, daha çok Tic Tac (bir kelime oyunu Ç.N.) gibi bir şey mi demek istedin?"

Onun espri anlayışını seviyorum. Kendisi gibi biraz utangaç ve en beklenmedik zamanlarda ortaya çıkıyor.

Gülümseyip elimi ona doğru uzatıyorum. "O zaman buraya gel ve nefesini tazelememe izin ver."

Gülüyor. Ve her zaman olduğu gibi onu tekrar güldürecek bir şeyler yapmak istiyorum. Çok fazla düşünüyor ve çok fazla endişeleniyor. Niye olduğunu bilmiyorum ama anlamsız şeyler yüzünden olduğunu görebiliyorum. Bu onun ruh halini neşelendirme isteği uyandırıyor bende ve ona verebileceğim kadar kaygısız geçireceği zamanı vermeyi.

Kaygısız ve zevkli.

Boğazımdan kopacak bir inlemeyi son anda durduruyorum.

Elini uzatıyor ve arkama otururken elimi tutuyor. Arkama dönmeden ona kaskı uzatıyorum. Yan aynadan kaskı takmasını izliyorum. Onu kaskı takmış bir şekilde görmek anlaşılmaz bir şekilde seksi. Muhtemelen kaskın onu siyah, dar bir deri içinde düşlememi sağlaması, motorumun üzerinde arkamda oturması, ellerinin kalçalarımın kalçalarımda olması esas sebepler arasında...

Dişlerimi sıkıyorum. Ona ve harika vücuduna lanet olsun! Geriye uzanıyorum ve dizlerini parmaklarımla kavrayıp onu öne çekiyorum. Bacaklarının kalçalarıma sıkıca sarılması ve göğsünün sırtıma yapışmasından fazlasını hissediyorum.

Şimdi onun da bana karşı benim ona olduğum kadar ilgi duyduğunu bilerek memnun oluyorum ama sonra Olivia bahisleri arttırıyor. Kollarını belimin etrafına sarıyor ve ellerinin tehlikeli bir şekilde midemden aşağıya sallanmasına izin veriyor. Elleri kemerimin hemen üzerinde. Eğer dikkatli olmazsa sertliğimi hissedeceği yerin hemen üstünde. Gaza basmadan önce derin bir nefes alıyorum ve kaldırımın kenarından hızlanarak uzaklaşıyorum.

Onu okula yeterince hızlı götüremiyorum.

Kampüse yaklaşınca gitmesi gereken yeri tarif etmek için hangi yola gireceğimi ve nerelerden dönmemi eliyle işaret ediyor. Oraya vardığımızda motoru kaldırımın kenarına çekip durduruyorum, Olivia inerken motor sabit dursun diye ayağımı yere basıyorum. Kaskı

çıkarmak için tam karşımda duruyor. Kaskı çıkardığında koyu renk saçlarını serbest bırakmak için başını sallıyor. Bir şampuan reklamındaki kadının yaptığı bir hareket gibi görünüyor. Ne kadar seksi görüldüğü ile ilgili hiçbir fikrinin olmadığına bahse girebilirim. Ama öyle. Lanet olsun, hiç farkına varacak mı acaba!

Kaskı bana uzatıyor, gözleri üzerimde kilitli. Ben kaskı almayınca gözlerini kaska indirip sorar bir şekilde bana bakıyor. Ayağa kalkıyorum, hala motorun üzerindeyim, kaskı almak yerine elimi saçlarının arasında gezdirip dudaklarını dudaklarıma çekiyorum.

Şaşırmış olmasına rağmen geri çekilmiyor. Beni içinden geldiği gibi öpüyor. Sanki daha fazlasını istiyormuş gibi. Yapması gereken tek şey kelimeyi söylemek ve böylece onu direkt eve götürebilirim ve bütün günü yataкта geçirebiliriz. Ama geri çekilip büyük gözlerine baktığımda bunun için hala biraz zaman gerektiğini anlıyorum. Bunu yapmaya yakın ama tam olarak hazır değil.

Ama bekleyebilirim. Beklemek zorundayım.

“Ne zaman eve gideceksin?”

Beni derin zümrüt yeşili gözleriyle izlerken hiçbir şey söylemiyor. Dudakları kırmızı ve şişkin, kesik kesik nefes aldığı için de hafifçe aralık.

Gülümsüyorum. Ah evet, çok beklemek zorunda kalmayacağım.

“Hazır olduğunda gelip seni almam için beni ara.” diyorum ve kaskı takmadan dudaklarına ufak bir öpücük bırakıyorum. Sersemlemiş görünüyor, bu da beni gülümsetiyor.

“Merak etme. Bugün evet demek zorunda değilsin. Bekleyeceğim. Buna değeceksin.”

Kaskın korumasını yüzüme indirmeden sırtıyorum ve ona göz kırpıyorum. “Ve ben de buna değeceğim.”

Caddede motorumla ilerliyorum. Yan aynadan baktığımda onu bıraktığım yerde bana bakarak durduğunu görüyorum.

YİRMİ ÜÇ

Olivia

Sonunda anlıyorum. Aklımda olan kişi Cash. Fiziksel olarak bütün derslerime giriyor olabilirim ama dersleri takip edemiyorum. Öğrendiğim tek şey öpücüklerinin hayatımı mahveden bir cehennem fırtınası gibi olduğu.

Hala dün gece odamda kimin olduğunu bilmiyorum ama gelen kişinin Cash olmasını ummaya başlıyorum, Nash değil. Evet, Nash bir erkekte istediğim her şeye sahip, annemin kafama sokmaya çalıştığı her şeye. Cehennemin yedi katından bile daha sıcak olduğunu ve muhtemelen beni öptüğünde bütün şüphelerimden kurtulacağımı unutmamak lazım.

Ama Cash'le karşılaştırıncaya... artık daha soyut kalıyor gözümde. Bunun sebebinin benim seksî kötü çocuklara olan zaafım mı yoksa Cash'in benim onu düşündüğümde daha fazlası olduğunu öğrenmem mi olup olmadığını bilmiyorum. Her iki şekilde de, Cash'i düşünüyorum. Tenimin içinde. Ve ona daha fazla karşı koyabileceğimden emin değilim.

Beni yanlış anlamayın. Cash hala tehlikeli biri ve muhtemelen kalbimi kıracak. Ve ben yapabildiğim sürece ona bağlı kalacağım. Ama aramızda oluşan bir şey var ve bunun birbirimizi terletene kadar kaybolmaya-acağımı hem kalbimde hem de ruhumda hissediyorum.

Eğlenceli bir şekilde.

Ama bu ilişki benim gözyaşlarımla bitecek, onun gidişini izlerken.

En azından bu seferlik, bu karar verebileceğim bir seçim. Benim kararım. Bunun kesin olarak ne zaman olacağını bileceğim. Canımın yanmasını engelleyemeyebilirim ama bu seçimi yapacak kontrol bende.

Ve önünde sonunda Cash'i seçeceğim. Savaşmayı denesem bile bu kaçınılmaz bir durum. Keşke biraz, çok az Nash gibi olabilseydi...

Telefonumun kulak tırmalayan sesi beni düşüncelerimden koparıyor. Telefonu sessize almayı unuttum. Sıçrayıp profesör tarafından azarlanmadan önce çantamın içinden telefonu bulmaya çalışıyorum.

Yan taraftaki tuşa basıp telefonu sessize alıyorum ve telefonu tam çantaya bırakacakken Ginger'm ismini ekranda görüyorum. Bir iç çekmeyle kitabımı ve çantamı alıp kapıya doğru ilerliyorum. Zaten dersi yeterince böl-düm ve bir şey öğrendiğim de yok. Kalkıp gitmeme bir engel yok yani. Konuşma tuşuna bastığımda Ginger'ın yüksek, kızgın sesiyle ve bir dizi küfürle karşılaşıyorum. "Şeridinde kal seni yavşak, gerizaklı orosp--"

"Ginger?" diyerek bölüyorum konuşmasını.

Anında susuyor. "Ah, Liv. Selam tatlım. Telefonu açtığını fark etmemiştim."

"Neden fark edemediğini tahmin edebiliyorum," diyorum kuru kuru. "Naber?"

"Hmm, aslına bakarsan seni almaya geliyorum şu an."

“Beni mi? Neden?” Endişeyle ensemdeki tüyler diken diken oluyor. Eğer Ginger beni almaya geliyorsa kötü bir şey olmuş demektir.

“Çünkü araban yine bozuldu, değil mi?”

“Hmm, evet, ama bunu sen nereden öğrendin ki?”

“Son vardiyanın için birisinin seni taa Salt Springs’e getirmesi gerekmişti, unuttun mu?”

Nash. “Ah, doğru. Ama tamir ettirmiştim o zaman.”

“Lanet olsun,” diyor kızgınlıkla. “Ama bekle, daha şimdi arabanın bozuk olduğunu söyledin.”

“Biliyorum. Öyle zaten. Sadece farklı bir sebepten dolayı.”

“Liv, gerçekten, o işe yaramaz tenekeyi kullandıkça hayatın için endişeleniyorum. Hiçbir araba senin araban kadar sık bozulmamalı. Munchausen sendromu mu var sende?”

“Munchausen sendromu?”

“Evet, hani şu insanların dikkat çekmek için aile üyelerini zehirlemeleri gibi şeyler.”

“Ne olduğunu biliyorum. Sadece senin bilmene şaşırdım.”

Sesindeki kendinden gurur duyan gülümsemeyi duyabiliyorum. “Discovery Channel’da özel bir programda gördüm.”

“Discovery Channel izliyordun?”

“Evet.”

“Hmm, neden?”

“Uzaktan kumandayı kaybettim.”

“Uzaktan kumandayı kaybettin?”

"Evet. Söylediğim her şeyi tekrar etmeye devam edecek misin?"

"Eğer böyle komik ve inanılmayacak şeyler söylemeye devam edeceksen yanıtım evet, muhtemelen devam edeceğim."

"Komik olan ne söyledim?"

"Bende Munchausen sendromu olduğunu. Discovery Channel'dan bir şeyler öğrendiğini. Hatta Discovery Channel'ın ne olduğunu bildiğini. Ve kumandanı kaybettiğin için oturma odanda oturup Munchausen sendromu ile ilgili bir program izlediğini. Senin evin kadar küçük bir evde nasıl uzaktan kumandayı kaybettin?"

"Buzdolabındaymış. Görünüşe göre votkayı alırken uzaktan kumandayı orada bırakmışım."

"Çok mantıklı." diyorum alayla.

"Muhtemelen lanet olası şeyin pilleri bir daha hiç bitmeyecek." diyor kahkaha atarak.

"Ginger, sana bir soru sorabilir miyim?" diye soruyorum nazikçe.

"Tabi, tatlım. Sormak istediğin şey ne?"

"Neden beni almaya geliyorsun?"

Bazen Ginger'ı konuya bağlı tutmak için yönlendirme yapmak gerekiyor. Bazen Ginger'la birlikte olduğumda benim de aynı şeye ihtiyacım oluyor.

"Ah, kahretsin! Babanla ilgili. Düşüp bacağı kırmış. Sana söylememem için bana söz verdirdi, ama... beni bilirsin. Sana söyledim. Tabii ki de söylerim."

"Bacağı kırıldı? Ne zaman?"

“İki gün önce.”

“Ve ben bunu şimdi öğreniyorum?”

Sesimi kısık tutmak için dikkat etmem gerekiyor. Olaydan çok sonra haberimin olması beni çok rahatsız ediyor.

“Sana aslında hiç söylemeyecektim. Bana söz ver-
dirdi, biliyorsun. Dedğim gibi. Ama sonra Tad bana
babanı hastanede gördüğünden bahsetti, bazı kuzuların
doğumunu bekliyormuş ve ben de bunu senin bilmek
isteyeceğini düşündüm. Ne yapması gerektiğini bilen
birisinin birkaç gün için, bebekleri bulana kadar ya da
yapılması gereken şeyleri yapana kadar işlere bakması
gerekiyor.”

“Yani eğer doğacak kuzular olmasaydı kimse bana
söylemeyecekti?”

Kızgınlığım artıyor.

“Ah,” diyor Ginger sessizce, tehlikeli sulara yüzdü-
ğünü biliyor. “Senin şu aptal baban herkese söz verdir-
di. Eve gitmeni ya da zamanını onun için endişelenerek
geçirmeni istemedi.”

Şakaklarımı ellerimle sıkıştırıp lanet olası zonkla-
mayı durdurabilmeyi diliyorum. Dilimde bekleyen bir
dizi sert yorumu durdurmak için dilimi ısıtıyorum.

“Gelmene ne kadar var?”

“On dakika kadar.”

“Hala okuldayım. Beni buradan alman gerekecek.”

“Sorun değil. Sadece adresi ver.”

İç geçiriyorum. Yüksek sesle. Ginger’a bir adres
verip sonra da onun tam olarak doğru adrese gelmesi-

ni beklemek havaya bıçak atmak gibi bir şey. Tehlikeli ve aptalca ve sonunda birileri yaralanabilir. Yanlışlıkla bizi, şehrin güvenliği sorgulanabilecek yerlerine birden fazla defa götürmeyi başarmıştı, arabadan çıkmayı hayal bile edemeyeceğim yerlerde. Tabii eğer iki ninja ve bir sumo güreşçisi bana eşlik etmiyorsa.

Ama bu durumda başka ne gibi bir seçeneğim var ki? Cash ya da Nash'i rahatsız etmek istemem. Eğer Sihirli Vajina güçlerimi kullanabilsem bu büyük bir sorun olmazdı ama bunu kullanabilmek için erkeğin önce kadınla yatmış olması lazım. Ve dün gece hangi herkeğin benimle birlikte olduğunu bilmediğime göre Sihirli Vajina'yı kullanabileceğim birisi yok demektir.

Ginger'a öğrenci merkezinin adresini veriyorum. En azından onu beklerken bir şeyler içebilirim. Telefonu kapattığımda hafta sonu vardiyasında çalışamayacağımı söylemek için Cash'i arıyorum.

"Çok özür dilerim ama ailemle ilgili bir durum."

"Anladım. Gelip seni almamı ister misin?"

"Hayır, arkadaşım Ginger beni almaya geliyor şimdi."

Uzun bir duraklama oluyor. "Gitmen gereken her yere götürürdüm ben seni."

"Bunun için minnettarım sana ama beni aradığında zaten yoldaydı."

"Hmmm," diyor.

"Peki, çok teşekkür ederim... her şey için. Döndüğümde arabamla ilgili sorunla ilgileneyeceğim. Ve kendimi affettirebilmek için alabileceğim kadar ekstra vardiya alacağım."

Yeni işimi kaybedip eski işime dönme düşüncesinden bile nefret ediyorum ama babam...

"Merak etme. Bir şeyler buluruz. Geri döndüğünde işinden kovulmuş olmayacaksın, eğer bunu düşünüyorsan."

Rahatlayarak gözlerimi kapatıyorum. Kesinlikle onu düşünüyordum.

"Anlayışın için gerçekten minnettarım." diyorum sesime katabildiğim kadar samimiyet katarak.

"Eminim geri ödeyebileceğin bir yol düşünebilirim."

Bu yorumu oldukça uygunsuz ama tabii ki Cash'in sesindeki gülümsemeyi duyuyabiliyorum. Benimle alay ediyor.

"Eminim bulabilirsin. Soru şu: Kıyafetlerimi çıkarmanı içermeyen bir şeyler düşünebilir misin?"

Ateşle oynuyorum ve bunun farkındayım.

"Tabii ki! Etek giy böylece sadece bir şey çıkmak zorunda kalır. Diğer şeyleri... kaçırmaktan nefret ederdim sanırım."

Omurgamdan aşağı küçük bir titreme yayılıyor ve mideme şimşek gibi iniyor. Rahatsız olmuş bir şekilde gülüyorum. Onun gibi alaycı olamam.

Tam olarak bir kayıp vaka olduğumu biliyor olmalı. Gülüyor. "Yapman gereken şeyleri yap. Acele etme. Eğer bir şeye ihtiyacın olursa ara."

"Arayacağım. Teşekkür ederim Cash."

Telefonu kapattıktan sonra öğrenci merkezinin içindeki taco dükkanından bir içecek alıp Ginger'i bek-

lemek için dışarı çıkarak banklardan birine oturuyorum. Nash'i aramam gerekip gerekmediğini düşünüyorum. Hafta sonu şehirde olmadığımı söylemek için. Eve göz kulak olmak isteyebilir belki.

En azından kendime söylediğim şey bu. Kullandığım bahane.

"Nash, ben Olivia." diyorum telefonu açtığında.

Yumuşak gülümsemesini duyuyorum. "Kim olduğunu biliyorum, Olivia."

Yanaklarımın kızardığını hissediyorum. Beni şu an göremediği için mutluyum.

"Ah, doğru. Pardon." Gergin bir şekilde boğazımı temizlemiyorum. "Hafta sonu şehir dışında olacağım. Bilmeni istedim şey için... yani, eğer birisi bir şeye ihtiyac duyarsa diye..."

Aman Tanrım, daha bayık konuşmam mümkün mü acaba?

"Tamam. Haber verdiğin için teşekkürler. Baskıcı kardeşimden şimdiden kaçmaya mı başladın?"

Alay ettiğini biliyorum ama Cash'i böyle kötülemesinden hoşlanmıyorum.

"Cash baskıcı biri değil. Ayrıca hayır, öyle bir şey değil. Hafta sonu eve gitmem gerekiyor. Hepsi bu."

Neşeli ses tonu değişip yerini endişeye bırakıyor.

"Her şey yolunda mı?"

"Evet. Babam bacağını kırmış. Durumu iyi ama bazı kuzuların doğmasını bekliyor ve kırık bacağıyla onlarla ilgilenemez, o sebeple..."

“Bu senin tek başına yapabileceğin bir şey mi? Yardıma ihtiyacın var mı?”

“Yoo, ben çiftlikte büyüdüm, işleri kendi başıma yapabilene kadar babama yardım ettim. Yardıma ihtiyacım yok. Ama sorduğun için teşekkür ederim.”

Ne harika bir adam! Lanet olsun!

“Peki, eğer yardıma ihtiyacın olursa beni nerede bulacağını biliyorsun.”

“Teşekkür ederim ama senden asla böyle bir şey istemezdim.”

“Olivia, lütfen.” diye başlıyor. Adımı söyleme şekli midemin kasılmasına neden oluyor. Geçen gece söylediği gibi aynı. Öptüğüm dudaklar onun muydu? Hissettiğim onun dokunuşları mıydı? “İste. Eğer yardıma ihtiyacın olursa bunu bilmek istiyorum.”

“Tamam,” diyorum, şimdiden biraz nefesim kesilmiş gibi hissediyorum. Tartışamayacak kadar en azından. “Arayacağım.”

“Güzel. Sen dönene kadar eve göz kulak olurum. Gittiğinde beni ara.”

“Arayacağım. Teşekkürler, Nash.”

“Elbette.”

Ginger’i beklerken iki kardeş kafamda birbirini takip ediyor, daha önce de sık sık yaptıkları gibi. Konu onlar olunca işlerin ne zaman daha kolay hale geleceğini bilemiyorum. Ya da kolay hale gelip gelmeyeceğini.

Bir korna sesini ve birisinin tüm gücüyle adımı bağırdığını duyduğumda hala bunları düşünüyorum.

Bağırان kişi Ginger.

"Yok artık," diyorum onun arabasına doğru yürürken. Sürücü koltuğunda ayakta durup güneş penceresinden bana bakıyor. Onun yanına geldiğimde sanki akıl hastanesinden kaçmış bir hasta gibi gülümsüyor.

"İddiaya girerim ki kaybolacağımı düşündün, değil mi?"

Hiçbir şey demiyorum. Kesinlikle kaybolacağımı düşünmüştüm. Hatta bunun garantisini bile verebilirdim.

Tabii yanılmış olurdu. Bu benim yeni huyum -yanılmak. Belki de bir sürü şey hakkında yanılıyordum. Yanılmak istemekten mutluluk duyacağım şeyler hakkında belki. Tabii o kadar şanslı olabilseydim...

Ginger ilginç konuşmayı başlatmak için çok beklemiyor.

"Penis yarışmasını yaptın mı peki?"

"Ginger!"

"Olivia! Bana verecek haberlerin olsa iyi olur. Ve detaylar. Benim için uzun bir zaman geçti."

"Ya, tabii. Uzun zaman ne? Bir hafta mı?"

Bana korku dolu gözlerle bakıyor. "Yüce Tanrım, hayır! Sadece dört gün oldu. Ama ihtiyaçlarım var."

"Ginger, doğanın bir oyunu olduğuna bahse girerim."

"Oyunklara bayılırım, tatlım." diye ekliyor arsızca.

Gülüyorum. Bu tam da Ginger'ın yanıtı. Kim olduğunu ya da nelerden hoşlandığını saklamıyor. Her yönünü gururla sahipleniyor. Ve her özelliğini kusursuz bir şekilde taşıyor.

“Benim vücudumda sıkıntıdan ölürdün.”

“Hayır, şu genç şeyi ortaya çıkarır ve işleri biraz heyecanlandırır.”

Gözlerimi deviriyorum. “Eminim yapardın. Bütün Atlanta’yı becermemi sağlardın.”

“Kalpleri kırmak ve akılları uçurmak! Ya da bir şeyleri uçurmak,” diyor şeytani bir göz kırpmasıyla.

“Ah, Tanrım.” Başımı sallıyorum. Ginger kesinlikle ıslah olmaz. Ayrıca pratik olarak ona hakaret etmek mümkün değil. Açıkça görülüyor bu.

“Şimdi, konuyu değiştirmeyi bırak. Yaptın mı?”

Dudaklarıma yerleşen gülümsemeyi saklayamıyorum. Bunun için çok gözlemleyici. Hararetli bir şekilde beni işaret ediyor. “Yaptın! Yaptın! Nasıldı? Hangisi daha iyiydi? Ve diğeri ne zaman beni ziyaret edecek?”

“Hmmm, orada bir sorun var. Hangisiyle yattığımdan tam olarak emin değilim.”

Kocaman açılmış ve şaşırmış gözlerini üzerime diktiğinde korkuyla siniyorum. Ayrıca Ginger’in şaşırması neredeyse imkansızdır. Onu şaşırtmış olmam aslında iyi bir işaret olmayabilir.

“Bu nasıl mümkün olabilir?”

Olayı baştan anlatıyorum. Kısa ve ayrıntılardan uzak halini tabii ki. Bitirdiğimde gülmeye başlıyor. Sert bir şekilde.

“Peki şimdi ne yapman gerektiğini biliyorsun, değil mi?”

“Onlara sormayacağım, eğer önereceğin şey buysa.”

"Ah, tabii ki de hayır. Şimdi ikisiyle birlikte yatmak zorunda olduğunu söyleyecektim. Bu, o büyülü dile sahip olan kimse onu öğrenmeni sağlayacak." Ginger yaramaz bir şekilde gülümsüyor bana. "Ah, zavallı sen. Seksi ikizlerle olağanüstü bir seks yapmaya zorlanıyor. Ah, lütfen hayır! Başka her şey olsun ama bu olmasın!"

"Eğer durum sadece bu olsaydı sorun olmazdı ama biliyorsun ben yapamam...yapmam..."

Tırnak etlerimi yolmaya başlıyorum ama yine de gözümün ucundan Ginger'ın bana baktığını görebiliyorum.

"Bu o geri zekalı Gabe ile ilgili değil, değil mi?"

"Gabe'in bununla hiçbir ilgisi olmadığını..."

"Hadi ordan! Liv, bunun üstesinden gelmen gerekiyor. Sadece birisi Gabe gibi görünüyor, giyiniyor ya da davranıyor diye onun gibi olması anlamına gelmez bu. Ve aynı şekilde birisi onun gibi görünmüyor, giyinmiyor ve davranmıyor diye onun gibi olmadığı anlamına gelmez. Bütün kitapları, duygusal olarak bir şeye benzemeyen, ahmakça ve kötü kapağı için yargılayamazsın. Bir kere yandığın için hayatında karşına çıkan şansları kullanmamaktan vazgeçmelisin."

Cash ile ilgili riski almak konusundaki önceki kararımı düşünüyorum. Ama ayrıca aradığımda Nash'in ne kadar harika bir şekilde düşünceli ve destek verici olduğunu düşünüyorum. Eğer Ginger haklıysa, dış görünüşlerini aradan çıkarırsak ikisinden biri Gabe gibi olabilir. Ama hangisinin öyle olup hangisinin olmadığını nasıl anlayacağım?

Belki ikisi de öyledir.

İçgüdülerine güven. Bildiklerine göre davran. Nash iyi çocuk. Cash kötü çocuk. Kötü çocuklar değişmezler. Ama Nash başkasına ait.

Cash değil.

Nash bana hiçbir şey önermiyor.

Cash dürüst olmak istiyor ve bana verebileceği kadarını veriyor. İkisini birden hayatımda tutmaya değer mi? Ya da ikisini de hayatımdan çıkarmam mı gerekir? Ve kaçmam. Ruh halimi sezerek Ginger konuyu daha az üzücü olan başka bir konuya çeviriyor -seks oyuncaklarına.

Ah, Ginger!

Ön kapıdan girip de oturma odasında bir hastane yatağı görünce çok şaşıyorum. Kalbim sadece benim duyabileceğim şekilde gürültüyle çarpıyor.

Babamı en sevdiği eski yeşil televizyon koltuğunda ayağını bir yastığa uzatıp oturduğunu görünce azıcık rahatlıyorum ama hala kafam karışık. Alçı bacağının alt kısmında değil, benim olacağını düşündüğüm şekilde değil. Kalçasına kadar alçıda.

Babam kalça kemiğini kırmış. Ve kimse bana söylemedi.

İlanet olsun!

Çantalarımı yere bırakıp direkt babama doğru gidiyorum, ellerim belimde ve haklı bir şekilde kızgınım.

"Beni arayıp söyleyemedin yani? Günler sonra Ginger'dan duymama izin verdin, bütün herkes duyduktan sonra?"

Ela gözlerine baktığımda uysal bir ruh haline girdiğini anlıyorum. Bu, annemi daha yeşil ve daha güçlü dokular için terk etmeye zorlayan; tartışmadan kaçınma arzusunu yansıtan bir bakış anlamına geliyor. Ve daha zengin dokular. Ve daha başarılı dokular. Temel olarak onun içinde bulunduğunun dışındaki herhangi bir doku.

Bazen bu, annemden nefret etmemek için yapabildiğim tek şey.

“Şimdi, serseri,” diye başlıyor küçükken bana dediği gibi, beni küçükken onun ellerinde bir kuklaya çeviren sözle yani. “Senin için öylesinin daha iyi olacağını düşünüyorum ve hiçbir şeyi senden saklamadığımı biliyorsun. Yeni işinle birlikte yapacak çok şeyin var ve okulunun son yılındasın, kuzeninle yaşıyorsun bu yüzden sana ekstra yük olmak istemem. Buna benim açımdan bakmaya çalış.” diye bitiriyor sözünü tatlılıkla.

O böyle konuştuğunda kızabilmek imkansız gibi bir şey. Ama bu durumun çok can sıkıcı olabildiğini de biliyorum.

Ayağının kenarında dizlerimin üzerine çöküyorum. “Baba, aramalıydın.”

“Liv, senin yapabileceğin hiçbir şey yoktu. Endişelenmek dışında. Ve şimdi de işine gidemiyorsun. Benim yüzümden.”

“Sorun değil. Ginger bana kuzulardan bahsetti. Onları ayırıp hemen işime döneceğim.”

Gözlerini kapatıp başını geriye yaslıyor ve kızgınlıkla başını iki yana sallıyor. Birkaç saniye boyunca hiç-

bu şey söyleyerek konuşmanın bu kısmını başarılı bir şekilde sonlandırıyor.

Bu onun insanı çileden çıkaran bir alışkanlığı. Sadece duruyor. Konuşmuyor, tartışmıyor. Sadece... duruyor.

Onu son gördüğümünden beri şakaklarındaki gri saçların artmış olduğunu fark ediyorum. Ve ağzının kenarındaki kırışıklıklar da artmış gibi görünüyor. Bugün kırk altı yaşından çok daha yaşlı görünüyor. Babamın zor ve hayal kırıklıkları ile dolu hayatı ondan her zaman bir şeyleri götürdü. Ve artık bunlar belli olmaya başlıyor.

"Yardım etmek için ne yapabilirim baba? Buradayım, o yüzden beni çalıştırabilirsin. Defterler ne durumda?"

Bana bakmıyor ama cevap veriyor. "Defterler iyi. Senin ziyaretlerin sırasında Jolene bana yardım ediyor."

Dişlerimi sıkıyorum. Jolene kendini muhasebeci sanıyor. Ama değil. Hem de hiç değil. Eminim düzeltilmesi gereken çok fazla şey vardır. İç geçireceğimi hissedip konuyu değiştiriyorum.

"Ev ne durumda? Yapılacak bir şey var mı?"

Sonunda başını kaldırıyor ve bana bakıyor. Gözlerindeki mizah duygusunu görebiliyorum. "Ben yetişkin bir insanım, Liv. Kızımın bana bakmasına gerek kalmadan da bir şeyler yapabiliyorum."

Gözlerimi deviriyorum. "Bunu biliyorum baba. Söylemeye çalıştığım şey bu değil ve sen de bunu biliyorsun."

Bana uzanıyor ve kulağıma yakın bir saç tutamını eline alıyor. Saçları kulağımın arkasına sıkıştırıyor, aynen küçükken at kuyruğuma yaptığı gibi. "Ne demek istediğini biliyordum. Ayrıca senin bana bakmanı gerektğini düşündüğünü de biliyorum, özellikle annen gittikten beri. Ama bunu yapmayacaksın tatlım. Buraya gelmek için hayatını yaşayamadığını görmek beni çok üzer. Göl ve başka yerde daha iyi bir hayat bul. Beni mutlu edecek şey bu."

"Ama baba, ben..."

"Seni tanıyorum, Olivia Renee. Seni ben büyüttüm. Ne planladığını ve nasıl düşündüğünü biliyorum. Ve senden bunu yapmamamı istiyorum. Beni bu hayatta bırak. Dışarda senin için farklı bir hayat var. Daha iyi bir hayat."

"Baba ben koyunları ve bu çiftliği seviyorum. Bunu biliyorsun."

"Ben sevmediğini söylemiyorum. Ziyaret etmeye geldiğinde biz buradayız. Ama bir gün ben öldüğümde bunların hepsi zaten senin olacak ve her şeyi o zaman istediğin gibi yapabilirsin. Ama şimdilik burası benim. Benim sorunum, benim hayatım, benim endişem. Senin endişen mezun olmak ve iyi bir iş bulmak, böylece habandan çok daha iyi yerlerde olabileceksin. Sonra belki eve geri dönmen konusunu düşünebilirim. Bu kulağa nasıl geliyor?"

Ne yaptığını, konuyu nereye getirdiğini biliyorum. Ve bunu anlıyorum. Suçluluk duygusunu anlıyorum. Ama başımla onaylayıp gülümsediğimde bu sadece

onun yararı için. Bilmediği şey, onu asla annemin yaptığı gibi terk etmeyeceğim. Asla. Daha rahat bir hayatı, sevdiğim insanların üstüne seçmeyeceğim. Asla.

“Şimdi hazır sen burada olduğuna göre bir iyilik isteyeceğim. Aslına bakarsan iki tane.”

“İstedğini söyle.”

“Barbunya yapmak için bütün şeyleri hazırladım. Akşam yemeği için onu yapar mısın?”

“Senin en sevdiğin. Tabii ki yaparım.”

“İyi kız.”

Bana birkaç saniye gülümsüyor, sonra dikkatini televizyonda izlediği programa çeviriyor.

“Baba?”

“Ha?” diye soruyor bana bakıp kaşlarını kaldırırken.

“İkinci iyilik isteğin neydi?”

Bir saniye için kaşlarını çatıyor sonra bir anda yüzü aydınlanıyor. “Ah! Ah, tabii. Ginger ve Tad bu gece senin geç kalmış veda partin için mekana uğramanı istiyorlar.”

Başımı sallamaya başlıyorum. “Hayır seni bırakmıyorum, bir partiye--”

“Evet gidiyorsun. Bu gece maç var. Sen arkadaşlarınla eğlenirken maçı huzur içinde izlemek istiyorum. Yaralı ve yaşlı bir adam olarak kızımın çok şey mi istiyorum?”

Homurdanıyorum. “Böyle dedikten sonra hayır diyebilecektim gibi.”

Yine ne yapmaya çalıştığını biliyorum. Ve neden yaptığını. Bu seferlik bunu kabulleneceğim çünkü futbolu ne kadar çok sevdiğini ve o her heyecanlandığında ve televizyona bağırduğında benim ona tansiyonu ile ilgili kızmamdan dolayı maçı tek başına izlemek istediğini biliyorum.

İkinci defa televizyona döndüğünde gülümsemesi tatmin olmuş gibi duruyor. Şimdi gidip akşam yemeğini hazırlama zamanı.

Tad'in mekanından girdiğinde bir dizi ıslık beni karşılıyor ve fark etmeden eteğimi çekiştirmeme sebep oluyor. Çanta hazırlamak için zamanımın olmamasının kötü yanı bu. Evde bıraktığım, birkaç yıl öncesinden kalan ve bana küçük olan kıyafetler giymek zorunda kalıyorum.

Siyah eteğim istediğimden daha kısa ve giydiğim tişört biraz fazla...vücuduma oturuyor, göbeğimi ne kadar açıkta bıraktığı gerçeğini de unutmamak gerek. Eğer bir yetişkin olmasaydım, babam muhtemelen kıyafetlerimi değiştirmeden evden çıkmama izin vermezdi. Ne yazık ki yoga taytı ve üzerinde boya lekeleri olan kot şort diğer seçeneklerimdi, o sebeple kısa etek ve dar tişört en makul alternatif olarak elimde kalmıştı.

Tanıdık mekanın rahatına alışmam çok uzun sürmüyor. İçkiler su gibi akıyor ve normalden daha fazla bir parti atmosferi var. Başımın mutlulukla dönmeye başlaması ve içki içmeyi yavaşlatmamı hatırlatması çok uzun sürmüyor.

Bir kapı açılırken benimde barın diğer tarafında oturmak için vardığını başkasına devreden Canger’la birlikte gülüyorum. Faki sevgilim Cabeli sevgilisi Tina’yla kol kola bara girerken görünce kalbim acıyla sıkışıyor.

Her zamanki gibi görünmüyor. Gümsiyah saçlarıyla tehlikeli bir şekilde yakışıklı, soluk mavimsi gözleri ve kendini beğenmiş ölümlü gülümsemesiyle. Hatta diğer varlıkları da değişmemiş. Kolunda bir kız ve etrafı kuşanan eden bir göz. Başka kızlara bakışı gerçeğini gizlemeye bile çalışmıyor. Ve Tina, Tanti onu korkusun, bunu fark etmiyormuş gibi davranıyor. Şu işe bakın!

Canger sezarlığını ve ağız açık bakışını fark edip bakmak için arkasını dönüyor. “Oh tanti aşkıma, kim bu piçiyi aldı?”

Durumu düzeltmek için dönüyor ve taburesinden inmeye başlıyor. Uzanarak elimi Canger’in koluna koyuyorum ve kalkmasını engelliyorum. “Yapma. Buna değmez.”

Ashında Canger’in onun kaçını tekmelemesini izlemeye bayıldım ama bu beni daha acımacak bir hale düşürürdü, o yüzden sadece onu kafarımdan çıkaracak kadar içmeyi tercih ediyorum.

Bu gece Canger’in boşluğunu doldurmak için nadiren barda çalışan Tadi işaret edip bize shot getirmesini söylüyorum. Unutmak için en hızlı yol bu. Ve unutmak şu an oldukça çekici görünüyor.

Canger ve ben shotları havaya kaldırıp içiyoruz. Bir şeylerin todemne doğru mup alev alev yanacak bir ateş baş-

latıfını hissediyorum. Çançer heyecanlı bir şekilde çığır atıyor bu da beni güldürüyor ama yine de gözlerimin ka labalığa kapılıp Çabec'i bulamazım engelleyemiyorum.

Gözlerim onu bulduğunda onun uzun bir masada oturduğunu görüyorum. Yanında oturan kıza rağmen gözleri beni buluyor. Gözlerinde beni tanıdığını görüyorum. Ve aklı, her zaman olduğu gibi. Anında buna tepki veriyorum eskisi gibi. Ama şimdiki tepkim hemen sönmüyor, alevler gerçeklik ve yanında benim yerime Tınaz'ın oturması sebebiyle soğuk suyla yıkamıyor.

Onun yalanlarını aylarca dinledim ve gün be gün ona daha çok aşık oldum, hem de onun terk etmeye bu niyetinin olmadığı bir kız arkadaşı olduğu halde. En kötüsü ise bir erkek çocukları oldu. Bir aile olmuşlardı. Ve ayrılmalara rağmen beni yuva yıkan birisi olarak hissettirdi. Beni annemmişim gibi hissettirdi. Ve bu sebeple affedişimi hak etmiyor.

Gecenin kalanında eğlenmeye çalışıyorum, veda partisinde eski dostlarım ve eski iş arkadaşlarımla eğlenmeyi deniyorum ama ruh halim gittikçe kararıyor. Her içki ve her gülümseme git gide zor hale geliyor, eskiden aşık olduğum kötü çocuk yüzünden her şeyin buyusu bozuluyor.

Çançer limitlerimi zorladığını bildiğim halde mecburiyetle kabul ettiğim başka bir shot devresini sipariş ediyor ve arkadaşlarımızın tezahüratlarıyla onları da içiyoruz. Kapıdan giren biri tekrar dikkatimi çekerken alkol sonunda kalp kırıklığımı yakmaya başlıyor.

Kapıdan bu sefer giren kişiyse Cash.

YİRMİ DÖRT

Cash

Bara girince gördüklerim beni şaşırtmıyor. Duvarlarda bir düzine televizyon ve merkezde televizyonlara dönük yerleştirilmiş masalarıyla tipik bir spor barı. Sağımdaki barın kenarında dört yüksek masa da Budweiser biralarının altında eziliyor. Bunun arkasındaysa küçük bir dans pisti var.

Saniyeler içinde gözüm Olivia'yı buluyor. Sanki gözlerim ona çekiliyormuş gibi. Onu barda arkadaşlarıyla gördüğümde iki şeyden emin oluyorum. Birincisi eğer içmeyi kesmezse kısa sürede sarhoş olacak. Ve ikincisi ise gece bitmeden eteğini kalçalarından çekip çıkartacağım.

Gözleri benimkilerle buluştuğunda içlerinde direnişi görüyorum. Daha önce de görmüştüm ama bunu geride bıraktığımı sanıyordum. Bu sabah onu okula bırakmamdan beri neyin değiştiğini merak ediyorum.

Ağzımdan çıkmayı bekleyen bir sözcük var ama kelimeyi yutuyorum ve ona doğru yürürken yüzümü olabildiğince tepkisiz tutmaya çalışıyorum. Yanında durduğumda sırtını dikleştirip çenesini kaldırmasını izliyorum. Evet, direniş. Ve oldukça kararlı görünüyor.

Bu beni çileden çıkarsa da oldukça seksi olduğunu kabul ediyorum. Bunu yapmamam için düşündüğü bütün sebeplere rağmen onunla birlikte olma isteği doğuruyor bende.

Ve bunu yapacağım.

Tekrar tekrar.

“Sana bir içki ısmarlayabilir miyim diye soracaktım ama görünüşe göre sen zaten biraz fazla içmişsin.”

“Zaten bir tane babam var. Kendisi evde kırık bacağı ile ilgileniyor, çok teşekkür ederim.” diyor biraz kırık bir sesle.

“Seni kızdırmak istememiştim. Sadece bir gözlem.” Beni hiç misafirperver olmayan gözlerle izleyen barmene işaret ediyorum.

“Jack. Susuz.” Olivia’nın bölgesindeyim. Şu an arkadaşlarının içinde ve arkadaşları kesinlikle çok korumacı. Garip olan benimle hiç tanışmamış olmamalarına rağmen onu benden korumak istemeleri.

Lanet olsun, sanırım gerçekten belirli bir tipe karşı zayıflığı var Olivia’nın.

Arkadaşlarının yaptığı gibi Olivia’nın da beni bir köşeye atması sinirimi bozuyor. Adil olmayan bir şekilde yargılanmak kadar nefret ettiğim başka bir şey yok. Olivia dahil bu insanların hiçbiri benimle ilgili en temel şeyi bile bilmiyorlar.

Olivia’nın her şeyi, gerçeği bilip buna vereceği tepkiyi görmek ilginç olurdu. Birkaç kısa cümlede benden olabildiğince kaçması için gerekli bütün sebepleri verebilirdim ona. Ama bunu yapmayacağım. Çünkü şu an kendimi bencil hissediyorum. Henüz kaçmasını istemiyorum. Ondan daha fazlasını almalıyım önce.

Çok daha fazlasını.

Barmen bardağı önüme bıraktığımda ona bir onluk verip içkimi tek dikişte bitiriyorum. Bir tane daha isteyip boş bardağı barın üzerinde kaydırıyorum.

İçkimi beklerken Olivia'yı görmezden geliyorum. Sonunda konuşuyor. Neredeyse gülümseyeceğim. Onun ilk hamleyi yapmasını istedim. Ve yaptı.

"Burada ne yapıyorsun?" diye soruyor taburesinden inerek. Ayakta durarak kendisini daha işleri eline almış ya da kontrolü eline almış gibi hissedip hissetmediğini merak ediyorum.

Belki de kendini daha güvende hissediyormuş, hemen kaçabilecekmış gibi. Koşarak.

"Yardıma ihtiyacın olabileceğini düşündüm. O yüzden yardım etmeye geldim."

Bana tekrar bakmadan önce bir saniyeliğine gözünün sağ tarafa kaydığını fark ediyorum.

"Beni nasıl buldun?"

"Kardeşim sayesinde."

"Hayır, yani burada olduğumu nasıl bildin?"

"Babandan öğrendim."

"Evime mi gittin?"

Bunu duyunca perişan olmuş gibi görünüyor. "Evet. Bu bir sorun mu? Ziyaretçiler gizli ininize giremiyor mu?"

Büyülenmiş bir şekilde sinirle gerilmesini izliyorum. Yumruklarını beline yerleştiriyor. Hemencecik kızıyor. "Davet edilene kadar beklemen gerektiğini düşünmedin mi?"

“Eğer davet edilmiş olsam o zaman gönüllü olmuş sayılmazdım, değil mi?”

Kızgınlık halinde bile sağındaki masaya göz attığını fark ediyorum. Olivia’nın bakışlarını takip ettiğinde yanında silik bir kızla oturan bir çocuğu görüyorum. Adamın Olivia’yı izleme şekli ikisinin birbirini tanıdığını belli ediyor. Hem de çok iyi bir şekilde.

Olivia’ya bir adım yaklaşıp eğilerek kısık bir sesle soruyorum.

“Bu çocuk mu?”

Suçlu bir şekilde kafasını bana doğru çeviriyor. Kızgın bir şekilde. “Ne çocuğu? Neden bahsediyorsun sen?”

“Ah hadi ama. Kabul et. Bu son kötü çocuk, değil mi?” Bunu yaptığını bile bilmeden hayatımı zorlaştıran dallamaya bakıyorum. “Görünüşe göre kereste makinesinden kurtulmuş bu odun. Kıcını tekmelememi ister misin?”

Olivia’ya tekrar bakıyorum. Kafa karışıklığıyla başlayıp neşede biten ve gülümsemeye dönen bir dizi duygu Olivia’nın yüzünde beliriyor.

“İstemediğine emin misin? Çünkü dallamaları eğitme konusunda uzmanım.”

Bu sefer gülümsüyor. “Dallamaları eğitmek mi?”

“Evet. Beni hayvanları eğitenlerin dallamalar üzerinde çalışan hali gibi düşün.”

“Teklifin için teşekkür ederim ama o buna değmez.”

Koyu siyah saçının bir tutamını kulağının arkasına koymak için uzanıyorum. “Eğer seni üzdüyse buna değecektir.”

Olivia'nın yüzünden her hissettiğinin okunabildiğini bilmediğine eminim. Benden etkilendiğini görebiliyorum. mantığı ona tersini söylese de burada onu tepeden burnağı sorup oksasam buna muhtemelen karşı çıkmayacaktır. Ama aynı zamanda böyle hissetmek istemediğini de görebiliyorum. Duygularından emin ve etkilenmeyen birisi olmak istiyor. Bana karşı ilgisiz olmak istiyor. Ama bana karşı ilgisi var. Ve ona bu konuda yardım etsem bile hala bana karşı ilgisiz olamayacak.

Çalmaya başlayan hareketli şarkıyı tanıyorum. "Ho Hev" benim kulübümde hiçbir zaman çalmaz, bir kulüp olduğu için. ama yine de şarkıyı seviyorum. Şarkının sözleri kafası karışık ve utangaç olan Olivia'ya karşı olan duygularına hitap ediyor.

"Gel o zaman." diyorum Olivia'nın elini tutarak. "Hadi dans edelim."

Arkadaşının elini de tutuyor, içeri girdiğimden beri beni muhtemel bir atıştırmalık olarak gören kadına. "Benim adım Cash, Olivia'nın patronuyum. Gel ve bizimle dans et."

"Ginger." diyor geniş bir gülümsemeyle. Parmaklarıyla elimi kavıyor ve direnmeden bizimle geliyor.

Bayanları dans pistine götürdüğümde Ginger herkesin dikkatini üzerimize topluyor ki bu benim aklımda olan şey için mükemmel bir hareket. "Herkes toplansın. Liv'e hiç unutamayacağı bir veda dansı hediye edelim."

Saniyeler içinde Olivia'nın en büyük hayranlarından yirmi kadar kişi dans pistimizde etrafımızı sarı-

yor ve şarkıya eşlik ederek Olivia'ya gülümsemeleri, kucaklamaları ve ilgileriyle sevgilerini gösteriyorlar. Yüzünün aydınlandığını ve yüz hatlarının yumuşadığını görebiliyorum.

Diğer çocuğa sadece bir defa daha bakıyor ve o zaman bile neredeyse dikkat etmeden yapılmış bir hareket gibi görünüyor. Genelde ise ilgisi etrafındaki insanlarda oluyor. Ve bende.

Gözlerimiz her buluştuğunda buzların eridiğini görebiliyorum. Ona gülümsediğimde Olivia da bana gülümsüyor. Elimi uzattığımda parmaklarını parmaklarıma arasına geçiriyor. Ve bana doğru döndüğünde en azından o an için bir zamanlar kereste makinasına düşmesini dilediği dallamayla beni karşılaştırmaktan vazgeçmiş gibi görünüyor.

Gözleri parlak ve mutlu ve halinden oldukça memnun gibi görünüyor. "Bunun için teşekkürler. Dallama eğitme konusunda çok yetenekli bir uzmansın."

"Ah, bu benim seçeceğim bir metot değil. Güven bana. Ama seni bu mutlu ediyorsa o zaman benim için de bir sorun yok."

Utanarak gözlerini kaçırıyor ama sonra aramızdaki çekime karşı koyamayarak gözlerini gözlerime dikeyyor. "Bu beni çok mutlu etti."

"O zaman şimdi onu bitirelim, ne dersin?"

Tek kaşını kaldırıp gülümsüyor. Cüretkar kızın su yüzüne çıktığını görüyorum. Dünyadaki her şeyi alabilir, eski sevgilisi dahil her şeyi fethedebilmiş gibi hissettiriyor.

Yavaşça ağız ve bende olan yavaşlığa baktım.
Kendisi de aynı dize ve aynı hareketi bir tavrıyla
dizelerine taşıyordu.

Yavaşça ağız ve bende olan yavaşlığa baktım.
Kendisi de aynı dize ve aynı hareketi bir tavrıyla
dizelerine taşıyordu.

Yavaşça ağız ve bende olan yavaşlığa baktım.
Kendisi de aynı dize ve aynı hareketi bir tavrıyla
dizelerine taşıyordu.

Yavaşça ağız ve bende olan yavaşlığa baktım.
Kendisi de aynı dize ve aynı hareketi bir tavrıyla
dizelerine taşıyordu.

Yavaşça ağız ve bende olan yavaşlığa baktım.
Kendisi de aynı dize ve aynı hareketi bir tavrıyla
dizelerine taşıyordu.

Yavaşça ağız ve bende olan yavaşlığa baktım.
Kendisi de aynı dize ve aynı hareketi bir tavrıyla
dizelerine taşıyordu.

Yavaşça ağız ve bende olan yavaşlığa baktım.

Yavaşça ağız ve bende olan yavaşlığa baktım.
Kendisi de aynı dize ve aynı hareketi bir tavrıyla
dizelerine taşıyordu.

Yavaşça ağız ve bende olan yavaşlığa baktım.
Kendisi de aynı dize ve aynı hareketi bir tavrıyla
dizelerine taşıyordu.

Yavaşça ağız ve bende olan yavaşlığa baktım.
Kendisi de aynı dize ve aynı hareketi bir tavrıyla
dizelerine taşıyordu.

Yavaşça ağız ve bende olan yavaşlığa baktım.
Kendisi de aynı dize ve aynı hareketi bir tavrıyla
dizelerine taşıyordu.

Yavaşça ağız ve bende olan yavaşlığa baktım.
Kendisi de aynı dize ve aynı hareketi bir tavrıyla
dizelerine taşıyordu.

Yavaşça ağız ve bende olan yavaşlığa baktım.
Kendisi de aynı dize ve aynı hareketi bir tavrıyla
dizelerine taşıyordu.

Yavaşça ağız ve bende olan yavaşlığa baktım.

Yavaşça ağız ve bende olan yavaşlığa baktım.
Kendisi de aynı dize ve aynı hareketi bir tavrıyla
dizelerine taşıyordu.

Yavaşça ağız ve bende olan yavaşlığa baktım.
Kendisi de aynı dize ve aynı hareketi bir tavrıyla
dizelerine taşıyordu.

Ama bu gece değil. Bu gece tümüyle Olivia ile ilgili -güzel, seksi, cesur ve arzulu Olivia ile. Bu gece onun benim gördüğüm şeyi görmesini istiyorum.

Onu lavaboya doğru çeviriyorum, odadaki tek aynaya doğru. Aynadaki yansımama baktığında kafası karışmış gibi görünüyor.

“Kendine bak.” diyorum. Uzun saçlarını omzundan  ekiyorom ve boynunun kıvrımına bir öpücük bırakıyorum. “İçerideki en güzel kızsın.” Elimi açıkta kalan belinde ve tişörtünün içinde gezdiriyorum. Göğüs uçları avu larımin içinde sert. İnce s tyenin üstünden onları sıkıyorum ve gözlerimi bir an olsun gözlerinden ayırmıyorum. Dudakları ayrılıyor ve inliyor. “ ok seksi,” diyorum göğüslerine masaj yapıp kalçamı onun yuvarlak kalçasına bastırırken.

Bir elimi karnına doğru indiriyorum. Eteğe yukarı sıyrıldığı için i   amaşının beyaz kumaşını görebiliyorum. Parmaklarımı bacaklarının arasına doğru indiriyorum. Yumuşak pamuğun ıslanmış olduğunu fark ettiğimde inliyorum.

“Sadece bir gece için bile olsa, herhangi bir erkek buna sahip olmak için canını verirdi.” diyorum kumaşı kenara çekip bir parmağımı içine kaydırırken. Gözlerini kapatıp başını omzuma yaslıyor. “Hayır, izlemeni istiyorum. Benim gördüğüm şeyi görmeni istiyorum. Benim için boşalıırken ikimizin de izlemesini istiyorum.”

Uysalca gözlerini açıyor, kalçaları elime doğru hareket ediyor, dudakları muhteşem bir şekilde açılmış. Hafifçe ondan uzaklaşıyorum ve elimi sırtına koyuyo-

rum. Nazikçe Olivia eğilene kadar sırtına bastırıyorum, içgüdüsel bir şekilde kendini tutabilmek için ellerini lavabonun kenarına yerleştiriyor.

Bir yandan onu izlerken diğer yandan iç çamaşırını parmaklarımla kavrayıp bacaklarından aşağı doğru sıyrıyorum. Kalçasının bir elimle okşarken diğer elimi ağzıma sokup sonra da onun bacaklarının arasına derinlere doğru sokuyorum. İnliyor ve seksi vücudunun beni sıktığını hissediyorum. Kalçalarını kavrayarak onu sabit tutarken sertliğimi ona doğru yaklaşıtıyorum. Hissettiği sıcaklık ve ıslaklık, vücudunun beni çekişinden ve ileri doğru itişinden oluşan inlememi bastırıyorum.

Sanki içine girdiğimde beni izlemek istiyormuş gibi gözleri aşağıya kayıyor. Hareket etmediğimde gözleri aynada gözlerimle buluşuyor. Başımla onaylıyorum ve gözlerini kendi vücuduna kaydırmasını izliyorum. Ve sonra onun içine giriyorum, sertçe ve en derine.

Ağız açılıyor ve gözleri zevkle kapanıyor. İçinde bekliyorum, dar vücudunda eğleniyorum, erken boşalmamak için duraklıyorum.

Gözlerini açıyor ve öne doğru eğilerek içinden neredeyse tümüyle çıkmamı sağlıyor. Sonra az önce yaptığı kadar yavaş bir şekilde tümüyle beni tekrar içine alıyor.

Ellerimle kalçasını kavrayarak uzun süre dayanmamı sağlayacak yavaş bir tempoda hareket etmesini sağlıyorum. Kendi ritmini bulduğunda parmaklarımı kaygan kıvrımlarına uzatıyorum ve parmak uçlarım

kolayca sert yuvanağı buluyor. Ben çemberler çizerken
mak seksi sesler çıkarmaya başlıyor. En sevdiği noktayı
bulduğunda neredeyse mırlıyor.

Sadece birkaç dakika sonra vücudunun etrafında kasıldığını hissediyorum. Doruğa yaklaştığını biliyorum. Hızımı arttırıyorum ve ısrarlı bir şekilde parmağında onu oksuyorum. Nefes alış düzenlenmeye ve aldığı zevki duymaya başladığımda öne eğilip boşta olan elimi saçlarına doluyorum ve nazikçe başını geriye çekiyorum.

Kulağına doğru konuşuyorum. "Benim üzerime basılırken kendini izlemeni istiyorum Olivia. Ne kadar güzel ve seksi olduğunu görmeni. Neden seni bu kadar çok istediğimi anlamani istiyorum."

Durmaksızın onu doruğa çıkarana kadar içinde
gidip geliyorum, inerken sessiz kalmak için dudağımı
ısıtır ve tatlı vücudu başka bir orgazmı kasilıyor.

Arık daha fazla hareket edemeyecek hale gelene kadar içine girmeye devam ediyorum. Kendi zevkimin doruğuna ulaşmak üzere olduğumu hissediyorum ve gözlerim bir defa daha aynada onun gözleriyle buluşuyor. Deli gibi atan kalbimden zorla nefes alıyorum. “Bana ne yaptığını görüyor musun? Spermilerim bacaklarından akarken gözlerini görmek istiyorum.”

Kelimelerim onu baştan çıkarıyor. Kasılmasını hissediyorum, beni iyice sıkıştırıyor ve doruğa çıkarıyor. İnemeyle içine boşaldığımda vücudumun her parçası kasılıyor.

İçgüdüsel olarak kapatmak istesem de gözlerimi açık kalmaya zorluyorum ve onun gözlerine bakmaya devam ediyorum. Başını çevirmiyor. Bir saniye için bile olsa.

Yavaşça içinde ileri geri gitmeye devam ederken kasıklarımı ıslatan ılık sıvıyı hissediyorum. Onun da bunu hissettiğine eminim.

Kalçamı ona doğru bastırıyorum ve buna gülümşüyor.

"Evet, bunu hissedebiliyorsun, değil mi bebeğim? Ve daha da iyisi, bundan hoşlanıyorsun."

Bu gece yaptığım en iyi keşif mi? Olivia utangaç ve sessiz seksi vücudunun içinde yaramaz bir kız saklıyor.

Ve ben o kızı serbest bırakacağım.

YİRMİ BEŞ

Olivia

Kendini toplayıp tuvaletten çıkarken Cash ellerini ayağımdan çekti. Endişelenmiş ya da utanmış ol-
mam gerektiğini biliyorum ve varın muhtemelen öyle
düşün. Ama şu an burunluğum. Bütün hayatım bo-
yuncu bir aklım var. Vücudum sarsan bir seks deneyi-
minin ortasında.

Aracın sarımsı odama gelen kişi Nash'ti. Cash ile
olan samimiyetimin beklenmedik olsun. Ama duruma
gerekli olarak Cash bu aksam doğum kontrol ile ilgili
bu soru sormadı ki bu da bunu zaten bildiği izlenimi
verdi. Ve bu da odama gelen kişinin Cash oldu-
ğunu gösterir.

Ama böyle dikkatlice hareket etmenin Cash'in ka-
raktersine uyduğunu ummamak gerekir. Onun gibi bir
adam eğer bir şey demezsem doğum kontrol işini hal-
lençim düşündür muhtemelen. Ama şu an bunu umur-
sımdır. Tamirle Cash'in etkisinin altındayım. Hala
onun dokunuslarını hissedebiliyorum. Hala onun kokus-
unu alabiliyorum. Onu hala... hissedebiliyorum ve bu
güçlü bir istemediğim bir his. Onu aklımdan çıkara-
mıyorum ve şu an için bununla ilgili bir sorunum yok.

Cash arkamda durup çıplak karnımı okşarken saç-
larımı ikinci defa düzeltiyorum. İç çamaşırlarım hala
ılık ve duvarın göz önüne alınırsa hiç kurumaya-
cazlar.

Sadalarını okşayıp boynumdan çekiyor ve boynumu
südaklarıyla okşuyor. "İçeri dönmek zorunda mıyız?"

Gülmemi önleyemiyorum. "Gece bitmeden önce
tuvaleti kullanmak isteyen birileri olacağına eminim."

"Boşver onları. Bir tane daha tuvalet var."

Kahkahalarla gülüyorum. "Nerede kalıyorsun?"

Başını kaldırıyor ve aynadan gözlerimin içine ba-
kıyor.

"Bir yerde otel bulacağım. Neden? Beni ziyaret et-
mek mi istiyorsun?"

Hummm, evet!

Bunu düşünüyorum ama söylemiyorum. Bunun
verine kollarının içinde dönüyorum. "Bak, bu kadar
volu bana yardım etmek için geldin. En azından sana
kalacak bir yer verebilirim. Ama babam da orada ola-
cak, o yüzden..."

"O yüzden sessiz olmalıyız." diye fısıldıyor kaşlarını
komik bir şekilde oynatarak.

Sadece gülümsüyorum. Sevişeceğimizi ne onaylı-
yorum ne de reddediyorum. Ama sevişeceğiz. Eğer çok
zorlarsa kesinlikle sevişeceğiz.

Yavaşça kapıya doğru yöneliyoruz. Derin bir nefes
alıyorum ve kapıyı açıyorum.

"Sen önden git. Ben birkaç dakika bekleyeceğim.
Böylece çok belli olmayacak." diyor düşünceli bir şekil-
de.

Sırıtiyorum. "Hmm, biraz şüphe olacağına eminim
ama çok düşüncelisin."

Atmak için kapıya doğru dönüyorum ama Cash eli-
ni kapı kolunda tutuyor. Sakınmak için geri döndüğümde
beni tuvalette kalma önerisini yeniden düşündürtecek
kadar azaltmış bir şekilde öpüyor.

Ama ne vakit ki burada daha fazla kalamayız.

Gecenin geri kalanı çok uzun zamandır geçirdi-
ğim en güzel gecenin bu gece olduğunu kanıtlar şeklinde
geçiyor. Cash hep bana yakın duruyor, her zaman eli
vücudumun üzerinde. tenim alev alev yanıyor. Sadece
bunları anladığımız gülümsemeler ve tuvalette olanların
anısını vasatacak bakışlar yaşanıyor. Bunları unutabile-
ceğimden değil. Yüz vasıta gelsem ve takma dişlerimi
nereye koyduğumu unutacak bile olsam, o anları hala
dün yaşamış gibi hatırlayacağımdan eminim. Her za-
man aklımda Cash olacak...lavaboda...aynada...

İkimiz de daha fazla içmiyoruz. Sanırım ikimizde
bu halimizle muttuyuz ve gecenin büyüsunü mahvet-
mek istemiyoruz. Parti bitip herkes gittiğinde Cash
benimle Ginger'in arabasına kadar yürüyor çünkü
Ginger'i evine götürmem gerekiyor. Şu an içkiyi fazla
kacıran ben değilim. Ve bunu yaptığım için muttuyum.

"Seni takip edeceğim motorla, böylece seni evine
götürebilirim."

"Tamam," diye kabulleniyorum geniş bir gülümse-
meyle. Kendimi gülümsemekten alamıyorum.

Dudaklarımı küçük bir öpücük bırakıyor sonra
yollarımız ayrılıyor. Ginger'ın evine giden yol boyunca
arabanın dikiz aynasından peşimizden gelen tek far ışı-
ğına bakarken buluyorum kendimi.

Ve gülümserken. Tabii ki gülümsüyorum.

"Hmm, sanırım kimi seçtiğini biliyoruz, Liv." diye ağzında geveliyor Ginger yolcu koltuğundan. Sıçıyorum. Neredeyse Ginger'ın evine geldik ve bütün yol boyunca ilk defa konuştu. Sızdığını düşünmüştüm.

"Neden bunu söyledin?"

"Çünkü o kötü çocuk. Ve ikimiz de senin hep kötü çocuğu seçtiğini biliyoruz."

Beni düşüncelere sevk ederken Ginger'ın başı kenara kayıyor. Her zaman kötü çocuğu seçiyorum. Ve her zaman bu seçimimden pişman oluyorum. Cash'le birlikte büyük bir hata mı yapıyorum?

Ginger'ın sözleri onu eve bırakıp motosikletle eve dönüp Cash'i odasına bırakana kadar kafamdan çıkmıyor. Cash'e küçük bir öpücük verdikten sonra odasından çıkıyorum.

Bir elini omzuma koyarak beni durduruyor. "Sorun ne?" diye fısıldıyor. Neden yatağa...onunla birlikte grımediğim konusunda meraklı olduğuna eminim. Babamın alt katta uyuyakalmış olduğunu gördü. Gülüşüme biraz cesaret koymaya çalışıyorum ama bunda başarısız olduğumu görebiliyorum. "Hiçbir şey. Sabaha görüşürüz. İyi uyu."

Kendi odama gidiyorum ve kapıyı arkamdan sıkıca kapatıyorum. Bir saatten fazla zaman geçti ama hala uyuyamadığım için beni yenileyeceğini ve rahatlatacağını umarak duşa girmeye karar veriyorum. Belki de beni uyanık tutan barın pisliğidir.

Dünya kehanetindeki perdenin açıldığını duyana kadar çok düşünmemeye çalışarak sıcak suyun altında duşuyorum. Gözlerimi sırtımda ve Cash'in duşa girdiğini görüyorum.

Cash'in uylak vücudunu görünce heyecanlanıyorum. Havalı edileceğinden bile daha mükemmel. Göğre geniş ve berrak. Sol göğsünün üstündeki dövme deinde lakasın. Karın döş ve kasları dalga dalga yayılıyor. Bacakları uzun ve güçlü. En ufak bir parçası bile havalı kırılganlığa uğramıyor, icimi titreten sert, görkemli ve etiledirli parçası bile. Gözlerimi dikip bakıyorum ama kendimi bundan alamıyorum. Sadece görüldüğü bile beni isyak ve hazır yapmaya yetiyor.

Cenemın alındaki bir parmak yüzümü kaldırıyor. Cash'in vün ifadesi ciddi ve tatlı. Yüzüyle insanı mahvedecek kadar vakırsık.

"Çok endişeleniyorsun. Sadece bana güvenemez misin?"

Gözleri gözlerimi deliyor. Onu çok istiyorum ama ona böylece teslim olmanın akıllıca bir iş olup olmadığına emin olamıyorum.

Eğer biraz daha Nash gibi olabilseydi...

"Biliyorum" diye cevap veriyorum dürüstçe.

Kabullenerek başını sallıyor. "Öğreneceksin. Söz veriyorum."

Sonra beni öpüyor. Anlam ve duygu taşıyan, yavaş ve derin bir öpücük bu ve ben ikisini de nasıl yorumlayacağımı bilemiyorum. Konuşmak için geri çekiliyorum ama parmaklarını dudaklarıma koyuyor.

"Şşşh. sadece seni sevmeme izin ver tamam mı? düşünme. Sadece hisset."

Günah kadar karanlık gözleri anlaşılmaz ama izlen. Birkaç saniye sonra başımı sallıyorum. Gülümsiyor ve beni tekrar öpüyor. Şerhlerle.

Dudakları ve diliyle tenimden suyu yalıyor -boy-
numda, göğüs uçlarımdan, karnımdan. Bacaklarımdan
arasında diz çöküyor ve iki defa beni zevkin doruğuna
çıkartıyor, sanki bir şeyi beklidyormuş gibi ikisinde de
duraklıyor.

Üçüncü defa kendimi neredeyse parlayacakmışım
gibi hissettiğimde ayağa kalkıyor ve beni düşün duru-
na bastırarak şekilde kasıklarından tutarak havaya kal-
dırıyor ve öpüyor. Beni kendine doğru iyice çekerken,
dili vücudunun hareketlerini taklit edercesine ağzının
içine saldırıyor.

Birlikte doruğa ulaşıyoruz. İnemelerimi yutuyor,
beni uyuyan babama olan saygısından dolayı yapu-
ğuna şüphem yok. İkimiz de bittiğimizde hala içimde
gömülü kalıyor, beni kollarında döndürerek düşün al-
tında tutuyor. Suyun ılık ve masaj yapan damlaları beni
yumuşatıyor. Neredeyse başım Cash'in omzuna dayalı
şekilde uyuyakalıyorum. Beni yavaşça bırakarak Cash
suyu kapatıyor ve kendim için bıraktığım havlıyı alı-
yor. Beni tepeden tırnağa kuruluyor ve sonra odama
taşıyor, yatağıma yatırıyor, çıplak bir şekilde.

"Uyu," diyor usulca. "Daha fazla düşünme. Sabaha
görüşürüz."

Sonra gidiyor.

Ve ben de uyuyorum.

YİRMİ ALTI

Cash

Vücudum hazır bir şekilde uyanıyorum ve aklıma sadece bir kadın geliyor. Perdelerden sızan şafak ışıklarını belli belirsiz görebiliyorum. Olivia'yı uyandırmanın gerektiğini biliyorum ama bunu yapmak beni biraz korkutuyor. Uyandığında kafasından neler geçeceğini kestirmek çok zor. O yüzden ona gidiyorum.

Kapıyı açıp etrafı dinliyorum. Babasının hala alt katta horladığını duyabiliyorum, böylece odamdan çıkıp koridordan geçiyorum ve sessizce Olivia'nın odasına giriyorum.

Hızla ilerliyorum. Nefesinin derin ve sabit olduğunu duyunca rahatlıyorum. Kendi tarafında sırtı bana dönük şekilde yatıyor. Kotumu çıkararak içine girebilecek şekilde örtüleri aralıyorum. Yanına yatıp sırtına doğru yaklaşıyorum.

Uykusunda kalçasını bana doğru getiriyor ve iyice yakınlaşıyor. Ses çıkarmamak için dudağımı ısırıyorum. Olivia hala çıplak yatıyor ve kalçası bana işkence ediyor.

Vücudunun etrafından uzanıp mükemmel göğüslerinden birini avuçluyorum. Uykusunda bile vücudu bana tepki veriyor, göğüs uçları sertleşiyor.

Parmaklarımla hafifçe sıkıştırıyorum göğüs ucunu, bu onu hafifçe inletiyor ve kalçasını tekrar bana doğru itiyor. Geri çekiliyorum ve kalçamı onun kalçasına basıyorum.

Öne eğilip boynunu öpüyorum, elimi karnından aşağı kaydırıp en çok istediğim şeyi kaplayan hafifçe tüylü alana doğru indiriyorum. Usulca vücudu hareket ediyor ve bir parmağımı içeri kaydırmama yetecek şekilde bacaklarını aralıyor. Kalçalarının elimin ritmine uygun şekilde hareket ettiğini hissedene kadar onu yavaşça okşuyorum nazikçe.

Bir parmağımı içeri kaydırıyorum ve onun şimdiden ıslandığını fark ediyorum. Vücudum beklentiyle sarsılıyor, sırtına doğru yaklaşıyor.

Elimi kasığını kavrayacak şekilde indiriyorum ve bacağına kendi bacağıma üzerine çekiyorum. Bu onu arkadan girebilmem için yeterince açıyor. Dar kasıklarının içine girerken yapabileceğim tek şey yüksek sesle inlememek. Kalçasını bana doğru ittirerek daha derine girmemi sağlıyor. Bunun bilerek mi yoksa içgüdüsel mi yapıldığını anlamıyorum. Uyanık olup olmadığından hala emin değilim.

Islak sıcaklığı içinde gidip gelirken klitorisini elimle ovarak onu zevkin doruğuna çıkarıyorum. Kaslarının benim etrafımda kasıldığını hissetmeye başladığımda eli kalçama yaklaşıp beni sıkıca tutuyor ve kendisine doğru bastırıyor.

Olivia uyanık.

Soluğunun kesik kesik geldiğini duyuyorum sonra nefesi kesiliyor. Orgazmının kasılmalarını hissediyorum. İçine daha sert bir şekilde girmeye başladığımda onu sıkıca ve sabit bir şekilde tutuyorum. Sonra bir patlama hissi geliyor ve içine boşalıyorum.

Farkında olmadan onun omzunu ısıyorum. Bu onu heyecanlandırıyor. Elini yukarı kaldırıyor ve parmaklarını saçlarıma geçirip hafifçe çekiştiriyor ve içinde titrememe sebep oluyor.

Lanet olsun, Olivia'nın her şeyi boş verdiğinde nasıl olacağını görmek için sabırsızlanıyorum.

YİRMİ YEDİ

Olivia

Gülümsemeden duramıyorum. Yine. Beynimin derinlerinde şüphe tohumları olsa da Cash'in göğsünde yatıp parmaklarımı dövmesinde gezdirirken kötü düşüncelere kapılmak imkansız.

"Bunun anlamı ne?" diye fısıldıyorum.

"Harika anlamına gelen Çin harfleri." diye alay ediyor. Kıkırdıyorum. "Eğer bu doğru değilse ki öyle olmadığını düşünüyorum o zaman öyle bir dövme yaptırmalısın."

"Bana iltifat mı ediyorsun? Emin olmak istiyorum, bunu kaçırmak istemem."

Göğsüne vuruyorum. "Senin ayaklarına kapanmıyorum diye beni huysuz ve berbat bir insan gibi gösteriyorsun."

"Ayaklarıma kapanmak zorunda değilsin. Ama eğer bunu illa yapmak istiyorsan sen hazır oradayken yapabileceğin bir şeyler bulabilirim."

Ona doğru bakıyorum ve o yine kaşlarını oynatıyor.

"Eminim bulurdun." Başımı sallayarak tekrar göğsüne yatıyorum ve mürekkep izlerini takip ediyorum. "Ciddi olarak soruyorum, dövmen ne anlama geliyor?"

Cash o kadar uzun bir süre sessiz kalıyor ki soruma yanıt vermeyecek sanıyorum. Ama sonunda konuşuyor.

"Bana ailemi hatırlatan şeylerin toplamı."

Her dövmeye tek tek bakıyorum ama göze çarpan bir şey göremiyorum. Elimi kara parmaklara benzeyen sepe doğru yapıyorum.

"Ve bunlar?"

"Onlar ailemi benden alan alevleri sembolize ediyor."

Durduğumdan destek alıp onun yüzüne bakıyorum.
"Bununla neyi kast ettin?"

Cevap vermeden birkaç saniye önce sinirlenmiş gibi görünüyor. "Annem bütün ailem için planlanmış bir terne palamasında oldu. Babam onun ölümü için hapiste. Kardeşim ve ben çok... neyse. Sonuçta, ateş ailemi aidi. Evimi. Şimdi sadece ben varım."

Natani bana babasının hapiste olduğundan bahsettiği günü hatırladım. Daha fazla konuşma şansımız olmamıştı, bu yüzden annesinin olduğunu ve babasının bunun sorumlusu olarak gösterildiğini bilmiyorum.

Doğal olarak dana fazlasını öğrenmek istiyorum. Dürmek istediğim yüzlerce soru var ama daha fazla zorlamaz istemiyorum.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Gulamemesi nazik ve kederli. "Pek değil. Eğer senin için sorun olmayacaksa. Bu kadar mükemmel başlayan bir günü mahvetmek istemem." Kalçamı kavradiğında sırtıyor. Onun yanında yatarken sertliğini hissetmeye başlıyorum. Ben de sırtıyorum.

"Yendini tanımlaştırmen gerekecek. Babam yakında uyanır ve tabancayla oldukça isabetli atışlar yaptığında sanırım sana bahsetmedim."

"O zaman, kahvaltıya ne dersin?"

Kıkırdıyorum. "Akıllıca bir seçim, Cesur Yürek"

"Dalga geçme. Eğer baban penisimi uçurursa sana ne yararım dokunur?"

Hiçbir şey demiyorum, sadece gülümsüyorum. Ama içten içe kalbimin ağırlaştığını hissediyorum. Daha şimdiden Cash'in yatakta harika olmasından daha fazlasını düşünmeye başlıyorum. Çekici ve esprili, ayrıca düşünceli ve tutkulu. Zeki ve tutumlu. Yatak odasındaki harikalığını hesaba katmasak bile her açıdan mükemmel.

Ve umumi tuvalette. Ve banyo duvarına yaslanırken. Bu düşünceler tekrar kalbimi rahatlatıyor. Cash kendi odasına gittikten sonra duşa gidiyorum. Yeniden. Bu sefer gerçekten duş almalıyım.

Bütün zaman boyunca gülümsüyorum. Sabunla vücudumu yıkarken Cash'in dokunmadığı bir nokta yokmuş gibi hissediyorum. Ve bu iyi bir his. Bir süre için, en azından. İçinde bulunduğum durumun gerçekliği bir defa daha içime sızmaya başlıyor. Ve bir defa daha onu geri göndermeye çalışıyorum. Acımasızca. Durmadan. Bununla Pazartesi günü ilgileneceğim. Bu haftasonu benim ve bu benim tatilim. Mantık, sorumluluk ve kafamın içindeki seslere ara veriyorum. Bu haftasonu sadece Cash ve onunla aramda olan delicesine çekim için.

Bacakları kesilmiş kot şortumu ve Erkekler Kitaplarından Önce Gelir yazan tişörtümü giydikten sonra alt kata doğru iniyorum. Bulduklarım beni şaşırtıyor.

Babam mutfak masasında oturuyor. Alçıdaki baca-
ğı taburede, koltuk değnekleri arkasındaki duvara da-
yalı ve yüzünde bir günlük sakal var. En şaşırtıcı şey ise
kahvaltı hazırlıyor gibi görünen Cash ile harareti bir
şekilde sohbet ediyor olması.

Bu sahneyi izlerken binlerce farklı duygu göğsüm-
de yükseliyor. Hiçbiri benim için iyi değil. Hepsi benim
için tehlike demek. Ve kalbim için.

Babamın yönlendirmesiyle çırpılmış yumurtaya
biraz daha baharat ekleyen Cash'i izlerken keşke biraz
daha Nash gibi olabilseydin diye düşünüyorum.

"Günaydın," diyorum neşeyle, kalbimi umutsuzlu-
ğa sürükleyen duyguları saklamaya çalışarak.

İkisi de parlak ve mutlu gülümsemelerle bana bakı-
yor. Cash ocağın önünden bana göz kırpmıyor, saf tutku
karnımın kasılmasına neden oluyor. Bu adamın seksi
olduğunu inkar etmenin bir anlamı yok. Lanet olası de-
recede seksi. Muhtemelen kahvaltıyı hazırladığı ocak-
tan daha yakıcı.

Yardım etmeye başlıyorum ve kısa sürecek olan
gerçeküstü ya da hayali sabahın çekiciliğine ve büyü-
süne kapılıyorum. Yumurtanın, salamın, kreplerin ve
kahvenin olduğu bu masaya otururken geri kalan haya-
tında her sabahımı bu sabahla karşılaştıracığımı bili-
yorum. Ve muhtemelen bunu tekrar yaşamak isteyece-
ğim. Hem de çok fazla.

Lanet olsun.

Kahvaltı tabaklarını temizledikten sonra Cash, ba-
bamın koltuğuna oturmasına yardım ediyor sonra am-

bara doğru yola koyuluyoruz. Yolda Cash bana koyun yetiştirmek ve detaylarla ilgili sorular soruyor. Ona elimden geldiği kadar hızlı, kısa ve öz cevaplar vermeye çalışıyorum ama bütün bir hayat bilgisini ve tecrübesini kısa birkaç dakikaya sıkıştırmak zor oluyor.

“Bugün ne yapacağız peki?”

“Yeni kuzulara bakmaya gidiyoruz. Dişi koyunlar kendilerini ayırır ve yavrularını ağaçların içinde ya da alanda doğurur. Kuzuların sağlıklı olduğundan emin olmalıyız ve tedavi etmemiz gereken bir sorun olup olmadığını görmeliyiz. Kuzuları ve hangi koyuna ait olduklarını kaydedeceğim. Böylece onları ne zaman etiketlememiz gerektiğini aşağı yukarı öğrenmiş oluyoruz, dişi koyunların kuyruklarını kırmak ve erkek koyunun testislerini bağlamak gibi.”

“Kuyruklarını kırmak? Testislerini bağlamak? Neden?” diye soruyor Cash benim vahşi açıklamalarımla korkmuş gibi görünüyor.

“Dişi koyunların kuyruklarını kırıyoruz çünkü doğum yaparken onlar için daha kolay ve temiz oluyor. Hem annenin hem koyunun güvenliği için. Ayrıca onları genç erkeklerden ayırmak için de işe yarar bir yöntem. Erkek koyunlar için onları kısırlaştırıyoruz çünkü... eğer bunu yapmasak diğerlerinin ne yapacaklarını biliyorsun.”

Sürece karşı duyduğu şaşkınlığı üzerinden attığında sırtıyor ve kaşlarını oynatıyor. “Evet, biliyorum!”

Ona gülümseyerek bacağımı dört tekerlekli ATV motorunun üzerinden atıyorum ve arkamdaki boşluğa

elimle vuruyorum. “Şimdi motor kullanma sırası bende.” diyorum en ürkütücü sesimle. Cash tek kaşını sevdığım şekilde kaldırıyor ve yavaşça arkamdaki koltuğa oturuyor. Bana iyice yaklaşıyor, kalçalarımı kavrayarak bacaklarının arasına iyice çekiyor, göğsünü sırtıma bastırıyor. Vücudumun arkasındaki her santimde onu hissediyorum. Kollarını belime sarıyor, ellerini karnımın alt kısımlarına yerleştiriyor, içimin arzusuyla kasılmasına neden oluyor.

Fısıldadığında dudaklarını kulağımda hissediyorum, “Hazır olduğunda ben de hazırım.”

Titreyen parmaklarımla anahtarı çeviriyor ve kontağı çalıştırıyorum. Motoru çalıştırdığımda, ne kadar hızlı giderse gitsin motorun benim şu andaki libidoma yetişemeyeceğini anlıyorum. Eğer Cash beni soğutmazsa bir saat içinde eriyeceğim. Ambardan çıkıyorum ve ilk geçidi kapatmak için kısa bir süre için yan yola çıkıyorum. Sürüyü güden köpeklerimizin bir tanesi koşarak yanımıza geliyor. Büyük beyaz başını okşamak için eğiliyorum. “Solomon! Nasılsın, oğlum?” diye soruyorum büyük çoban köpeğine.

Eğildiğimde köpek yanağımlı cömertçe yalıyor, sonra motoru çıkarabilmem ve kapıyı açabilmem için geri çekiliyor. Cash kapıyı arkamızdan kapatmak için iniyor ve çocukluğumun çiftliğinde ilerlerken, geçtiğimiz her alanın kapısında bu bir rutine dönüşüyor.

Motoru engebeli yerlerden ve çocukluğumun tanıdık eski yollarından sürüyorum, geçtiğimiz her yerde Cash’in ilginç bulabileceği şeyleri gösteriyorum. Bazen

konuyla alakalı ve düşünceli sorular soruyor, bu da onun en az Nash kadar zeki olduğunu gösteriyor.

Akıllı ve seksi. Lanet olsun.

Cash yeni doğan kuzularla dişi koyunlara bakmam için yardım ediyor. Bu dönemden olmayan birkaç kuzuya da işaret ediyor. Hayatı boyunca bu tür şeylerin arasında olmadığı için o kuzuların diğerlerinden daha büyük olduğunu anlayamıyor. Ama ben anında bunu görüyorum.

Her şey bittiğinde yedi tane sezon sonu kuzusu buluyoruz. Kuzular Rambo'nun suçu, koçlarımızdan biri, ağlından kaçıp dişi koyunları bulmayı yine başarmış. Normalde babam çiftleşmeleri belirli aylarda sınırlı tutar, böylece dişi koyunlar ilkbaharda kuzuları doğurabilir. Ama zaman zaman bunun gibi bir şey olur ve babamı kuzu sayısındaki karışıklıklarla baş başa bırakır.

Gördüğümüz her kuzuyu not ediyorum. Babama göre yedi ile dokuz arası kuzu olması gerekiyordu. Buna göre birkaç tane ölü kuzu bulacağız bir yerde.

Bunca yıldan sonra dahi kalbim bunun düşüncesiyle acıyor.

Kuzuların ölümünden daha kötü bir şey düşünemiyorum.

Ön alana doğru geri dönerken diğer iki köpeğimizi ve Pedro'yu görüyoruz. Doğal olarak Cash hepsi hakkında bir yorum yapıyor. Onun akıllıca gözlemlerine gülüyorum. Gün içindeki kaygısız halim beni endişelendiriyor. Tehlikeye rağmen kendimi Cash'e doğru çekilirken buluyorum. Bu, sanki ufuk çizgisinden ileri

Alıp yeni bir duranın uzandığını görmek gibi bir şey. Bu duranın uğursuz bulutlarıyla birlikte. İklimizin bir gün aniyle vereseceğini havaı etmek çok kolay olur. Bu birlikte. Ve bunun bir felakete dönüşeceğini.

Direkt eve girmek yerine kuzeydeki ahıra doğru sürüyorum motora. Her durağımızda Solomon ile oynamak için bir is çünkü köpek oldukça pis. Ayrıca her türlü köpek ve onun bulunduğu uzun çimenlerden motora geçmek kir tabakasını artırıyor.

Bu yüzden temizlenebilmemiz için ahıra yöneliyorum. Bu olan en yakın yer orası.

İlk olarak Cash'ın temizlenmesine izin veriyorum. Sonra ellerimle kollarını yıkıyorum ve üzerimi silmek için bir mendil ıslatıyorum. Mendili terli boynumda ve göğsümde gezdiriyorum. sonra kollarını siliyorum. Mendili çöpe atmak için döndüğümde Cash'ın beni izlediğini görüyorum. Kollarını göğsünde kavuşturmuş şekilde bana bakıyor. Gülümsemiyor ama yüzünde tanıdık olduğum bir ifade var. Gözlerinde bir ateş yanıyor. Karanlık ve tehlikeli bir ateş bu ve eğer dikkatli olmazsam beni yakabilir.

Duraklıyorum. Bilerek değil çünkü Cash kollarını atıp yavaşca bana doğru yürüdüğünde, ayaklarımın altındaki toprak kayar gibi oluyor. Sanki bir aslan tarafından es olarak seçilmişim de takip ediliyormuşum gibi hissediyorum.

Cash önümde duruyor. Hiçbir şey söylemiyor. Sadece eğiliyor, beni kollarını alıyor ve ATV motora doğru görünüyor.

Motoru bir tepenin en yüksek noktasında bırakmışım. Üç tarafı ağaçlarla kaplı. Alandaki tek şey alnımızdaki çimenler. İnsanlar yok, izleyen gözler yok. Sadece çimen. Upuzun çimenler, ılık rüzgarda sallanıyorlar.

Cash ATV'nin üstüne çıkıyor ve beni kucağına oturtuyor. Birkaç etkileyici saniye boyunca gözlerime bakıyor, sanki gördüğü tek şey benmişim gibi beni izliyor. Ve benim gördüğüm tek şey de o. Şu an sanki dünyada sadece ikimiz varmışız ve ikimiz de birbirimiz tarafından ele geçirilmiş gibiyiz. Başka kimse yok gibi.

Bundan hoşlanmam beni korkutuyor. Sadece o ve ben. Kimse yok başka.

Yüzümü avuçlarının içine alarak beni öpüyor.

Bu çok yırtıcı bir öpüş değil ama yüzeyin altındaki bir şeyler içimi yakıp kavuruyor. Sanki ruhumdan bir şeyi emmeye çalışıyormuş, sanki fiziksel bir etkileşimden ötesiymiş gibi. Tecrübeli elleriyle şortumun düğmesini açıyor ve elini çıplak karnımda gezdiriyor. Bir ürperti bacaklarımdan aşağı iniyor ve içimde bir sıcaklık yükseliyor. Cash yanımda olduğunda tenimin altında hep patlamaya hazır bir volkan varmış gibi hissediyorum. Bir kolunu etrafımda dolayarak beni kaldırıyor ve şortumla iç çamaşırlarımı çıkarıp koltuğun arkasına koyuyor. Hala tek kelime etmedi. Ve hala, onunla birlikte olmanın tehlikeleri var, onun istediği yere gitmenin.

Ama gideceğim. Gitmek zorundayım. Buna karşı çaresizim. En azından bugün. Belki yarın olmam. Ama bugün ona uyuyorum.

Göğüsünü benden ayırmadan biraz geriye kayıyor ve parantezinin döğmelerini cözüyor. Aşağı bakmanın kendini alamıyorum ve onun mükemmelliğini görüyorum.

Kendinden emin parmaklarımla ona uzanıp sertliğini kavıyorum ve onun, saten erkekliğini okşuyorum. İliştiğini duyduğumda sertliğinin başından bir damla göğüsümün sırtına geldiğini görüyorum. Koltukta geri kayarak öne eğiliyorum ve dilimi sertliğinin başına değdirip damları alıyorum. Sonra tekrar yalıyorum.

Dudaklarımı onun etrafında kapatıyorum ve Cash'in elini sedarımnda hissediyorum. Çok fazlasını ağzıma sığdıramayacağım için ellerimi de kullanarak kocaman erkekliğini aşağı yukarı şekilde yalayıp emiyorum. testislerini avuclayıp dilim ve dudaklarımla ona iskence ediyorum.

Sonra beni yukarı çekiyor ve öpüyor. Dilini ağzımın içine sokarak kendi tadını alıyor. Sertçe kalçalarımı kavıyor ve tam üstüne gelecek şekilde beni kaldırıyor. Sonra tek ve sert bir hamieyle kalçalarını gevşetiyor ve beni üstüne çekip üstüne oturtuyor.

Dudaklarımdan kaçan zevk iniltisini durduramıyorum. İçimde derinlerde bir yer yırtılmış gibi hissettiriyor. Benim isteğim dışında. Parlak gün ışığının altında Cash'in üzerinde hareket ediyorum, ikimiz temiz havada kesik kesik nefes alıyoruz. Cash kulağıma ısırıldığında inliyorum. Tişörtümü kaldırıp sütyenimin üzerinden göğüs ucumu ısırıldığında daha da beter inliyorum. İçimde olmanın nasıl hissettirdiğini söylüyor. Bana yapmayı hayal ettiği şeyleri fısıldıyor.

Cash'in dūřūndūęū tek řeyin ben olduęunu ak-
linda olan tek şeyin ben olduğunu sōylemesine gerek
 yok. Bunu onun yūzūnde gōrūyorum, ōpūcūklerinde
 hissediyorum. řu an için tūmūyle bana ait. Ve ben de
 ona aitim.

Onun arzusunda kayboluyorum; gōzleriyle ve do-
 kanuslarıyla vūcudum zevkin doruklarına çıkarken,
 gerçekliğe dair olan hislerimi kaybediyorum. Fark et-
 tiğim tek şey, kulağımdaki nefesi, benimle birlikte zev-
 kin doruğuna çıkması. Her kalp atışıyla aldığım zevki
 arttırarak sıcaklıęının içime sūzūldūęūnū hissediyō-
 rum. Nefesim kesiliyor, kollarım ve bacaklarım Cash'in
 etrafında sıkıca dolanıyor. Boynumda kesik kesik nefes
 alıyor, elleri sırtıma gidiyor ve beni kucaklıyor.

Bu şekilde sonsuza kadar kalabilirim.

Eğer Cash sonsuzlukla ilgili bir insan olabilseydi.

Ne dūřūndūęūmū biliyormuř gibi kolları vūcudu-
 mun etrafında sıkılaşıyor. Boynuna doğru nefesimi ve-
 riyorum ve içimden geçenleri bilmediğini umuyorum.

YİRMİ SEKİZ

Cash

Pazar gecesi Salt Springs'den Atlanta'ya olan yolculuğumuz pek konforlu sayılmaz. Demek istediğim, motosikletin üzerindeyiz. Ama yine de Oliva rahat görünüyor. Yanağını sırtıma dayadığını hissedebiliyorum. Kasıkları sıkıca bana yapışmış ve sanki bundan memnunmuş gibi iyice yakın duruyor.

Bunun dışında başka şeylerden memnun olmadığını hissedebiliyorum. Tekrar aklını bir şeylere taktı ve bununla ilgili ne yapabileceğimi bilmiyorum.

Hafta sonu onunla on iki defa seviştik ve düşünebildiğim tek şey, bir daha ne zaman sevişeceğimiz, onunla ne yapmak istediğim, onun için ne yapmak istediğim ve ona ne yapmak istediğim. Hiçbir şey yeterli gibi gelmiyor.

Ama yaptığımız her şeyin son olabileceği hissi beni çok rahatsız ediyor. Sanki bir şeyleri geride tutuyormuş gibi. Bunu hissedebiliyorum. Koruma kalkanlarını indirdiğinde bunu gözlerinde görebiliyorum. Duygularını bir gülümsemenin ardında saklayacak zamanı olmadığında. Bir şeyler onu rahatsız ediyor. Sanırım bunun ne olduğunu biliyorum. Ama düzeltebileceğimden emin değilim, daha doğrusu düzeltmeye yeteneğim olduğundan.

Evinin önünde durduğumda motosikletin sabitleyicisini aşağı indiriyorum ama motoru durdurmuyorum. İçimdeki ses beni içeri davet etmeyeceğini söylüyor.

Ve etmiyor da.

“Bu hafta sonu yaptıkların için sana ne kadar teşekkür etsem az.”

Bana teşekkür mü ediyor?

Gülümsüyorum, normal kaygısız gülümsemem.

“Oh, inan bana benim için bir zevkti.”

Olivia da gülümsüyor ama onunkinde keder var. Ve belki de çaresizlik. Sanırım onun aklında daha başlamadan bitmiştik. Sorun onun aklını değiştirip değiştiremeyeceğim. Ve bunu nasıl yapabileceğim.

Ben bile rahatsız edici sessizliği fark ediyorum ki normalde hiç fark etmem. Bu tür sessizlikler beni çok az rahatsız eder. Ama şimdi ediyor.

Düşünmek için zamana ihtiyacım var. Ama onun düşünmek için zamanı olmadığına emin olmalıyım. Buna zamanı olduğunda başım belaya giriyor. En azından onun kafasında.

“Peki, kulüpte bu hafta bazı şeylere bakabileceğini söylemiştin, normal vardiyalarının dışında. Yarın akşama ne dersin? Geç saate kadar kalmak zorunda değilsin.”

Onu şaşırttığımı görebiliyorum. Daha şimdiden beni görmezden gelmenin yollarını düşünüyor muhtemelen. Ama bu olmayacak. Onu ne rahatsız ediyorsa bunu önleyeceğim. Bu meselede ona bir şans vermeyeceğim.

"Bunu evet olarak kabul ediyorum. Ve yarın arabamı geri alabileceksin. Sabah erkenden getiririm."

Yüz ifadesini izlemek, çocukların üst üste atlamasını izlemek gibi bir şey. Ve Olivia en altta kalan kişi, nefesi kesilmek üzere. Ona bu şekilde hissettirdiğim için kendimi suçlu görmeliyim ama böyle düşünüyorum. Hem de hiç. Çılgın aklında onun için kötü biri olduğumu zannettiğini biliyorum. Ve bu doğru değil. Aslında onu daha fazla tanıdıkça, onunla daha fazla zaman geçirdikçe hayatında ihtiyacı olan şeyin tam olarak ben olduğumu anlıyorum. Sadece o bunu henüz bilmiyor. Ama öğrenecek. Gerçeği ona eninde sonunda anlatmak zorunda kalacağım. Ama bekleyebileceğim kadar bekleyeceğim. Diğer türlü bu bir felakete dönüşebilir.

Sonunda başını sallıyor. "Tamam. Kulağa iyi geliyor. Ve teşekkürler. Tekrar. Cash, eğer sen olmasan--"

"Hey, düşünme bunu artık. Belki artık benim o kadar da kötü olmadığımı anlarsın."

Buna cevap vereceğini biliyorum bu yüzden kaskımı çıkarıp onu öpüyorum.

Bu kızın aklını ve ağzını meşgul tutmanın en iyi yolu bu.

Çok eğlenceli olacak.

YİRMİ DOKUZ

Olivia

Şimdi ben ne yapacağım?

Yüz üstü yatağıma yatıyorum. Ciddi bir belanın içinde olduğumu fark ediyorum. Cash aşık olmayı kaldıracabileceğim bir erkek değil. Onunla bu kadar birlikte olacağımı hiç düşünmemiştim. Cash seksi, eğlenceli ve baş döndürücü ama eğer sevişirsek işlerin bu kadar çabuk... dönüşebileceğini... düşünmemiştim. Aramızdaki her neyse artık. Evde onunla bu kadar zaman geçirmem büyük bir hataydı. Babamla birlikte. Dünyadaki sığınağım olan tek yerde. Cash'i oraya koymak, o ortama... ve bu kadar tatlı olup hemen uyum sağlaması, beni bütün tuzaklara ve klişelere inandırmaya yetti.

Lanet olsun.

Sanki annem beynimin büyük bir bölümünün kontrolünü eline almış gibi Cash'in bütün kötü yönlerini ve Nash'in bütün iyi yönlerini belirleyerek kafamda bir ölüm maçına soktuğumu fark ediyorum. Keşke annemin bana Cash'le ilişkimin hiçbir zaman yürümeyeceğini, benim ihtiyacım olanın o olmadığını söyleyen sesini kapatabilsem kafamda. Nash'in ne kadar mükemmel olduğunu anlattığını duyar gibiyim.

Ve bu konuda haklı.

Bana umut vermek istemiyor olması. Bununla savaşsa da Marissa için doğru şeyi yapmak istemesi. Marissa soğuk, pis bir yılan olsa bile.

Doğru düşünemediğimi biliyorum. Savunma 5 moduna girdim, Cash'e olan hislerimin getirdiği panikten dolayı. Ama ne kadar denesem de bu karmaşık düşüncelerden kurtulamıyorum. Annemin sesi çok güçlü ve açtığı yaralar çok derin. Ve Gabe'i bu hafta sonu görmüş olmamın hiç iyi bir etkisi yok üzerimde.

Mükemmel bir Cash-karşıtı fırtına. Ve bu ortalığı toza dumana katıyor. İkinci defa düşünmeden Nash'in numarasını çevirmeye başlıyorum. Belki onunla ilgili olan durumu tek seferde bir kenara bırakabilirim. Bir şans olsa da olmasa da, eğer bir seçenek değilse, onu kenarda bekletmem. İlk başta cevap vermediği için neredeyse rahatlıyorum. Ama sonunda cevap verdiğinde sesini duymak beni rahatlatıyor.

"Nash, ben Olivia. Bu kadar geç saatte rahatsız ettiğim için özür dilerim. Meşgul müydün?"

"Ah, hayır. Şimdi eve giriyordum. Her şey yolunda mı?"

Nereden başlasam? Telefonu açtığına göre şimdi ona ne diyeceğimi bile bilmiyorum.

"Evet, her şey yolunda." Parçalanmış düşüncelerimi toplamak için duraklıyorum. "Aslına bakarsan, hayır her şey yolunda değil. Buraya gelebilir misin?"

"Oraya? Şimdi?"

Sesindeki bir şey -bir tereddüt belirtisi- beni durumumun karmaşıklığından neredeyse çıkarıyor. Neredeyse ama, tam olarak değil. Bunu görmezden gelip devam ediyorum.

"Evet. Bu gece. Gelebileceğin en erken zamanda."

"Sorun ne, Olivia? Beni korkutmaya başlıyorsun. Bir şey mi oldu? Kardeşim sana bir şey mi yaptı?"

Sesinde keskin bir ton duyuyorum ve bu kafamı karıştırıyor. Ne demeye çalıştığını anlamam üç dört saniyeyi buluyor. "Ne? Cash mi? Hayır. Ah, Tanrım, hayır! Öyle bir şey değil." Bunu neden sordu ki? Kendi kanından olan birisi için gerçekten böyle mi düşünüyor?

Nefesini verdiğini duyuyorum. "Tamam, peki. Yirmi dakika sonra orada olurum."

"Harika. Teşekkürler. Görüşürüz o zaman."

Bekliyorum. Ve beklerken de evde volta atıyorum. Ve çok sabırlı olmadığımı da belirtmem gerek. İki tane korkunç seçenek arasında düşünüyorum - Nash'e karşı cesur olmak ya da Sibirya'ya taşınmak.

Kapı zilini duyduğumda Sibirya çok daha iyi bir seçenek gibi geliyor.

Kapıyı açtığımda Nash'i böyle görmeye hazır olmadığımı fark ediyorum. Geç saatlere kadar çalışıyor olmalı. Ona mükemmel bir şekilde uyan siyah bir takım elbise giyiyor. Kırmızı kravatı yana kaymış, saçlarını karışmış ve bu onun Cash'e daha çok benzemesine yol açmış. Sanki hayallerimdeki Cash gibi. Biraz daha Nash gibi olan Cash.

Neden ikisi de biraz daha birbirleri gibi olamıyorlar? Bu düşüncemi kendim yanıtlıyorum.

Çünkü ikisini birden istiyorsun. Aynen şu an olduğun gibi.

Sadece uzak durmak için bir sebebin olmadan.

Başımı sallayarak içeri girebilmesi için geri çekiliyorum. Tembelce kanepeye doğru yürüyor ve yorgun gibi kendini koltuğun üstüne atıyor. Onunla yüz yüze gelecek şekilde Kanepenin diğer ucuna oturuyorum.

“Kötü bir gün müydü?”

Başını ileri geri sallıyor. “Mmm, bazı açılardan.”

Sertçe yutkunuyorum. “Bu kadar geç saatte aradığım için özür dilerim.”

“Sorun değil. Uyanıktım. Ayrıca bir şeye ihtiyacın olduğunda beni aramanı söylemiştim.”

Ona bakıyorum, artık bana çok tanıdık görünen yüzüne. Nash’in kişiliğine bağlı olmam garip geliyor. O parlak kara gözlerin arkasında Cash’in çekici sıcaklığını hissetmemek.

Ben konuşmayınca soru sorarcasına kaşlarını kaldırıyor. “Peki, ne oldu?”

Bana ne olduğunu hiçbir zaman anlamayabilirim. Bir saniye için ne yapmaya çalıştığımı merak ediyorum. Sonrasında da neredeyse utanıyorum.

“Nash, beni istiyor musun?”

Eğer ağzımdan çıkan sözlerle kendim çok şaşırmış olmasam onun yüz ifadesinin komik olduğunu düşünürdüm muhtemelen. Böyle olduğu için içimden bir şeyler kopuyor.

Ona doğru yaklaşıyorum, dediğimi vurgulamak için elimi koluna koyuyorum. “Beni istiyor musun?”

“Sanırım bunun yanıtını önceden vermiştik. Bu ne ile ilgili, Olivia?”

Şaşırp kalıyorum. Bunu kabullenmeliyim. Ve hareket planım üzerinde pek düşünülmüş bir şey değil, bir plan bile sayılmaz. Bu yüzden planı hızlandırıyorum. Ve o an için bu, Nash'e saldırmak gibi bir şey oluyor.

Öne eğilerek dudaklarımı onun dudaklarına bastırıyorum. Buna en çok şaşıranın ben mi, yoksa Nash mi olduğunu anlayamıyorum. En başta dudakları dudaklarımın altında donup kalıyor. Sanki mümkünmüş gibi aşağılanmamın iyice arttığını düşünüyorum. Ama sonra sanki birisi onu yakmış gibi geri çekiliyor.

Nash kolumu kavıyor, parmakları yumuşak deriye baskı uyguluyor ve dik dik gözlerime bakıyor. Birkaç saniyeliğine gözlerinin içinde acı ve öfkeyi gördüğüme yemin edebilirim. Ama bu saçma geliyor. Sonra gözlerimi kırptığımda hissettiğim duygular kayboluyor ve bunların benim hayal gücümün ürünü olup olmadığını düşünüyorum.

Dudakları zalim bir gülümseyişle kıvrılıyor. "Yani bununla ilgiliydi," diyor anlaşılması zor bir şekilde. Tutuşundan kendimi kurtarmaya çalışıyorum, parmakları canımı acıtmaya başlıyor. Ama beni bırakmıyor. Beni kucağına çekerek sertçe yüzümü kavıyor. "İstediğin şey bu mu?"

Ben cevap veremedim dudakları dudaklarımı eziyor. Nazik değiller. Arzulu değiller. Seksi bile değiller. Cezalandırıcı, öfkeli ve soğuklar.

Dili dudaklarımı açmak için beni zorlarken ondan uzaklaşmaya çalışıyorum. Dudakları dudaklarımı o kadar çok eziyor ki birkaç saniye için kan tadı aldığımı

düşünüyorum. Sonra tat tuzlu bir şeylere karışıyor. Ağladığımı anlıyorum.

Nash benden uzaklaşıyor, ağzını sanki bana lanet etmek için açılıyor ama sonra şaşırarak duruyor. Sanıyorum ağladığımı görüyor ve benim tanıdığım Nash geri dönüyor.

Yüzü yumuşuyor ve nazikçe bir elini kaldırıp sol yanağımdaki gözyaşlarını siliyor. Çenemin titrediğini hissediyorum. Sabit kalması için kendimi zorluyorum ama lanet şey beni tümüyle görmezden geliyor.

“Seni incittim mi?” diye fısıldıyor, dudaklarıma ve yanaklarıma ufak öpücükler kondururken. “Çok üzgünüm, bebeğim.”

“Üzgünüm.” diye fısıldıyorum. “Bunu yapmamalıydım. Marissa’yla birlikte olduğunu bilmiyorum. Bana ne olduğunu bilmiyorum.”

Nash geri çekiliyor ve bana bakıyor. “İstediğin şey ben miyim?”

Ne diyeceğimi bilmiyorum. İstediğimi itiraf etmeli miyim? Gerçekten hala böyle mi hissediyorum?”

Cash aklıma giriyor.

Sanki düşüncelerimin gittiği yönü hissetmişçesine Nash soruyor. “Peki ya kardeşim? Düşünmüştüm ki... Yani, hafta sonunu Salt Springs’de geçirdiğini biliyorum.”

Cash’ın yolu Nash’ten öğrendiğini unutmuştum. Ve eğer bu mümkünse kendimi daha fazla aşağılanmış hissediyorum. Benim koca bir fahişe olduğumu düşünüyormuş olmalı şu an.

Ben cevap veremeden Nash konuşuyor. "O seni öptüğünde dudaklarının benim dudaklarım olduğunu mu düşündün?" Bir tûy kadar hafif bir şekilde elini kalçamda gezdiriyor ve kalçamı kavırıyor.

"Sana dokunanın benim olmamı mı diledin? Oda na geldiğim gece yaptığım gibi?"

Şaşkınlıkla nefesimi veriyorum.

Aman Tanrım! Gelen Nash'ti!

Geriye yaslanıp konuşmaya hazırlanıyorum ama dudakları hemen dudaklarımı örtüyor ve onları aralamaya çalışıyor. Ağzımın içinde nefesini verdiğini hissettiğimde duygular, düşüncelerin önüne geçiyor. "Hala beni istiyor musun? Çünkü eğer istiyorsan, tümüyle seninin." Bununla birlikte öpücüğünü derinleştiriyor, dilini dilimin üzerinden geçiriyor, boşa kalan elleriyle belimi ve karnımı okşuyor. Ürpertiler vücudumda yayılıyor. Dokunuşu Cash'in dokunuşlarına çok benziyor.

Cash...

Nash'in göğsünü itiyorum. İtiraz etmeden hemen geri çekiliyor.

Gözlerimin içine bakıyor. İkimiz de bir şey söylemiyoruz. Başını sallıyor ve kabullenmeyle gülümsüyor, neşeyle değil.

"İyi geceler, Olivia."

Hemen hareket etmiyor. Sadece beni izliyor.

Sonunda başımı sallıyorum ve kucağından kayarak ayağa kalkıyorum. Ona kapıya kadar eşlik ediyorum. Uzanıp kapıyı açıyor. Sanki bir şey söyleyecekmiş gibi dönüyor ama sonra fikrini değiştiriyor. Karanlıkta kaybolurken bir kere bile dönüp bakmadığını görüyorum.

Uyuyamadığıma şaşırmamak lazım. Nash'le yattığımı öğrenmemle dün gece kendimi tümüyle ve kesin bir aptal durumuna düşürmem arasında gidip gelirken pazartesi günü dersleri ekip Cash'e gitmeye karar veriyorum. Neden ona gitmeyi istediğimi tam olarak bilemiyorum, belki de dün gece ona ihanet ettiğimi düşünmemle ilgili olabilir. Bilmiyorum. Bir sebepten dolayı kendimi ona doğru çekiliyormuş gibi hissediyorum. Ve bunu sorgulamıyorum. Sadece gidiyorum.

Uyanık olduğunu biliyorum çünkü bu sabah pencereden dışarı baktığımda arabamın kaldırımın kenarında park edilmiş olduğunu gördüm. Anahtarlarım posta kutusunda bir zarfın içindeydi.

Dual'e gündüz gittiğim ilk sefer de Cash beni bekliyordu, bu yüzden ön kapı açıldı. Bunun her zaman böyle olup olmadığını merak ediyorum.

Görünüşe göre öyle değilmiş diye düşünüyorum her iki kapısında kilitli olduğunu gördüğümde. İşe girdiğimde bana anahtar verilmedi çünkü kulübü her zaman Cash açıp kapatıyor. Yani neden öyle yapmasın ki? Barın arkasında yaşıyor. Binanın etrafından dolaşıyorum. En azından bir arka kapı olduğuna eminim; çöpü atmak için, Cash'in motosikletini park ettiğinde içeri girip çıkabilmesi için.

Binanın bir yanında hiç kapı yok, o yüzden dolaşmaya devam ediyorum. Tahmin ettiğim gibi arkada bir kapı var. Karşı duvarda büyük bir çöp konteynırının durduğu bir sokağa açılıyor. Ne yazık ki arka kapı da kilitli. Yürümeye devam ederek başka bir kapı bulma umuduyla binanın diğer tarafına doğru yürüyorum. Ve istediğimi buluyorum. Yanda bir kapı var. Büyük bir tane.

Görünüşe göre Cash kulübün arkasını daireye ve garaja çevirmiş. Yukarı doğru kayarak açılan kapı bunu gösteriyor. Bu ve kapının açık olup içerde Cash'in motosikletinin duruyor olmasından bunu anlıyorum. Bu biraz motoru açıkla bırakıyor. Ama Nash'in arabasının da içerde park edildiğini görünce kafam karışıyor. Ya da en azından Nash'in arabasına benzeyen bir araç var. Midem gerginlik içinde kıvrılıyor. Birbirlerine çok yakın olmadıklarını biliyorum ama bu benim hakkımda konuşmayacakları anlamına gelmez. Benimle ilgili çok ortak noktaları var! Hele de son olaylardan sonra.

Midem bulanıyormuş gibi hissediyorum. İçerdeki kapı açılıp Cash dışarı çıktığında arabama gidip geri dönmeyi düşünüyorum. Kapıyı arkasından kapatmak için döndüğünden dolayı beni görmüyor. Kapıyı kilitlerken telefonda konuşuyor aleti omzuyla yanağı arasına kıştırırken.

Konuşmasının sonunu duyuyorum.

"Marissa, bütün hafta sonu toplantılarımın olduğunu söyledim. Bunu yapabilmem için hiç zamanım yoktu. Ben--"

Dönüp beni kapının kenarında dikilirken görünce kaskatı kesiliyor. Ağzımın açık kaldığına ve hissettiğimi yansırtcasına her hücremle şaşırmış görüldüğümüne eminim. Bir soru aklımda sürekli dönüp duruyor. Neden Cash Marissa'yla böyle konuşuyor? Neden Cash Marissa'yla böyle konuşuyor?

Hayatımın en uzun dakikası boyunca birbirimize bakıyoruz. Garajın içi o kadar sessiz ki Marissa'nın Nash'in ismini defalarca tekrar ettiğini duyuyorum.

Sonunda Cash gözlerini benden ayırmadan Maris-
sayla konuşuyor.

"Gitmem lazım. Seni sonra ararım." Ve telefonu ka-
patıyor. Beni o kadar uzun bir süre inceliyor ki hiçbir
şey söylemeyecek sanıyorum. Ama sonra konuşuyor.

"Neden içeri girmiyorsun? Konuşmamız lazım."

Kalbim göğüs kafesimi zorluyor. Sert bir şekilde!
Herhangi bir mantıklı açıklama bekliyorum. Belki bir
şaka yaptığını. Belki Nash için bir şeyleri saklamaya
çalıştığını. Belki de bir şeyleri yanlış anladığımı. Ama
Cash'in beni izleme şekli bir şeylerin çok, çok yanlış ol-
duğunu düşündürüyor bana.

Ve bundan hoşlanmayacağımı.

Gitmeyi düşünüyorum. Arabama geri gitmeyi. Bu
adamlar ilk günden beri benim için bela oldular. Eğer
biraz akıllı olsaydım dönerdim ve bir daha asla geriye
bakmazdım.

Ama neden bunu yapamayacağımı biliyorum. Dü-
şünceler aklımdan geçiyor olsa bile Cash'i bir daha
görememe ihtimali kalbime derin bıçakla açılmış bir
kesik gibi. Bunun acısını ve yıkıcılığını hissediyorum.
Hayat-değiştiren bir yarayı. Kan dışında her şeyi his-
sediyorum, kıyafetlerimi ıslatması gereken kan dışında
her şeyi. Başımı sallıyorum ve yavaşça yürüyorum, ka-
pıyı benim için açık tuttuğu cilalı zemine doğru.

İdama gidiyormuşum gibi hissediyorum.

Kalbimin ya da güvenimin idamına belki de.

Ve bu oldukça doğru.

OTUZ

Cash

Nabzın hızlanıyor. Sadece her şeyin ortaya çıkmasının düşüncesi, bir insana bütün sırlarımı anlatacak olmam beni ölesiye korkutuyor. Neden Olivia'ya söyleyeceğimi bilmiyorum. Sadece söyleyeceğimi biliyorum. Söylemek zorunda olduğumu. Eğer onun bana güvenmesini istiyorsam ona güvenmek zorundayım. Sorun şu ki onun neden benim için bu kadar önemli olduğunu hala çözemedim. Neden umurumda olduğunu.

Ama onu umursuyorum. Hem de çok fazla.

Bir şeylerin yolunda olmadığını biliyor. Döşemeleri kaldırıp sudaki köpek balıklarını görmüş gibi duruyor. Sanırım bir bakıma da doğru bu. Eğer benim ve ailemin geçmişimdeki köpekbalıklarını düşünürseniz. Dün gece odamda bıraktığım karışıklığı görmüyorum bile. Olivia'dan döndüğümde takım elbisemi çıkarmış, kendim gibi giyinmeden önce yerde bir yığın halinde bırakmış ve kulübü kapatmak için dışarı çıkmıştım. Sonrasındaysa yatağa yüzüstü uzanmış ve ölü gibi uyumuştum. Ta ki Jake bu sabah kapımı çalıp Olivia'nın arabasını getirene kadar. Bu ikili hayat tam da kuşlara göre! Ve işte şimdi buradayım ve çok uzun bir süredir tanımadığım bir kıza en derin, en karanlık, en kirlili ve en tehlikeli sırrımı anlatmak üzereyim. Ve benim endişelendiğim tek şey onun beni bir daha görüp görmek istemeyeceği. Bu nasıl bir delilik?

"Bir şeyler içmek ister mısın? Kahve makinesini şimdi kapattım, o yüzden kahve hala sıcak."

Şaşkınlıkla etrafına bakmıyor, bulmacanın parçalarını yerleştirmeye çalıştığı belli. Ama bunu yapamıyacak. Bin yıl bile düşünse tahmin edemez. Eğer ona söylemezsem

"Olivia, koltuğa otur. Kahve getireceğim. Sonra konuşacağız."

Sanırım onun buna ihtiyacı, benden daha fazla ki bu çok fazla şeyi gösteriyor. İkinize de kahve dolduruyorum ve boş sürahiye biraz sıcak su doldurup onu yıkamak için zannımın olana kadın ısıtıcımın üzerine geri bırakıyorum. Uzun bir süreden beri kendi başımın çaresine bakıyorum. Bazı ev işlerini yapmak normal bir iş haline geliyor bir noktadan sonra. Ona bir kupa ıztıyorum ve karşısındaki koltuğa oturuyorum. Yanına oturup onu sıkmak ve söyleyeceklerinin sonucunu daha kötü hale getirmek istemiyorum. Muhtemelen söyleyeceklerimi dinledikten sonra biraz mesafeye ihtiyacı olacak. İlk o konuşunca şaşırıyorum. Neden şaşırdığımı kendim bile bilmiyorum. Direnci kesinlikle sağlam. Sadece her zaman bunun farkında olmuyor. Ama ihtiyacı olduğunda bu özelliği ortaya çıkıyor.

Şimdi olduğu gibi.

"Oyunları sevmem. Yalanlardan hoşlanmam. Sadece bana ortada dönen şeyin ne olduğunu söyle. Gerçeği."

Yüzü kararlı. Kendini güçlü tutuyor. Sanırım böyle bir şeyi söylemek için iyi bir zaman varsa muhtemelen o an şu andır.

"Senden tek istediğim bana her şeyi tümüyle anlatmam için bir şans tanınan. Bütün hikayeyi duymadan kaçıp gitme. Anlaştık mı?"

Dediğimi hemen kabul etmiyor ki bu da beni gergin hale getiriyor. Ama kabul ettiğinde bunda ciddi olduğunu anlıyorum."

"Anlaştık."

Bir an için ona anlatacaklarımı başkasına söylemesinin felaket anlamına gelebileceğini söylemeyi düşünüyorum ama sonra bundan vazgeçiyorum. Bu ona güvenmediğini ima etmek gibi olur ki güveniyorum. Sadece daha önce hiç kimseye herhangi birine bu konuyla ilgili güvenmedim. Bu yüzden biraz temkinli davranmam normal.

"Ben Cash'im."

Olivia birkaç saniye boyunca bana bakıyor. Sadece onun kafasında fikirlerin nasıl döndüğünü hayal edebiliyorum.

"Biliyorum," diyor sakın bir şekilde. "Ama neden Nash gibi davrandığını öğrenmek istiyorum."

"Çünkü aynı zamanda Nash'im."

Boş bakışları kafasını tümüyle karıştırdığımı, ürküttüğümü gösteriyor.

"Bu ne demek oluyor?"

Olayları başından itibaren anlatmazsam bunu tümüyle kavrayamayacağımı biliyorum.

Anlatmaya başlıyorum.

"Babam gençken oldukça... berbat insanlarla tanışmış, ailesine biraz daha para kazandırabilmek için. Çok

fakirlermiş. Ama bunların hepsi annemle tanışmasından önceymiş.” Acı bir şekilde gülüyorum. “Görünüşe göre böyle insanlarla bağlandığında, asla gerçek anlamda onlardan kaçamıyorsun. Sanırım biraz da olsa bunu biliyordu. Ama yine de şansını denedi. Ve bunu yaparken karşıdaki adamlar ona ayrılmasının oldukça kötü bir fikir olduğunu söylediler. Böyle insanlar belirtmek istedikleri şeyi oldukça... unutulmaz şekillerde yaparlar. Bu durumda planladıkları, babamın teknesini havaya uçurmaktı.”

Olivia beni yakından izliyor, dinliyor. Söylediğim bir kelimeye bile inanıp inanmadığını bilmiyorum ama artık durmayacağım. Ona her şeyi anlatacağım. Şu an. Daha fazla sır yok.

“Ailece tatile çıkıyorduk. Noel tatiline. Çok kısa bir tatildi aslında. Annem ve erkek kardeşim gerekli malzemeleri almak için biraz erken gittiler tekneye. Kimse onların teknede böyle önceden olacağını bilmiyordu. Bir patlama oldu. İkisi de öldü. Ve alevlerin içinde yandılar.”

Yüzü tam iki dakika boyunca herhangi bir tepki vermiyor. Söylediklerimi sindirmeye çalıştığı sürede tek kelime bile etmiyorum. Duruma bakılırsa yavaş yavaş idrak etmeye başlıyor. Yüzündeki renk tümüyle çekiliyor.

“Kardeşin ikizin miydi? Gerçekten adı Nash miydi?”

“Evet.”

Nefesini verdiğini duyuyorum. Nefesi, elleri gibi titrek.

“Yani bir Nash vardı ama onunla hiç tanışmadım.”
diye belirtiyor sakince. Belki biraz fazla sakince.

“Doğru.”

“Yani bütün bu zaman boyunca kardeşinmiş gibi davranıyordun.”

“Doğru.”

“Neden?”

“Babamın geçmişindeki insanlar olayları öyle ayarlamışlardı ki, olay için babamdan şüpheleniliyordu. Tekneyi havaya uçurmadan hemen önce babamı arayıp uyardılar. Eğer onları ispiyonlarsa şimdiye kadar tanıdığı ve sevdiği herkesi öldüreceklerini söylediler. O anda annemin ve Nash’in tekne de olduklarını fark etmemişlerdi. Annemi aramaya çalıştık ama ulaşamadık. Oraya gittiğimizde tekne çoktan körfezin dört bir yanına saçılmıştı. Annemin ve Nash’in öldürülmesine üzülürken aynı zamanda onun hapse gireceğini biliyorduk, en azından ihmalkarlıkla cinayet suçundan. Ve eğer iki ölüm babamın üzerine kalırsa bu, hapis süresinin uzaması anlamına geliyordu. O anda ikimiz birden olmaya karar verdim. Eğer Nash kurtulmuş olsaydı babam sadece bir tane cinayet suçundan yargılanırdı. Yapabileceğim çok bir şey yoktu ama en azından bu kadarının elimden geleceğini düşündüm. Ve bunu yaptım. Sanırım sadece annemin birkaç parçasının bulunmuş olması konusunda şanslıydık.”

“Bu ne zaman oldu?”

“Yedi yıl önce. Lisedeki son yılımda, aralık ayında.”

Şüphelenmiş gibi görünüyor. İnanmıyormuş gibi değil ama çoğunlukla şüpheli gibi.

"Ve kimse bunu anlamadı mı? Bu nasıl mümkün olabilir?"

Acı acı güldüm. Bu kısımdan eğlenecekti.

"Benim hakkımda haklıydın. Her zaman kötü çocuk bendim, asi olan. Liseyi ikinci yılının sonunda bıraktım. Babamın o zamanlar aldığı bu kulübü yönetmek istiyordum ve bunu yapmak için bir diplomaya ihtiyacım olmadığını biliyordum."

Kaşlarını kaldırıyor. "Bu kulüp?"

Onaylıyorum.

"Nash hep düzenli, çalışkan, onur öğrencisi tipti. İyi bir yerlere gelecekti ve ailedeki herkes bunu biliyordu. Hatta onu tanıyan herkes bunu biliyordu. Kimse onun yerine derslere benim girebileceğimden bir saniye bile olsun şüphelenmedi. Notları alanın ben olduğumdan. Diplomasını alanın ben olduğumdan. Üniversiteye gidenin ben olduğumdan. Kimse benden hiçbir şey beklemiyordu. Sözde bir suç hayatı dışında hiçbir şey, tıpkı babam gibi. Yapmam gereken tek şey arada bir partide görünmem ve kıcımlı insanlara gösterip hala yaşadığımı unutturmamamdı, sonrasında Nash olmaya odaklanmaya devam ediyordum. Kolaydı. İnsanlar beni unutmak istiyordu."

Çok uzun süredir içimde tuttuğum acı hislerin se-sime ulaşmasını engelleyemiyorum. Sanki onun bunu görmesini, hissetmesini istiyormuşum gibi. Sanki onun bunu bilmesi, her şeyi daha az acı verici yapacakmış

gibi. Bunun neden olduğunu, bu kızın neyinin farklı olduğunu bilmiyorum ama içgüdüsel bir şekilde farkı hissediyorum. Olivia farklı.

"Yani bunca zaman iki farklı hayat sürüyordun. Dünyadaki herkese yalan söyleyerek. Polis de dahil."

Onun sözleri midemin kasılmasına neden oluyor. "Evet."

Yaşadığım bunca acıdan sonra canımı yakan en büyük şey, aslında onun yüzünde gördüğüm iğrenme ifadesi.

"Neden? Nasıl? Bunu nasıl yapabilirsin? Yaşamak için ama aynı zamanda ölenin anısı için mi?"

Yorgun hissediyorum. Çok yorgun. Aniden bu yaşamın bedeli ve aldatmanın utancı göğsümde ağır bir yüke dönüşüyor.

"O patlamada her şeyimi kaybettim. Sevdığım herkes elimden alınmıştı. Ev olarak bildiğim her şey göz açıp kapatıncaya kadar kaybolmuştu. Bu şekilde en azından onların anısına bir şekilde onur getireceğimi düşündüm."

"Onların anısını böyle mi onurlandırırıyorsun?"

Parmaklarımla burun kemiğimi sıkıp gözlerimin arkasında başlayıp artan zonklamayı durdurabilmeyi diliyorum. "Açıklaması biraz zor. Her iki ebeveynim de Nash'ten ve benden, kendimizi bu hayatta bir yerlere getirmemiz dışında bir şey istemediler. Babamızın ayak izlerini takip etmektense kendi yollarımızı bulmamız daha iyi olacaktı. Ve Nash çok zekiydi. Önünde parlak bir gelecek uzanıyordu. Benim yaptığımdan çok fazlası.

Ölenin o olması doğru gibi görünmedi. Ebevenylerimi gururlandırmak için yapabileceğimin en iyisini yaptım ve Nash'e hak ettiği ismi ve ünü verdim. Eğer hayatta olsa kendisinin sahip olacağı gibi."

Olivia tam bir sessizlik içerisindeydi. Eğer gözlerinde yükselen sempati duygusunu görmesem endişelenmeye başlayabilirdim. Duyarlı ve iyi kalpli olduğu gibi belki benim sebeplerimi de anlayabilirdi. Sadece ona her şeyi anlatmalıydım. Tüm derinliği ile. "Ayrıca eğer hukuk okursam babama yardım edebilmek için bir şansım olabileceğini biliyordum."

Olivia bunu duyunca kendine geliyor. Olivia'nın ezilmişlere karşı korumacı ve adaleti isteyen birisi olmasına şaşırmadım. O tümüyle iyi bir insan. Benim hak ettiğimden çok daha iyi. Nash onu hak ederdi. Ama ben etmiyorum. Yine de kendimi ondan uzak tutamıyorum.

"Gerçekten bunun bir şeyleri değiştirebileceğini düşündün mü? Bir farklılık yaratacağını?"

Omzumu silkiyorum. "Bilmiyorum ama aradığım şey bu. Amcanın gibi büyük ve güçlü bir hukuk firmasını istememin en büyük sebeplerinden biri bu."

"Onlar biliyor mu?" diye soruyor. "Babanı yani?"

"Evet. Bu sır olarak saklayabileceğim bir şey değildi, o yüzden birkaç kişiye konuyu anlattım. Ne üzerinde çalıştığımı biliyorlar, babamın temyiz davasını kazanmasına yardım etmek istediğimi. Oradaki ortaklardan ve çalışanlardan inanılmaz görüşler alabildim."

Olivia başıyla onaylıyor ama sonsuzluk gibi görünen bir süre boyunca konuşmuyor. Parmaklarına bakıyor, ya onun umursadığını görmemi istemediği için ya da belki de gerçekten umursayıp umursamadığını bilmediği için. Ama büyük bir rahatlama hissediyorum, gözlerini görmem gerekmiyor. Sözleri her şeyi anlatıyor.

“Yaptığın şey tehlikeli mi?”

Gülümsüyorum. “Hayır, sanmıyorum. Babam bu kadar süre sessiz kaldı. Onların radarından çıktığını umuyorum.”

“Sessiz kaldı?”

Duraksıyorum. Tabii bir de bu kısım vardı. “Ah, evet. O, humm, kaçmak için çok umutsuzdu ve pek... önerilmeyecek bir şey seçti özgürlüğünü kazanmak için.”

“Ve bu önerilmeyecek şey neydi?”

Sesli bir şekilde nefesimi bırakıyorum. “Şantaj.”

İnanamamazlık içinde ağzı açık kalıyor. “Baban mafyaya şantaj yapmaya mı çalıştı? Daha önce hiç Baba filmini görmemiş mi?”

Gülmemi engelleyemiyorum. “Gerçek hayatta işlerin tam olarak öyle ilerlediğini sanmıyorum ama evet, oldukça aptalcaydı yaptığı şey.”

Eski tanıdık acı dalgasının göğsüme yayıldığını hissettim.

“Hatasını acı bir şekilde ödedi. Hepimiz ödedik.”

“Şantaj neydi? Ya da bunu sormamalı mıyım?”

Meraklı, evet, ama yüzünden dikkatli bir merakı olduğunu görüyorum.

"Birkaç defter aldı. Muhasebe defterleri. Ana defterler."

Olivia'nın nefesi kesiliyor ve ağzını elleriyle kapatıyor.

"Yok artık," dediğini duyuyorum ellerinin arkasından. Zümrüt gözleri inanamamazlık içinde kocaman açılmış. "Aman Tanrım, filmlerdeki gibi aynen. Başkalarına mı gösterdi defterleri?"

Başımı sertçe sallıyorum. "Hayır. Bu onların tehdidinin bir parçasıydı. Eğer defterleri polise verirse hepimizi öldüreceklerdi."

"O zaman ona yardım etmek için ne yapıyorsun?"

"Sonunda Marissa'nın babasının davayı almasını sağladım, böylece bütün dosyalara bakabildim. Ne yazık ki kanıtlar aleyhine işliyor."

Koltuğun ucuna oturuyor. "Peki başka bir planın var mı? Yapabileceğin başka bir şey, başka bir yol?"

Boğazımı temizliyorum. "Aslında bir yol olduğunu düşünüyorum. Ama tehlikeli. Muhtemelen çok tehlikeli."

Gözlerini kısıyor. "Nedir o yol?"

Devam etmeden önce durup düşünüyorum. Ona karşı tehdit oluşturabilecek tek kısım bu, bilmek tek başına çok tehlikeli değil belki. Ama yine de...

"Aldığı defterler bende."

Kaşları havaya kalkıyor ve gözleri büyüyor. "Benimle alay mı ediyorsun? Babanı sırf sessiz tutabilmek için teknesini havaya uçurdıkları, önemli ve o çok tehlikeli defterler sende mi?"

Yalnız olmamıza rağmen yine de paranoya yapıyorum. Omzumun üstünden geriye bakmamak için kendimle savaşmam gerekiyor. "Evet," diyorum sessizce. "Tutuklanmadan önce bana vermesini sağladım. Defterleri gizli tutacağıma söz verdim. Ve güvende. Defterler babamı tehlikeye atan şeyler olsa da aynı zamanda onu hayatta tutan şeyler. Defterler bizde olduğu sürece güvendedeyiz."

"Ve sen de onları ne için... kullanmayı düşünüyorsun?"

"Sana neye baktığını söylemeyecektim ama defterlere bakmanı isteyecektim. Son birkaç ayda sayısız defa defterleri inceledim ve sanırım içinde onun hayatından çok daha fazlasına mal olabilecek kanıtlar var. Eğer şüphelendiğim şeyler doğruysa bu defterler vergi kaçakçılığını da kanıtlıyor. Bu babamın onlar hakkında bildiği başka suçları, -kardeşimin ve annemin öldürülmesi dışında- adamların yaptıkları şantajı kanıtlayabilir ve onların RICO Act'i ile yargılanmasına neden olur."

Uzun bir süre boyunca o kadar sessiz duruyor ki söylediklerimi anlayıp anlamadığından emin olamıyorum. Ama sonunda bir şey söylediğinde onu en kötü etkileyen kısmın ne olduğunu anlıyorum. Çoğu insanın düşündüğü gibi beni orospu çocuğu gibi gösteren kısım olduğunu anlıyorum.

OTUZ BİR

Olivia

Cash olarak bildiğim adama bakarken birden onun Nash kimliğine bürünmesi, o güne kadar yaşadığım en tuhaf ve en gerçeküstü şey. Günlük kıyafetleri hala Cash. Karışık saçları da. Bazı tavırları da Cash. Fakat konuşması, birden zeki duruma geçmesi, başarısı ve avukat edasıyla Nash ki bu oldukça şaşırtıcı.

Fakat onun mecburen yaptığı itiraf kadar değil.

Sessizce ve sakın kalmaya çalışarak konuşuyorum. "Yani söylemeye çalıştığın, bana hiçbir şey söylemeden beni öldürtebilecek bir konuma sokmayı planladığın mı? Bir uyarı bile vermeden hem de?"

Ayağa kalkıyorum. Buna katlanamıyorum. Öfke, bir yangın hortumundan püskürür gibi damarlarımda ilerliyor ve yerimde duramıyorum. Eğer durursam patlayabilirim. "Bana seçme şansı dahi vermeden mi?"

En azından utanmış görünme nezaketini gösteriyor. Suçlulukla kıvranır gibi. "Nasıl görüldüğünden eminim fakat söz veriyorum seni asla tehlikeye atmam. Senden tek istediğim, vergi hesaplarını değerlendirip kodlarına bakmandı. Bana fikrini söylemen. Onların satın almayı düşündüğüm başka bir iş için olduğunu söyleyecektim. Eğer haklıysam, sana hiçbir şey söylemeyerek dürüst olabilirdim ki söz konusu işte ciddi hukuk ihlalleri var. Eğer bunları CPA'ye götürseydim, bu

işletmelerin isimlerini almaya zorlarlar ve onları polise verirlerdi. Bunun gibi çılgınca ihtimaller vardı.”

Böyle söylenince kulağa biraz daha az ürkütücü gelmesine rağmen, hala sinirimin üstesinden gelmekte zorlanıyorum. Aslında her şeyden çok bana yalan söylediğini bilmekten rahatsız oluyorum. Tuhaf biçimde gerisinin üstesinden gelebilirmişim gibi hissediyorum; biraz içkiye, bir yatıştırıcıya ve düşünmek için biraz zamana ihtiyacım var fakat sonuçta üstesinden gelebilirim.

Fakat bu, bu yalan...

Yalancılardan ve yalan söylenmesinden daima nefret ettim. Bana göre hiçbir zaman affedilmeyecek tek günah.

Cash bunun için ilk istisna olabilir mi? Ya da aramızda her ne olursa olsun bu bir yara olarak mı kalacak?

“Olivia, lütfen bunu anla, ben asla, asla-----”

Elimi kaldırıp onu durduruyorum.

“Dur. Lütfen daha fazla bir şey söyleme. Bence bir gün için yeterince şey duydum. Belki de hayatımın geri kalanı için de. Biraz düşünmek için vaktim olana kadar bilemeyeceğim.”

Yenilmiş görünüyor. Gerçekten yaralanmış, sanki birine söylememden korkuyormuş gibi. Sanki bir şansı varmış ve bu ters tepmiş gibi. Kendini aklamasını engellediğim için duyduğum suçluluk sızısını içimde boğuyorum. Ona karşı şu an yumuşak duramam. Akıllı ve pratik olmalıyım. Sakin. Duygusuz.

Çantama bakıyormuş gibi yapıyorum. Onun gözlerine bakamıyorum. Biliyorum ki bakarsam perişan olacağım. "Arabamı tamir ettirip getirdiğin için teşekkürler. Geri ödeyeceğim." Kapıya doğru yavaşça ilerlemeye başlıyorum. Koşmak beni sadece korkak gibi gösterir, aslında öyle olsam da. Oysa yapmak istediğim tek şey koşmak; uzağa ve hızla.

Cash hiçbir şey söylemiyor. Kapıya gidip, o solumda kalana kadar kafamı kaldırmıyorum. Duraklıyorum, sanki bir şeyler daha söylemem gerekiyor ama ne söyleyeceğimi bilmiyorum.

Kapıyı açıp dışarı çıkıyorum. Arkama bakmıyorum. Fakat köşeyi dönüp kaybolana kadar Cash'in gözlerinin beni takip ettiğini hissediyorum.

Hiçbir zaman okuldan kaçan tiplerden olmadım. Belki bir ders ya da bir gün ama kayda alınacak kadar değil. Ta ki bugüne kadar. Olacağını düşündüğüm gibi Salı sabahı bana huzur getirmiyor. Yine az uyku ve tedirgin edici düşünceler neredeyse fiziksel olarak hasta hissettiriyor. Nash'in bana bıraktığı çiçekleri gördüğümde midem bulanıyor.

"Cash" yüzüncü kez kendi kendimi düzelterek yüksek sesle söylüyorum.

Cash'in Nash olduğunu sandığımda, onunla yaşadıklarımın dolaylı hissettiğim utancı dün olduğu gibi bugün de tekrar tekrar yaşıyorum. Ona söylediğim şeyler, ona davranış tarzım, yaptığımız şeyler. Ya da neredeyse yaptığımız. O gece yatağıma sızan adam için kendime işkence edişim.

Kızgınlık ve aşağılanma arasında sıkıştığım savaştan kızgınlığım galip çıkıyor.

Bunu bana nasıl yapabildi? Bunu herkese nasıl yapabildi?

Kahve yapmak için mutfığa yöneliyorum. Telefonun yanından geçerken ekranın ışığını görüyorum. Dün gece titreşime alıp bıraktım çünkü cevap verme isteği-me karşı koymak istiyordum. Ekrandaki isim Cash.

Beni tekrar arayacağı zaman, acaba hiç Nash'in telefonunu kullanacak mı diye merak ediyorum.

Karamsarlık içimde dalgalanıyor. O kadar ağır ki neredeyse tadını alıyorum. Ondan gelen diğer yarım düzene aramayı görmezden geldiğim gibi bunu da görmezden gelip mutfığa gidiyorum.

Oturma odasında kahvemden bir yudum alıp başka şeyler düşünmeye çalışıyorum. Fakat her şey, yerini hayatımın en önemli sorununa bırakıyor. Cash'e.

Nasıl bu kadar merkezdeki konu oldu? Ne zaman bu kadar derine çekildim? Bu nasıl bilgim dışında oldu?

Cevap? Ortada. Ona kendimi kaptıracağımı biliyordum. Gelecek darbenin yumuşak olması için kendime yalan söyledim. Sonunun böyle olacağını biliyordum. Hayatımın hikayesi.

Yine öfke kabarması ve karanlık...

Sonra özlem. Ve yalnızlık.

Yine kızgınlık. Cash ona bu kadar yakın olmama izin verdi. Beni içine çekti, bir örümceğin avını ağına çekmesi gibi.

Yalanlar ağına.

Sonunda artık gözyaşı yok. Bunun için müteşekkirim. Gözyaşlarım tükendi. Öfkem alev gibi. Belki de top benim sahamda olduğundan ağlamıyorum. Çünkü telefonlarına cevap verebileceğimi, bana bıraktığı onlarca mesajdan birini yanıtlayabileceğimi ve onunla tekrar bir arada olabileceğimi biliyorum. En azından bir süre için.

Farklı bir yalan ağının içinde. Geleceği olmayan bir ilişki içinde .

OTUZ İKİ

Cash

Telefondaki kırmızı bitirme tuşuna basıyorum. Kelimeler benimle alay ediyor. Olivia'yla birlikte olma şansımı gerçekten mahvettim mi? Gerçekten umursuyor muyum?

İlkinin cevabı bilmiyorum, diğeri ise evet.

Sadece doğru kararlar gelmesini umuyorum. Olivia gibi birisinin sonunda yaptığım davranışın önemini takdir etmesini beklerdim. Belki de yanlışım. Gerçekten, daha önce onun gibi bir kıza böylesi derin bir ilgi duymadım. Kahretsin, aslında hiçbir kıza böyle ilgi duymadım, nokta. En azından bu boyutta değil.

Telefonu odada fırlatma dürtüsüne karşı duruyorum. Adım atma sırası onda. Bu onun seçimi. Benim tek yapabileceğim, onun seçimini kabul etmek. Çünkü yalvaramam. Hiçbir kadına herhangi bir şey için yalvarmayacağım.

Ben... bunu yapamam işte.

OTUZ ÜÇ

Olivia

Salı çarşambaya karışıyor. Sinir ve karamsarlık, depresyon ve perişanlığa dönüşüyor. Bir şekilde Cash gerçekten mükemmel bir erkekti. Onu daha çok Nash gibi olduğunda istedim. Gerçekti. O Nash'ti. Erkek kardeşiyle babası için hayatını değiştirdi ve bir şeyler yaptı. Kötü bir çocuk ve yetişkinliğe adım atan başarılı bir gencin karışımı yani... Harika. O, şimdiye kadar istediğim her şey ve şimdiye kadar ihtiyacım olan her şey. Harika ve seksi bir paket. İçinde yalanların, aldatmacanın ve tehlikenin olduğu bir paket.

Bu bir ironi değilse ne bilmiyorum.

OTUZ DÖRT

Cash

Sanırım “asla, asla deme” sözünü söyleyenler haklı. Asla yalvarmayacağım demiştim, bu çok komik. Bugün daha sadece Çarşamba ve Olivia’yı kaç kere aradığımın sayısını çoktan unuttum. Utanmam gerekiyor.

Ama utanmıyorum.

Çaresizim. Her gün daha da büyüyor çaresizliğim. Onu kaybettiğimden değil bu duygu, sonrasında ne olacağını bilmemekten. Evine gidip benimle konuşması için onu zorlamaktan nefret ediyorum ama bunu yapacağım. Bu noktada başka bir şey düşünemiyorum. Onu görmekten, onunla konuşmaktan, ona dokunmaktan ve onu tekrar tatmaktan başka.

Kahretsin, bu hiç iyi değil.

OTUZ BEŞ

Olivia

Çarşamba Perşembeye dönüyor. Telefonumun ışığı daha çok yanıyor. Babam ararsa diye açık tutuyorum. Gerçi henüz hiç aramadı. Onu kontrol etmek için her aradığımda iyi olduğu konusunda beni ikna edip herhangi bir şeye ihtiyacı olursa arayacağına söz veriyor. Ama hiç aramıyor.

Belki de bir süreliğine eve gitmeliyim. Okula ara vermeliyim. Yaşama. Kalp acısına. Cash'e.

Her neyse, Marissa eve dönene kadar sadece birkaç günüm var. Ya sonra ne olacak? "Nash" onun hayatının bir parçası olmaya devam edecek mi? Yine ziyaret edecek mi? Onu tutup öpecek mi? Onu sevdiğini söyleyecek mi? Onunla ilgili hiç gelecek planı yapacak mı? Yaptı mı?

Bu düşünceler beni paniğe sürüklüyor. Diğer yandan, Nash onunla uyuyordu biliyorum. Yani sevgililerdi. Tabi ki seviştiler. Fakat Cash bağımsızdı. Bana ilgi duyuyordu. Sadece bana. En azından o an için. Onun gibi bir erkek ne kadar tek bir kıza ilgi duyabilirse. Fakat bu bile yalan.

Bu bir yalan.

Değil mi?

OTUZ ALTI

Cash

Hapishaneye giden tanıdık yola dönüyorum. Aklımın bittiği yerdeyim. Yapabileceğim tek şey, -Olivia'nın yanına gidip ayaklarına kapanmak hariç- babamla konuşmak. Ne yapacağımı bilmediğimi anlamam birkaç gün sürdü. Babamın iyi tavsiyeler, iyi öneriler vereceğini umuyorum. Alabildiğim bütün yardıma ihtiyacım var. Ve bunu yapabileceğim tek bir insan var, Olivia dışında, bu kocaman dünyada neler olduğunu bilen tek bir kişi.

Ziyaret saatlerini çok uzun zaman önce ezberledim. Babamı hem Cash hem Nash olarak ziyaret ettim. Ailemin geçmişini Atlanta'nın çürümüş üst tabakasından hiç saklamadım. Sadece Nash olarak farklı bir şekilde dahil oldum.

Nash olarak her zaman yasal bir noktayla başvuruyordum, babama yardım etmek için neleri öğrenmem gerektiği ve neler yapabileceğim gibi şeylerle. Yasal yollardan.

Cash olarak hiçbir şey yapmadım. Sadece bana bıraktığı tek şeyi aldım -Dual'i, şüpheli insanlardan şüpheli bir şekilde kazanılan parayla alınan yeri- ve burayı başarıyla, saygı duyulan bir işletmeye çevirdim. Lise diploması olan bir çocuğun yapabileceği bir şey. İnsanların benden bekleyeceği tek şey. Cash'i sonuna kadar oynadım.

Ama yolun bir noktasında başka birine dönüşüm. Farklı birine. Bir meleze. Her zaman kaybeden Cash olmaktan mutlu değilim artık. En azından sadece Cash olmaktan. Güvenilir ve saygı duyulan birisi olmayı seviyorum. Bir değerim varmış ve düşüncelerimin bir önemi varmış gibi görünmekten hoşlanıyorum. Diğer insanların, onları ikna etmeme gerek kalmadan zeki bir insan olduğumu kabullenmelerini seviyorum. Kardeşimin olduğu başarılı kişi olmayı seviyorum.

Buradaki tek nokta, ben kardeşim değilim. Bu başarının tümü bana ait. Evet, onun ölümü hayatta bana yeni bir şans verdi ama her şeyi kendi başıma başardım.

Ve bunu bilen tek insan benim. Babam dışında.

Ve Olivia.

Geçitte korumalar üzerimi arıyorlar, sonra adımı ve görmeye geldiğim tutuklunun numarasını boşluklara doldurup imza atarak girişimi yapıyorum. İşlemleri bitirdiğimde beni yarısı bir cam duvarla bölünmüş uzun masanın olduğu tanıdık odaya getiriyorlar. Periyodik olarak küçük odacıklar oluşturacak şekilde bölünmüşler. Gizlilik ilüzyonu oluşturmak için böyle tasarlanmışlar. Ama burada gizlilik yok. Sıradan siyah telefonda söylediğim her şeyin kaydedilip bir yerlerde tutulduğuna dair şüphem yok. İyi ki babam masum. Ve bunun dışında konuştuğumuz her konuyu yeterince belirsiz konuştuğumuz için başka birisinin tartıştığımız şeyi anlaması mümkün değil.

Her zaman olduğu üzere gardiyanlar babamı getiriyor ve babam beni selamlıyor. Gülümsüyor. "Bugün beni kim ziyaret ediyor? Cash mi Nash mi? Kıyafetlere bakıp ayırt edemiyorum."

Alelacele giydiğim kıyafetime bakıyorum. Sanırım, en azından benim düşüncem böyle, tam ortada kalmış. Siyat kot ve çizgili bir rugby tişörtü. Hem Cash'in hem de Nash'in giyebileceği bir şey. Ya da ikisinin de giymeyeceği bir şey. Hangisi olduğundan emin değilim. Bu tişörtü aldığımı bile hatırlamıyorum.

"Fark eder mi?" diye soruyorum kuru kuru.

Tekrar gülümsüyor. Gözleri yüzümü araştırıyor, her ziyaretine geldiğimde yaptığı gibi. Sanki değişimin ya da yaşlanmanın izlerini arıyormuş gibi. Ya da stresin. Gülümsemesi kaybolduğunda bugün bir şeyler bulduğunu anlıyorum.

Oturduğu yerde dikleşiyor, gözleri keskinleşiyor. Uyanık. Tetikte. "Sorun ne? Ne oldu?"

"Bir kızla tanıştım."

Bir kaşını kaldırıyor -çoğu insanın bana benzettiği şekilde- ama sonra yumuşuyor ve memnun bir şekilde sırtıyor. "Artık zamanı gelmişti. Sonunda." Tekrar arkasına yaslanıyor ve eliyle masaya vuruyor. Benim için gerçekten mutlu. En azından ben ona kalanını anlatana kadar. Bu onun fikrini değiştirebilir.

"Ona söyledim baba." diyorum duygusuzca.

Boş bir cümleye saklanmış anlamı kavrayana kadar kafası karışmış gibi görünüyor. "Bu kızı ne zamandır tanıyorsun?"

Başımı sallamaya başlıyorum. Ne demeye çalıştığını biliyorum. Her zaman olduğu gibi şüpheli. "Baba, bu önemli değil. Ona söylemem gerekiyordu. Onu önemsiyorum. Ve ona güveniyorum. Ayrıca bana yardım edebileceğini düşünmüştüm."

“Onu bütün bu olayların içine sürüklediğine göre, pek önemsiyormuş gibi görünüyorsun.”

“Onu güvende tutmak için gereken önlemleri aldım. Onu tehlikeye atmam.”

“Onu tehlikenin içine attın bile. Sen benim oğlumsun. İstesen de istemesen de bu işin içindesin. Ve bunun için üzgünüm. Senin tahmin edebileceğinden bile daha üzgün ama olan oldu. Hayatta olduğum sürece, hayatına kimin gireceğine dikkat etmelisin. Belki bir gün... ben öldüğümde...”

“Oturup beklemeyeceğim, baba. Senin burada ölmeine izin vermeyeceğim ve yıllar önce yapılmış bazı hatalar yüzünden hayatımı askıya almayacağım. İkimiz de yeterince cezalandırıldık. Artık hayatı yaşamaya başlamalıyız. Sanırım bir yol buldum...”

“Kendini öldürtmek için. İşinin olmadığı şeylerle uğraşmayı bırak Cash. Sana verdiğim...eşyalar sigorta için. Daha fazlası değil.”

“Özür dilerim baba ama başka insanların hayatımı mahvetmesine göz yummaktan sıkıldım. Bu şekilde yaşayamam. Sen geride kalan tek şeyimsin. Oturup bir şey yapmadan duramam.”

“Oğlum, bununla ilgili konuştuk. Bunu denemeni takdir ediyorum ama bu hiç akıllıca-”

“Baba, bana güvenemez misin? Bir kere için sadece bana güvenip bunlarla baş edebileceğime, iyi kararlar alacağıma inanamaz mısın? İyi düşünülmüş bir planı uygulamaya koyacağıma?”

Yüz ifadesi yumuşuyor. “Sana güvenmediğim için değil. Benim için geriye kalan tek şeysin. Ve hayatına

çok fazla keder getirdim. Gidip mutlu ve normal bir hayat yaşamamı istiyorum. Eğer ben o yangında ölsem sahip olabileceğin bir hayat gibi."

"Baba, burada kalıp çürümene izin veremem."

Sırıttı. "Çürümek?"

Gülümsüyorum. "Hukuk okulu kelime hazinem geliştirdi."

Bir şey demek için ağzını açıyor ama sonra fikrini değiştiriyor.

"Ne?" diye soruyorum.

"Sadece hukuk okuluna gitmeden önce de seninle gurur duyduğumu söyleyecektim. Çok küçük olduğun zamandan beri sadece kendin olmaktan mutluydun. Yapmak istediğin her şeyi yapıyordun, dünyanın kalanı umurunda değildi. Bu zor çizgide ilerlemenden gurur duyuyordum. Her zaman bu inancını ve kendine güvenini takdir ettim."

Duyguların boğazımda düğümlendiğini hissediyorum. Sanırım babanızın onayını almak için asla çok yaşlı olmuyorsunuz. Ya da en azından ben o kadar yaşlanmamışım.

"Cash, lütfen bu zor çizginin, kararları senin yerine almasına izin verme. Vazgeçmek için bir an vardır, geride bırakmak için. Eğer bu kızı önemsiyorsan git, onu bul ve mutlu et. Ona bunlardan uzakta bir hayat ver. Yeniden başla. Eğer onu benim anneni sevdiğimin yarısı kadar seviyorsan iyi bir hayatın olacaktır. Ve bu senin için istediğim tek şey."

"Hey. Onu sevdiğimi söylemedim."

Babam bana gülümsüyor. "Söylemene gerek yoktu."

OTUZ YEDİ

Olivia

Cuma sabahı kendimi zorla duşa sokuyorum. Bir haftadır duş almamış olmam biraz iğrenç ve acınacak bir şey gibi geliyor.

Ama bugün üzülmeyi bıraktım. Yeterince yaptım bunu. Bir şeyler yapmalıyım. Bu yüzden hafta sonu için eve gidiyorum. Tad'i arayıp en azından bir vardiya alıp alamayacağımı öğreneceğim. Hayatımın geri kalanında ne yapacağımı sonra düşüneceğim... yani eğer geri gelirim.

Geri dönüp Cash'le aramızdakileri halletmek için, Marissa ve okul ve... hayat çok boğucu. Tanıdık bir yerde geçireceğim hafta sonunun hatırına bunları aklımdan çıkarıyorum. Ve rahat bir yerde. Güvenli bir yerde.

Güvenli. Hayatım için bu kelimenin gerçeğine uygun bir anlam taşıyacağını hiç düşünmemiştim.

Önemli eşyaları toplayarak bir çantaya atıyorum ve çıkararak kapıyı arkamdan kilitliyorum. Marissa'nın gitmesiyle ve Cash/Nash'in hayatımdan çıkmasıyla, şehirle bütün bağımın kesildiğini hissediyorum. Yalanlardan ve baş ağrısından oluşan bir hapisane gibi geliyor artık. Ev gibi hissettiren tek yer, şu an gitmek üzere olduğum yer.

Yolda babamı ve Ginger'ı arıyorum. Ginger bana kendi vardiyalarından birini önerecek kadar nazik, ki

bu teklifi minnetle kabul ediyorum. Akşamki vardiyasını veriyor bana ve bu iyi bir şey. Olayların üzerine biraz meşgul olabilirim. Yarın dışarı çıkıp başka kuzular arayacağım, bunu yapmam için gerçek bir sebep olmasa bile. Ama dışarı çıkmak ve düşünmemi gerektirmeyecek bir şeyler yapmak iyi olacak. Ya da canımın acımasını gerektirmeyecek. Ya da istememi.

"Hey, serseri." diyor babam içeri girdiğimde. Çocukken yaptığım gibi kollarımı onun boynuna dolayıp omzunda ağlamak için ani ve açıklanamaz bir istek duyuyorum. Ama bunu yapma yerine, onu korkutmam gerektiğini de düşünerek çantamı yere bırakıp yavaşça öpüyorum ve nasıl olduğunu soruyorum.

Günümü televizyonda CSI'nin tekrar bölümlerini izleyerek ve babamla muhabbet ederek geçiriyorum. Bu Cash'i tümüyle aklımdan çıkarmamı sağlamıyor ama yardım ediyor. İyi geleceğini biliyordum.

Duş alıp vardiyam için giyiniyorum, fiziksel olarak rahat olmalarının yanında siyah şortumu ve tişörtümü giymek beni mutlu ediyor. Çıkmadan önce babamın yatağına yerleşmesini sağlıyorum, sonra Tad'in yerine gidiyorum.

Herkes harika davranıyor. Tabii ki. Beni geri gelmiş görmekten mutlular. Düzenli olarak bara gelenler, geri dönmemi istediklerini ve bana burada yeni iş yerimdeki kadar iyi davranacaklarına söz verirlerken gözlerim doluyor. Bir şekilde, onlara inanıyorum. Ama bir yandan da bunun bana uygun olmadığını biliyorum. Yeni işimde Cash var. Cash.

Ginger geliyor, çalışmaya değil, ama çok ihtiyaç duyulan desteği barın diğer tarafından vermeye. İçkisini yudumluyor ve soru sorabilmek için işlerin yavaşlamasını beklerken sabırla oturuyor.

"Peki bakalım, tahmin edeyim. 'Kötü çocuk' aslında 'en kötü çocuk'muş?" Gülüyorum. Evet, biraz acı bir şekilde. "Hmm, sanırım böyle diyebilirsiniz."

"Ben de bundan korkuyordum."

Bira şişelerini soğutucuya koymayı bırakıp ona bakıyorum ağızım açık bir şekilde. "Öyle mi? Bir şeyler söyleyebilirdin en azından."

"Ona bir bakış attığım ilk anda bile bela olacağını biliyordum. Sadece seksi değil. Akıllı. Bu senin kalbin için iyi bir kombinasyon değil, Liv. En azından diğerleri oldukça işe yaramaz ve aptallardı. Ama bu? Evet, eğer sana kafasını takarsa başının belaya gireceğini biliyordum."

Ona tokat atmak istiyorum o an. Sertçe. "Önceden haber verdiğin için sağol, Ginger." diyorum alay ediyor gibi görünmeye çalışarak ama sinirli olduğum belli oluyor.

"Eğer bunu denesem beni dinler miydin? Hayır. Hiçbir zaman dinlemiyorsun. Ondan uzak durman gerektiğini biliyordun. Ama durmadın. Gerçekten aklını değiştirmene neden olacak bir şey söyleyebileceğimi mi sanıyorsun?"

Kabullenmek istemiyorum ama bu konuda muhtemelen haklı. Cash daha ilk günden itibaren beni nefessiz bıraktı. Nash de öyle. Çünkü farklı kıyafetler içinde

ve farklı işlerde çalışan aynı kişiydiler. Sanırım, derinlerde bir yerde, vücudum bunu biliyordu. Cinsel olarak ikisine de aynı şekilde karşılık verdim. İkisi de beni alev alev yaktı. Ve bu iki farklı olması gereken kişilik söz konusu olduğunda, gerçekleşmesi pek mümkün olan bir şey değil. Neden bunu göremedim? Nasıl bu kadar kör olabildim? Son şişeleri de kutudan çıkarıp soğutucuya dizerken Ginger'ın yanındaki tabureye birisinin oturduğunu görüyorum. Başımı kaldırıyorum ve duruyorum, kolum hala soğutucuda.

Gelen Cash.

Gülümsemiyor. Hiçbir şey söylemiyor. Sadece bana bakıyor. Gözlerinde gördüğüm şeyin kalbi olup olmadığını merak ediyorum. Ya da sadece benim hayal gücüm olup olmadığını. Her iki şekilde de gördüğüm şeye güvenmiyorum. Yaptığım işi bitiriyorum, kutuyu arkaya götürüyorum sonra gelip ona sek Jack dolduruyorum. Bardağı barın üzerinde ona doğru kaydırıyorum, bana bir yirmilik uzatıyor ve bende içkinin parasını kesip para üstünü bahşiş kutusuna atıyorum. Ona kendini beğenmiş bir bakış atıyorum, bir yorumda bulunsun diye. Ama Cash akıllı biri. Bir kelime bile söylemiyor, sadece içkisini kafasına dikeyor ve bardağı bara bırakıyor.

Burada ne yaptığını sormama gerek bile yok. Onlarca mesajından sadece birini dinledim ve onda da benimle konuşmak istediğini söylüyordu. Kalanını sadece kaydettim. Eninde sonunda dinlemek isteyeceğimi biliyorum. Sadece şimdi değil.

Ginger'ı beğendiği herkesçe bilinen bir adam, Ginger'ın diğer tarafında oturup onunla sohbet etmeye başlıyor ve böylece barda duran birkaç müşteriyle baş başa kalıyorum. Ve Cash'le.

Kendimi garip şeyler yaparak meşgul ediyorum ama gerçekten bir yardımı olmuyor. Her sinirim, her hücrem ve kendime ait bütün hislerim, tümüyle Cash'e odaklı.

Cash.

Gece bittiğinde çok gerginim. Hala bir kelime bile söylemedi. Ben de öyle. Ama gerginlik elle tutulabilir halde. Ve bu beni öldürüyor.

Tad işin bittiğini haber verdiğinde Cash bana uzun ve sert bir şekilde bakıyor ve sonrasında taburesinden kalkıp çıkıyor. Kendimi çileden çıkmış, kaybetmiş, üzgün, sınırlı ve incinmiş hissediyorum. Ama ilişkimiz boyunca çoğunlukla onun peşinden gitmem gerekiyormuş gibi hissettiğimi hatırlıyorum. Kalmasını istemek için.

Ama bunu yapmıyorum.

Yapamam.

Yapmayacağım.

Bizden beklendiği gibi barmenler Tad kasayı sayana kadar kalıyor. Ama aklım sürekli başka yerlere kayıyor. Cash'e doğru. Her zaman olduğu üzere Cash'e. Telefonumu cebimden çıkararak mesaj gelmiş mi diye bakıyorum. Hiç yeni mesaj yok; bu hem kafamı karıştırıyor, hem beni hayal kırıklığına uğrattıyor bu yüzden rastgele bir mesaj seçip dinliyorum. Sesi geldiğinde, göğsümde hızlı ve keskin bir acı duyuyorum.

“Olivia, bak, seni önemsiyorum. Bunu göremiyor musun? Bunu hissedemiyor musun? Her zaman doğru şeyi yapmış olmayabilirim ama bunu bir de benim bakış açımdan görmeye çalış. Sana bütün bunları anlatmak benim için ne kadar zordu biliyor musun? Gidip bir daha geri dönmeyebileceğini bilmek? Sadece bunu yapmamı umuyordum. Terk etmemeni. Ama bunu yaptın. Ve senin gitmene izin vermem gerektiğini biliyorum. Ama bunu yapamam. Bunu yapamıyorum işte.”

Telefonda nefesini verdiğini duyuyorum sonra mesaj bitiyor. Bir duygu yumrusu boğazıma yerleşiyor. Ne yapmam gerekiyordu? O bir yalancı. Bir yalancı!

Bazı küçük sesler bana onun yalan söylemek için normal bir insandan daha fazla sebebi olduğunu ve sonunda gerçekleri anlattığını, gerçekten hayatını tehdit edebilecek şeyler konusunda bana güvendiğini söylüyor. Bu bir şeyi değiştirir mi?

Küçük ses bir şeyi değiştirdiğini söylüyor. Hem de çok fazla. Dinlemek için başka bir mesaj seçiyorum.

“Tamam, eğer yapmak istediğin buysa, öyle olsun! Yapabileceğim her şeyi yaptım. Seni önemsemişimi göstermek için sana yardım etmeye çalıştım ama görüldüğü gibi bu yeterli değilmiş. Belki de haklısındır. Belki yaptığın şey doğrudur. Artık bilmiyorum.”

Sonrakini, sonrakini ve bir sonrakini dinliyorum. Cash'in benim gidişime karşı bütün tepkileri verdiği çok açık. Bazı sebeplerden dolayı kalbim sıkışıyor. İşleri düzeltmek için umutsuzca bir şeyler aramaya çalışması bunların en önemlisi. Bunun nasıl hissettirdiğini bili-

yorum. Bir insanı çok fazla önemseydiğinde bunun seni nasıl umutsuz yapacağını biliyorum.

Ama fark etmez. Fark etmemeli.

Ama fark ediyorum.

Daha fazla sinirim bozuluyor.

Tad'in işi bittiğinde ve kapatmaya hazırlandığında hepimiz çıkıyoruz. Arabama doğru yaklaşıırken Cash arabamın sürücü koltuğu tarafında motosikletinin üzerinde duruyor. Yürüyerek onu geçiyorum, kapıyı açıyorum, içeri giriyorum ve motoru çalıştırıyorum. Onunla konuşmak için camı açmayı düşünüyorum ama sonra bundan vazgeçiyorum.

Park alanından çıkıp eve yöneldiğimde arkamda tek bir far lambası görüyorum, Cash'in motosikletinin farı, peşimden geliyor. Beni eve giderken takip mi edecek? Ne yapacak yani, babamın önünde olay mı çıkaracak? Bacağı kırık olan babamın hem de?

Öfkem artıyor. Ama göğsümdeki hisler de artıyor, sanki kalbim kaburgalarından çıkabilirmiş gibi.

Cash'in mesajları aklımdan geçiyor -sözleri, sesi, söylemediği şeyler, söylemeye çok yakın olduğu şeyler. Dikiz aynamdan tekrar motorun farına bakıyorum. Beni takip etmeye devam ediyor. Sürekli, ısrarcı bir şekilde beni takip ediyor. Sanki dikkati far gibi parlak ve tekilmiş gibi.

Yoldaki ağaçların arasındaki gizli yeri geçerken oradan giriyorum ve çakıllarda duruyorum. Düşünmeden öfkeli bir şekilde vitesi boşa alıyorum, farları söndürüyorum ve kapıyı arkamdan çarparak arabadan çıkıyo-

rum. Saniyeler içinde Cash motorunu arabamın arkasına çekiyor ve motorunu durduruyor. Kaskını çıkarıp motorundan indiği yere gidiyorum. “Benden ne istiyorsun?” diye bağıryorum, öfkem sonunda çıkacağı yeri buluyor. Öfkeyle göğsüne vuruyorum ve bütün gücümle onu itiyorum. Neredeyse hiç hareket etmiyor. “Bana ne yapmaya çalışıyorsun?”

Gözlerimin dolmaya başladığını hissettiğimde dönüyorum ve hızlıca arabama yürüyorum. Kaputu geçerken parmaklarının çelik halatlar gibi kollarıma sarıldığını ve beni durdurduğunu hissediyorum. Cash onunla yüzleşmem için beni çeviriyor. Dolunayın gümüşü ışıklarının altında, yüz hatlarının kurşuni renge dönüşmüş olduğunu ve gözlerindeki kızgınlığın izlerini görebiliyorum.

“Dur! Sadece dur!” diye bağıyor.

“Neden? Başka söyleyecek ne kaldı? Sanırım bana bütün bir hayat boyunca yetecek kadar yalan söyledin.”

“Daha fazla yalan yok.” diyor öfkeyle. “Artık seninle konuşmak bile istemiyorum. Sadece artık benim için bir şey hissetmediğini duymak istiyorum. Seni yalnız bırakmamı ve bir daha geri dönmememi istemeni. Sonra gideceğim. Eğer gerçekten istediğin buysa gideceğim.”

Bunun benim için bir şans olduğunu biliyorum. İçten içe dediğini yapacağına inanıyorum -eğer istersem hayatımdan sonsuza kadar çıkacağım.

Konuşmak için ağzımı açıyorum ama ağzımdan hiçbir kelime çıkmıyor. Nefesini tuttuğunu duyuyo-

rum, sanki onu hayatımdan yasaklamamı beklermiş gibi. Öfke vücudumdan çekiliyor. Sessiz bir bahaneyle yer değiştirmiş gibi. Cash fısıldıyor.

"Yapma. Lütfen söyleme."

Gözlerini arıyorum. Ne için bilmiyorum. "Neden?"

"Çünkü bunu yapmanı istemiyorum. Bana geri dönmene ihtiyacım var. Bana yardım etmen için, ya da babama yardım etmen için değil. Bunu bıraktım artık. Yardımını istemiyorum. Her şey sende bitiyor. Sadece seni istiyorum."

Kalbim göğsümün içinde delice atıyor. Cash dışında hiçbir şey duymuyorum, hiçbir şey hissetmiyorum, hiçbir şeyi görmüyorum. Ve o zaman bile onun fısıldadığını güçlükle duyabiliyorum. "Sadece seni istiyorum."

Üzerinde düşünmeden, üzerinde düşünüp ne yapmam gerektiği ile kendime işkence etmeden sakince cevap veriyorum. "Tamam."

Birkaç farklı duygunun yüzünde belirdiğini görüyorum ama sonra görüşüm kapanıyor. Kollarındayım.

Dudakları dudaklarımla buluşuyor ve dünya kayboluyor. Parmaklarımı saçlarına geçiriyorum ve onu yakınımda tutuyorum. Elleri sırtımda ve kalçamda dolaşıyor.

Ve sonra beni arabanın kaputunun üstüne kaldırıyor. Boynumu öpüyor, tişörtümü çıkartıyor, göğüslerime dokunuyor. Bacaklarımı ince beline sarıyorum ve onu bacaklarımla arasındaki boşluğa çekiyorum. En çok ihtiyacım olan yerini bana bastırıyor. Parmakları şortumun düğmesini ve fermuarını açıyor. Yoldan görünmeyen bir yerde olmamızı belli belirsiz fark edip buna seviniyorum.

Beni kaputa yatırıyor ve şortumla iç çamaşırımı bacaklarımdan aşağı çekiyor. Kıyafetlerimi altımdaki arabanın üstüne fırlatıyor ve bacaklarımı omuzlarına alarak yüzünü bacaklarımdan arasına gömüyor.

Dilinin getirdiği zevk inlemelerini durduramıyorum. Klitorisimin üzerinde sıcak daireler çizdiğini hissediyorum. Yaladığını ve içime kaydığını, itebildiği kadar içime girdiğini hissediyorum. Yüzünü bana sürdüğünü hissediyorum. Ve o anda dünyanın onun etrafında patladığını hissediyorum, orgazmımın havai fişekleriyle yıkandığını.

Hareket ediyor, o anda fermuarının sesini duyuyorum. İçime giriyor ve kasılmalarım devam ediyor. Kalçamı kavırıyor ve beni daha da kendine yaklaştırıyor, sırtım hala arabanın sıcak metaline dayalı. Yarı yarıya kapalı gözlerimle ona bakıyorum ve beni izlediğini görüyorum, çok ciddi, çok duygusal bir şekilde. Elini aramıza sokuyor, baş parmağı hassas klitorisime değdiğinde sıçırıyorum. Ama nazik davranıyor ve kısa sürede kasılmaların başladığını hissediyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve sadece hissediyorum.

Bir orgazmın dalgaları durmaksızın diğerine akıyor. Vücudum Cash'i sıkarken onun nabzım içimde hissediyorum. Beni doldurduğu gibi içime yayılıyor derinlerime boşalırken. Gözlerimi tekrar açıyorum, sırtının kasıldığını ve başını geriye attığını görüyorum. Onun gelmesini izlemek çok seksi, vücudum tepki veriyor, onu boşaltıyor, vereceği her şeyi talep ediyor. Hepsini istiyorum. Önebileceği her şeyi istiyorum. İçimde dağılmasını istiyorum.

Vücudu hala sıcak sıvılarını içime gönderirken Cash gözlerini açıyor, ellerime uzanıyor, beni kaldırıp kollarına alıyor. İki insanın olabileceği en yakın haldeyiz. Ve bu sadece fiziksel bir şey değil.

Yüzümü öpücüklerle boğuyor ve elleri sırtımda geziniyor. Konuşmasına gerek yok. Ne dediğini biliyorum. İdrak ediyorum. Hissediyorum. Ve ben de onun gibi hissediyorum.

Embish & Elysion

webcanavari.net

OTUZ SEKİZ

Cash

Gözlerimi Olivia'nın odasındaki perdelerden giren parlak güneş ışıklarıyla açıyorum. Bu kadar uzun kalmamalıydım ama uyurken ona sarılmak istedim. Hiçbir yere gitmeyeceğimi bilmesini istedim. Benimle güvende olduğunu. Kollarımda.

Ne yazık ki bende uyuyakaldım. Kısa süre içinde yaşanan birbirinden harika üç seks deneyimi, bunu yapabiliyor bana. Gülümsüyorum ve bana sarılmış olan Olivia'ya bakıyorum, güzel yüzü uykuda gevşemiş.

Onun için hissettiklerime bir isim koymak istemiyorum. Sadece benim hiçbir yere gitmeyeceğimi bilmesini istiyorum. Ve ona bakacağımı. Onu mutlu edeceğimi. Umarım bu yeterli olur. Olmak zorunda.

Yanımda kıpırdanıyor ve vücudum buna tepki veriyor. Eğer yataktan şimdi çıkmazsam onu uyandıracığımı biliyorum. Ve güne başlamak için en iyi yol bu olsa da eğer ona ara verdirmezsem canını yakacağımı biliyorum. Ayrıca birazdan babası uyanacak, bu yüzden odama gitmeliyim.

Bana sarılışını gevşeterek kalkıp kotumu giyip geri kalan kıyafetlerimi alıyorum ve parmak ucumda kapıya gidiyorum. Kapıyı aralayıp dışarıyı dinliyorum. Gelen seslere göre babası hala uyuyor olmalı.

Sessizce banyoya geçiyorum ve hızlı bir duş alıyorum. İşim bittiğinde alt kata iniyorum, Olivia'yı uyuyabildiği kadar uyuması için bırakıyorum.

Darrin, Olivia'nın babası, mutfak masasında oturuyor. Bana bakışlarından beni beklediği anlamını çıkarıyorum.

Başımınla selamlıyorum. "Günaydın, efendim."

O da başıyla selam veriyor. "Yani, o kişi sensin." diyor esrarlı bir şekilde.

Gözlerine bakıyorum, Olivia'ninkilerden daha koyu ve daha az parlak kahverengi gözlerine, ve ne demeye çalıştığını anlıyorum, neyi bilmek istediğini. Sırtımı dikleştirerek ellerimi arkamda bağlıyorum ve başımı yine sallıyorum. "Evet, efendim. Benim."

Gözleri beni baştan aşağı süzüyor, sanki sürüşündeki yeni bir koçmuşum gibi tartıyor ve sonra gözleri gözlerimle buluşuyor. Baktıkça konuşuyorlar, sabit bir şekilde bakmaya devam ediyor. İçime.

"Kızımın benim için ne kadar önemli olduğunu biliyorsun, onun için neler yapabileceğimi. Veya onu inciten birine neler yapabileceğimi."

Dudağımın kenarında belirmeye başlayan sırıtmayı bastırıyorum. Olivia için benim düşündüklerimin aynı-sını düşünüyor. "Evet, efendim."

Birkaç uzun, gergin saniyeden sonra başını sallıyor. "Tamam o zaman, şu kıza bir kahvaltı hazırlayalım."

Bu noktadan sonra gülümsemeden duramıyorum. Bir süre sonra, Darrin Olivia'ya bir şeyler derken, dönüp Olivia'nın mutfak kapısında durduğunu görüyorum. Tapılası derecede dağınık görünüyor. Onu kucaklayıp yatağa geri götürme arzusu uyandırıyor bende. Bana baktığında nefesimi tuttuğumu fark ediyorum.

Biraz tedirginim. Aydınlık bir günün hayatımda bana karşı çalışacak değişimi getirip getirmediğine emin değilim. Utangaç bir şekilde bana gülümsediğinde nefesimi veriyorum. Ve yanakları pembeleştiğinde gülümsüyorum. Bunun beni neden bu kadar çok mutlu ettiğini bilmiyorum. Ama mutlu ediyor.

“Günaydın.” diyorum elimdeki spatulayı ocağın yanındaki büyük kaşığın üstüne bıraktığımda. Babasının Olivia hakkında hissettiklerimi bildiğini biliyorum ama bilmeseydim bile Olivia’nın yanma gitmekten kendimi alamazdım.

Olivia’nın önünde duruyorum, yüzünü avuçlarıma alıyorum ve yavaşça dudaklarını öpüyorum. Parlak gözleriyle bana bakıyor ve içimdeki bir şeyler eriyor. İhtiyacım olan bir şeyler. Ona karşı farklı bir şeyler hissediyor olmam beni tedirgin ediyor, bu yüzden ona gülümsüyorum ve ocağa geri dönüyorum kararsızlığımı görmemesini umarak.

Sabahın kalanı sakın geçiyor. Öğle yemeğinden sonra Olivia şehre döneceğimizi söyleyene kadar. Başımı kaldırıyorum ve gözlerimiz buluşuyor. Gözlerinde uyarı yok ama bir amaç var. Bunda yanılmıyorum.

“Neden bu kadar çabuk, Liv?” diye soruyor Darrin.

“Halletmem gereken bazı işler var baba.” Masanın karşısından gözlerinin bana doğru kaydığını görüyorum.

“Marissa yakında dönecek ve benimde ilgilenmem gereken bazı şeyler var.”

İşte.

Halletmemiz gereken bazı şeyler var. Bu çok açık.

OTUZ DOKUZ

Olivia

Şehre geri dönüş yolu şehirden en hızlı şekilde kurtulmayı düşündüğüm ayrılışımdan daha farklı. Bunu daha dramatik hale getirecek tek şey muhtemelen saçlarımın alev alması ya da bir erkek olmam olurdu.

Düzenli olarak Cash'in motorunu görmek için arakaya bakıyorum, beni takip ediyor. Kaskını giyiyor, o yüzden gözlerini bile göremiyorum ama her geriye baktığımda bana gülümsediğini hayal ediyorum. Bunu hisseder gibiyim. Gözlerimin onu görmek için dikiz aynasına kaydığını onun da görüp görmediğini merak ediyorum.

Marissa'nın şehirdeki evine gelince arabamı durdurduğumda Cash arkamda duruyor, motoru durdurup kaskını çıkarıyor. Sormama gerek kalmadan benimle geliyor olması gerçeğinin beni gülümsettiğini saklamaya çalışıyorum. Sanki konuşulmamış bir anlaşma varmış gibi aramızda. Ben onunum ve o benim. En azından şimdilik. İlerisini düşünmek istemiyorum. Çantamı içeri taşıyor ve odama götürüyor. Çantayı yere bırakmak yerine yatağın üzerine bırakıyor ve çantanın yanına oturuyor. Ne yaptığını sormadan boğazını temizliyor.

"Neden daha büyük bir çanta hazırlayıp gelip benimle kalmıyorsun?"

Her gece Cash'in kollarında uyuyup her sabah onunla uyanmak düşüncesi midemde kelebeklerin uçuşmasına neden oluyor. Dilimde onun tadıyla uyunmak ve dudaklarını dudaklarımda hissederek uyanmak. Böyle olurdu.

En azından bir süre. Birkaç gün için.

Cennet gibi geliyor gözüme.

Ama sonra hep en uygunsuz zamanlarda olduğu gibi gerçeklik araya giriyor. Marissa'yı düşünüyorum.

"Cash, bak, neyi neden yaptığını biliyorum ve bunun ne kadar önemli olduğunu da. Ama Nash değilmişsin gibi davranamam. Nash Marissa'yla yatarken özellikle. Çünkü yaşanan bu. Ve hep böyleydi."

Cash ellerime uzanıyor ve beni bacaklarının arasındaki boşluğa çekiyor. Nefesim göğsümde kalıyor.

"Çarşamba günü Marissa'yla ayrıldım."

Kalbimin bir balon gibi şiştiğini, uçmaya çalıştığını ve sanki odayı ışık hızında doldurmaya çalışması gerçeğini görmezden geliyorum. "Ayrıldın mı?"

"Ayrıldım."

Nedenini sormak neredeyse beni korkutuyor. Ama soruyorum. "Neden?"

"Çünkü o birlikte olmak istediğim kişi değil."

"Ama babası için çalışıyorsun."

"Babasına da söyledim."

"Söyledin mi?"

Gülüyor. "Evet. Bütün bu...işleri bıraktım. İnsanlara Nash'in gerçekten öldüğünü söyleyemem ama aynı yoldan devam etmeyeceğim. Babamın davasını bira-

kıyorum. Yoluma devam ediyorum. Stajımı bitirip ne yapmak istediğime o zaman karar vereceğim, çalışmak istersem nerede ve ne şekilde olacağını. Ama geçmişin hayatımı yönetmesine artık izin vermiyorum.”

Söyledikleri beni memnun etse de bir şeyler beni rahatsız ediyor.

“Ama baban senin tek ailen. Ve şu an hapiste. Onu oradan çıkaramazsan, ki eğer böyle bir şans varsa, hala denemen gerektiğini düşünmüyor musun?”

Birbirine kenetlenmiş ellerimize bakıyor. Başparmağını eklemelerimde gezdiriyor. “Gerçekten bir evim varmış gibi hissetmeyeli yıllar oldu.” Cash duraklayıp başını kaldırıyor ve gözleri gözlerimle buluşuyor. Gözleri sıcak. Tatlı. Samimi. “Seninle tanışana kadar. Evimmişsin gibi hissettiriyorsun. Ve bu her şeyden daha önemli. Şimdi sen benim yuvamsın. Önemli olan sensin.”

Onu öpmek istiyorum. Ve kucaklamak. Ve onu sevdiğimi söylemek.

Onu seviyor muyum?

Yanıt hemen geliyor.

Evet. Seviyorum.

Ama o bana bu sözleri söylemedi henüz. Bu yüzden ben de söylemiyorum. Yalnız hissediyorum.

“Fakat eğer ona yardım etmek için yapabileceğin bir şeyler varsa bunu denemeni istiyorum. Onu benim yüzümden yüz üstü bırakma. Nasıl edebilirsem sana yardım edeceğim. Korkmuyorum.” Bu kelimeleri söylerken gerçekten korkmadığımı fark ediyorum.

Korkmuyorum. Ve bu Cash'in sayesinde oluyor. Ve onun gözlerinde gördüklerim sayesinde. "Beni tehlikeye atmayacağını biliyorum. Bilerek yapmazsın." Bir elimi serbest bırakıyorum ve güçlü, kare şeklindeki çenesini parmak ucumla okşuyorum. "Sana güveniyorum, Cash. Sana güveniyorum."

Bileğimi kavırıyor ve dudaklarını bileğime bastırıyor, sonra eğilene kadar beni nazikçe çekiyor, yüzüm ona yaklaşıp ona yaklaşıp.

"Benimle eve gel. Lütfen." Sıcak nefesini dudaklarımda hissediyorum, çok yakınlar. Küçük boşluğu kapatmak için yaklaşıyorum ama Cash geri çekiliyor. "Lütfen." diye tekrarlıyor usulca.

Bunu ona asla söylemem ama benden şu an herhangi bir şeyi istese bunu kabul edebilirdim. Herhangi bir şeyi.

"Tamam." Kelime dudağımdan çıktığı gibi dudakları dudaklarımı buluyor.

Belimi kavrayıp beni yatağa yatırırken elleri aç ve sabırsız. Sanki daha önce sevişmemişiz, sanki bu ilk sevişmemizmiş gibi birbirimizi soyuyoruz ve birbirimizin tenini hissetmek için bir saniye bile bekleyemiyoruz. İçime girdiğinde bütün dünyam yıkılıyor. Eriyorum ve içimde hareket ettikçe kusursuz bir kristal küre gibi bizi kaplıyor yaşadıklarımız. Ve ikimiz de tatmin olmuşken ve derin nefesler alıyorken, Cash alnını alnıma dayıyor ve fısıldıyor. "Yuva."

Kendi kendime kaybolduğum anın tam olarak bu an olduğunu düşünüyorum.

Cash'te kayboldum. Sonsuza kadar.

KIRK

Cash

Dairemi düzenlerken daha önce hayatla ilgili hiç bu kadar olumlu düşünmediğimi fark ediyorum. “Kaza”dan önce bile gelecek hakkında hiç bu kadar iyi hissetmemiştim. Çok iyimser bir duyguya kapılmış durumdayım. Çok...hayranlık uyandırıcı.

Ve fark mı?

Olivia.

Gülümsüyorum ve onu düşününce başımı sallıyorum. Eşyalarını toplamadan ve buraya gelmeden önce duş alıp temizlenmek istedi. Önden gitmemi önerdi. Buna şaşırdığımı söyleyemem sanırım. Kadınların nasıl olduğunu biliyorum, kendilerine çeki düzen vermek için ihtiyaçları olan zamanın ve özel alanın da bilincindeyim. Bu yüzden onu öpüp çıktım. Garip olan, onunla duşa girmemek için kendimi zorlayarak dışarı çıkmam. Onda ne olduğunu bilmiyorum ama yeterince alamıyormuşum gibi geliyor hep. Ve yeterince aldığımı düşündüğümde, daha fazlasını istiyorum. Telefonum çaldığında cebimden çıkarıyorum ve ekranı kontrol ediyorum; “Olivia” yazıyor ekranda. Gülümsemem büyüyor.

“Şimdiye kadar burada olmalıydın. Bu kadar uzun süren ne?”

Konuşmadan önce duraklıyor. Konuştuğundaysa utangaç sesini duyuyorum. “Hmm, ben ne çeşit, hmm,

planların olduğunu bilmiyorum bu gece için. Bu gece ve yarın gece için bar kıyafetlerimi mi getirmeliyim? Ya da...?”

“Henüz onunla karşılaşmadın ama barı yönetmeye yardım etmek için bir yardımcım var. Adı Gavin ve zaten senin bu hafta sonu vardiyalarını alsın diye ona haber verdim. Neden keyifli bir şekilde boş vaktin var gibi düşünüp bunu benimle geçirmiyorsun?”

Gülüyor ve yanıt verdiğinde sesindeki gülümseme-yi duyabiliyorum. “Hafta sonunu seninle... herhangi bir şeyi yaparak geçirmeye bayılırım ama bu kadar zaman kaybetmeye maddi olarak gücüm yetmez.”

Ona para vermeyi önermenin büyük bir hata olduğunu bilecek kadar akıllıyım ve iyi bir kadın gözlemci-siyim. Bu yüzden barışı korumak için yapmam gerekeni yapıyorum. “O zaman sadece yarın akşam çalış. Bu yeterli olur mu, dün Tad’in barında çalıştığına göre?”

“Evet, bu yeterli olur.”

“Tamam o zaman. Hemen buraya gel.”

“Geliyorum.” diye cıvıldıyor, sonra telefon kapanıyor. Gülümsememi durdurabilecek miyim bilmiyorum ve eğer bunu başarırısam, hissettiklerimi kendime açıklamak için hangi bahaneyi kullanacağımı merak ediyorum. Ya da bunu hiç yapıp yapmayacağımı. Çünkü şu an da ayrıntılar hiç umurumda değil. Ben mutluyum. O mutlu. Ve tek önemli olan şey bu.

KIRK BİR

Olivia

Cash nereye park edeceğimi söylemedi, o yüzden arabamı öndeki park yerine bırakıyorum. Muhtemelen sonra oradan almam gerekecek, böylece başkalarına patronla yattığım için imtiyazlı olduğumu belli etmemiş olacağım.

Sırıtmama engel olamıyorum. Bu çok saçma gibi duruyor ama umurumda bile değil. Hayatımın bu mutlu zamanlarını hiçbir şeyin ya da hiçbir insanın mahvetmesine izin vermeyeceğim. Mutlu zamanlar o kadar nadir oluyor ki eğlenebildiğim kadar eğlenmeye kararlıyım.

Kıyafet çantamı ve kol çantamı arka koltuktan alarak kapıları kilitliyorum ve binanın yan girişine doğru ilerliyorum. Midemdeki kelebekler hala hayattalar ve iyi durumdalar -ki Cash'le defalarca seviştiğimiz göz önüne alınırsa bu biraz komik. Ama yine de...

Yaklaştığımda garaj kapısının açık olduğunu görüyorum. İç kapı da öyle. Ve Cash kapının yanında duruyor, gülümsüyor. Girmemi engelliyor, çantalarımı alıp yere bırakıyor. Sonra, hınzır bir sırıtışla, beni kollarına alıyor ve içeri taşıyıp topuğuyla kapıyı tekmeleyerek kapatıyor.

"Eşikten geçerken seni kucağımda taşımam gerekiyor, değil mi?"

Gülüyorum. "Eğer yaptığın şey buysa çok önemli bir şey boyunca uyumuş olmalıyım." diyorum kuru kuru.

Tek kaşını oynatıyor ve kendini beğenmiş bir şekilde sırtıyor. "Ah, güven bana, önemli hiçbir şeyde uyumana izin vermeyeceğim." Kollarımı sıkıca boynuna doluyorum, Cash de beni öpmek için başını eğiyor. Dudakları dudaklarımda buluştuğunda alev alev yanıyorum, her zaman olduğu gibi. Ama başka bir şey de var. Daha derin, daha tatlı. Daha anlamlı. Öpücüğünün ayak parmaklarımı bükmemeye neden olması gibi bir şey... Kalbimin sevinçle şarkı söylemesine neden oluyor.

Beni yatak odasına taşıyor ve yatağa yatırıyor. Yanıma uzanmaya başlıyor ama onu durduruyorum. Bu kez farklı. Farklı hissettiriyor. Ve işleri heyecanlı bir şekilde başlatmak istiyorum.

Dizlerimin üzerinde durup yatağın kenarına geliyorum. Gözlerine gülümseyerek hiçbir şey söylemiyorum. Tişörtünü çıkarmaya çalışıyorum. Aynen ilk tanıştığımızda olduğu gibi. Ne yaptığımı anlaması birkaç saniyeyi buluyor. Ve anladığını hemen anlıyorum. Dudakları bükülüyor, kaşları kalkıyor, ilk gecedeği gibi, ve kollarını açıyor, yine ilk gece yaptığı gibi.

Tişörtü üzerinden çıkarmak için yatakta ayağa kalkarken kıkırdıyorum ve tişörtü ileri atıyorum. İlişkimizin bu yeni dönemine başlamak için bundan daha mükemmel bir yol düşünemiyorum. Sanki tam bir döngüyü tamamlamışız da yeni bir şans kazanmışız

gibi. Ve eğer durum buysa, kazanabildiğim kadar kazanmayı düşünüyorum.

Dizlerimin üzerine inerek ağzımı düz göğüs uçlarından birine yerleştiriyorum ve sertleşene kadar dilimle okşuyorum, sonra da emmeye başlıyorum. Nefesini tuttuğunu duyuyorum.

"O zaman bile başa çıkması zor birisi olduğunu biliyordum."

Dudaklarım karnına doğru ilerlerken ona bakıyorum. Parmaklarım daha şimdiden fermuarını açmaya çalışıyor.

"Bebeğim, bana ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok."

Gülümsemesinden mutlu olduğunu anlıyorum. Ve bu önemli olan tek şey.

Neredeyse bir saat sonra, Cash ağırlığını dirseklerini vererek üzerinde dinleniyor. Birkaç dakikadır böyle yatıyoruz, sadece içimde yumuşamasını, tenimde tenini ve etrafımızdaki dünyanın çok sessiz olmasını hissederek eğleniyorum.

Cash kafasını kaldırıp gözlerimin içine baktığında, gözlerinin derinlerinde zengin bir duygu seli görüyorum, o kadar yoğun ki gözlerim doluyor. Bana geldiğimde söylediği şeyi hatırlıyorum ve gülümsüyorum. Yakışıklı yüzünü avuçlarıma alarak dudaklarına fısıldıyorum. "Evine hoş geldin."

Beni öptüğünde, ikimizin de ait olduğu yerde olduğunu biliyorum.

Son söz

Duffy

Kilidi açması çok kolaydı. Duffy zengin insanların güvende olduklarını ve güvenlik sistemleri olduğu sürece davetsiz misafirlere karşı korumalı olduklarını düşünmelerinin komik olduğunu düşünüyor. Hatta kendisini susturamadan önce kahkaha atıyor.

Eğer bilselerdi...

Karanlık odalarda yolunu ararken Duffy aradığını buluyor – Olivia'nın yatak odasını.

Duffy gece yarısı ev sahibini arayarak televizyonun yüksek sesle açık bırakıldığından şikayet edecek. Bu dairede. Dairede kalan kişinin bilgilendirilmesini ve sesi kısılmasını talep edecek. Bunun çaresine bakmak için Olivia eve gelecek ve Duffy onun için bekliyor olacak. Dışarda park ettiği kamyonetinin içinde.

Duffy oldukça sabırlı. İyi bir planın acı sonunu görür. Ve onların planı iyi bir plan. Kıza sadece kitapları alana kadar ihtiyaçları olacak. Ve sonra Duffy ikisinden de kurtulabilir. Çocuk oynucağı.

Yatak odasının kapısının arkasına giderek Duffy sahte ihbarı yapmak için ev sahibinin numarasını arıyor. Telefonu kapattığında patronunu arıyor.

"Evet, onu bu gece alacağım. Sabaha kadar kitapları size getireceğim. Sonra ikisinden de kurtulacağım."

Eski telefonunu kapatıp cebine koyarak Duffy beklemek için yerleşiyor.

Olivia Townsend için.

Devam edecek...

